ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ

ΠΑΡΑΜΥΘΗΤΙΚΟΣ ΠΡΟΣ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΝ.

PLUTARCHI

CONSOLATIO AD APOLLONIUM.

RECOGNOVIT ET COMMENTARIIS ILLUSTRAVIT

LEONARDUS USTERIUS,

GYMN. BERN. DIR. ET PROF.

ACCEDIT VARIETAS LECTIONIS ET I. CASP. ORELLII SPICILEGIUM CRITICUM.

TURICI

FORMIS ET IMPENSIS ORELLII, FUESSLINI ET SOCIORUM.

MDCCCXXX.

PRAEFATIO.

Pauca sunt, quae de consilio, quod in edendo exornandoque hoc libro sequutus sum, praemonenda mihi esse videantur. Animadvertenti enim mihi saepenumero, adolescentium ingenia multo magis excitari et erigi, atque etiam maiorem fructum laetitiamque percipere ex integrorum librorum opusculorumve quam ex eclogarum aut, quas vocant, chrestomathiarum lectione, quibus tractandis mediis fere in rebus initium legendi est faciendum, ibique subsistendum, ubi pergere malis; circumspicientique, quonam antiqui scriptoris libro ad Socraticae disciplinae fontes, Platonis praecipue libros, exhauriendos bono praediti ingenio adolescentes optime excoli praepararique possent: idoneus visus est hic Plutarchi libellus, quem commentariis instructum discipulis meis traderem, quoque illustrando ad Graecorum philosophorum lectionem accessuris quasi viam praeirem. Etsi enim is haud sane excellit praeclaro luculentoque rerum ordine ac descriptione, sed hac quidem ratione nimium quantum distat ab egregiis omnibusque numeris absolutis divini Platonis operibus: tamen quum facilitate verborum ac sententiarum, tum propositis

haud paucis hominum virtute nobilium exemplis maxumopere commendatur. Quibus libelli virtutibus etiam hoc accedit, quod Plutarchus, consuetudini suae paene nimium indulgens varia ex veterum scriptorum atque ipsius Platonis libris fragmenta veluti aureos pannos orationi suae intexuit: quo facto, licet ex tali scribendi genere nulla fere ipsi scriptori redundet laus, mirifica tamen exstitit sententiarum varietas similiumque rerum multiplex adumbratio: quae quam largam et docentibus explicandi et discentibus cognoscendi materiam suppeditet, praesertim si Tusculanarum disputationum, Catonis aliorumque, qui in eodem argumento versantur, Ciceronis librorum lectio adiungatur, fugere neminem potest.

In verbis Plutarchi repraesentandis Wyttenbachianam fere recensionem sequutus sum; cui quidem non ita me emancipavi, ut ab ea recedere nefas putarem: immo vero, ubicunque scripti impressive libri meliorem lectionem praebere, aut ubi grammaticae criticaeque artis praecepta vulgatae lectionis emendationem postulare mihi videbantur, si quid rectius invenisse putabam, id recipere non dubitavi: quod quam saepe, quoque iure a me sit factum, tum ex annotationibus, tum ex lectionis varietate, quam ob hanc ipsam causam, non critici apparatus instar adiunxi, perspici poterit. Ut vero emendatior, quam adhuc exstitit, hic libellus prodiret, praecipue effectum est

opera I. Casp. Orellii, qui, quae est huius eruditissimi viri quum in aliorum studiis iuvandis eximia liberalitas, tum erga me singularis benevolentia, cognito consilio meo, statim ad me misit fasciculum annotationum critici maxime generis et egregiis aliquot emendationibus insignem; quod lectoribus eruditis pergratum *ἐπίμετρον* fore confido. Ceterum in hoc ipso textu, quem vocant, constituendo quum operam meam et cogitationem collocabam, in Wyttenbachio, summo ceteroquin omnique doctrinae et humanitatis laude florentissimo viro, eam critici curam diligentiamque, quae ipsius operi *recensionis* nomen iure assignare videretur, nonnumquam ego requirebam; atque illud inprimis aegre ferebam, quod nonnisi in corruptis plane ac depravatis locis varias lectiones, quas ex libris MSS. excerpserat, omnes descripsit, aliâs pro lubitu eas delegit, subinde aperiendis illis plane supersedit: ut, qui novam operum Plutarchi moralium recensionem instituere velit, eum aut Wyttenbachii schedas acquirere sibi oporteat, aut omnes deinceps codices MSS., meliores certe, denuo perlustrare. Cui sententiae plus etiam roboris accessit, quum nuper duos Plutarchi codices[1]), qui in biblio-

1) Tertius Plutarchi codex Nr. 642. multo videtur duobus illis esse recentior. Continet foliis XXXVIII. formae 8. haec opuscula: I. *Πότερον τὰ τῆς ψυχῆς ἢ τὰ τοῦ σώματος χείρονα;* II. *Περὶ τοῦ, πότερον ὕδωρ ἢ πῦρ χρησιμότερον;*

theca MSS. Bernensi asservantur, non admodum antiquos, sed diligentissime scriptos primus excuterem; sunt autem opuscula *Περὶ πολυφιλίας*, *Περὶ τύχης*, *Πῶς ἄν τις ὑπ' ἐχθρῶν ὠφελοῖτο*, denique, *Πῶς ἄν τις διακρίνειε τὸν κόλακα τοῦ φίλου*. Hos igitur libros plerumque cum antiquissimis Regiis aut cum Vulcobiano codice facere intellexi, sed praeterea satis multas easque optimas lectiones continere, quarum nullus adhuc editor fecerat mentionem [1]): unde non possum non coniecturam facere, fortasse in iis ipsis codicibus, qui in collatorum numero apud Wyttenbachium censentur, haud contemnendas etiamnunc latere lectiones [2]). De codicibus illis, quos memoravi, Bernensibus, ne quis alterutrum Bongarsianum esse codicem suspicetur, qui multo plura Plutarchi opuscula complectitur, cuiusque varietas exhibetur in calce ed. Francof. a. MDIC., nunc id tantum moneo, alterum (*Catal. Sinneri T. I. p.* 582. *Nr.* 579.) praeter tria illa opuscula, quae priore loco nominavi, varia continere fragmenta Grammaticorum Graecorum, Hippocratis, Aristotelis, Gregorii, evangelistarum, epistolarum

---

III. *Περὶ τοῦ, μὴ ἔστιν δανείζεσθαι.* IV. *Περὶ τοῦ τὰ ἄλογα ζῶα λόγῳ χρῆσθαι.*

2) Alio tempore et loco eas cum eruditis communicare constitui.

3) Deesse quidem multa in apparatu Wyttenbachiano, etiam literae Hauthalii mei (de quo lege pag. 117. lin. 36 sqq.) Parisiis nuper ad me perlatae mihi significarunt.

denique collectionem, quorum scriptorum mira quadam sorte consociatorum vix dimidiam partem Sinnerus indicavit; in altero (*l. l. p.* 582. *Nr.* 297.) opusculum *de discernendo adulatore et amico* coniunctum esse cum Thucydideis aliquot orationibus [1]), quas item, sicuti alia innumerabilia, in catalogo MSS. negligentissime a se confecto praetermisit C. R. Sinnerus.

In commentariis denique conscribendis non uni legentium generi satisfacere studui, sed et docentium et discentium atque ex his et tenuiorum ingeniorum et alacriorum rationem habui: ut, quae alii dudum cognita atque usu trita haberent, aliorum animos intenderent aut memoriam resuscitarent; quaeque aliis paullo obscuriora viderentur et magistris potius quam discipulis destinata, alios laudabili plura cognoscendi studio imbutos alerent atque adiuvarent. In hoc annotationum genere nonnulla debeo humanitati et doctrinae Chr. Grauffii, Nassavio-Weilburgensis, Phil. Dr., olim in academia nostra literas Graecas privatim docentis, nunc scholae Biennensis magistri primarii.

---

1) Librarius, post absolutum illud Plutarchi opusculum omisso Thucydidis nomine, continuo transiit ad huius orationes describendas, et suprema pagina pinxit *Δημηγορία τῶν Κορινθίων*. Quindecim autem foliis chartaceis formae 4. max. haec Thucydidis capita eleganti manu exarata leguntur: Lib. I. cap. 68—85. 120—124. 140—144. Lib. II. cap. 11. 35—39. Desinit liber in vocab. *ξενηλασίαις*. Saeculi videtur esse XV.

Postremo nihil mihi magis erit exoptatum, quam si isthanc lucubrationem meam aequis harum rerum existumatoribus haud prorsus displicere et nonnullorum adolescentium his literis deditorum studia aliquantulum ea promoveri intellexero.

Scribebam Bernae Cal. Mai. MDCCCXXX.

Addenda.

Pag. VI. 3)

Aliquot exempla hic attulisse sufficiet, e quibus patebit, in Wyttenbachii apparatu nonnulla desiderari. Cap. 4. a librario cod. C. haud male omissum est τὸ ante φυλάξασθαι. — Cap. 5. pro οὐ μεταβολὴν κ. τ. λ. Codd. E. N. habent εὐμετάβολον θᾶττον πρὸς οἶκτον, et paullo post Codd. A. E. ἀσθενέστατον γὰρ ὤν, quae lectio quin vera sit, equidem non dubito. — Cap. 10. καὶ omissum est ante ἐν τῷ τεθνάναι in codd. C. Z. 1. quorum auctoritate fretus ego illud delerem. Cap. 26. πέρα τοῦ φυσικοῦ μετρίου legitur in Cod. D. antiquissimo, quum ceteri praebeant π. τοῦ φ. καὶ τοῦ μετρίου. Ex illo autem in promptu est facere: πέρα τοῦ φυσικοῦ μέτρου. — Cap. 27. ἔφη, ἄριστον est in Codd. B. C. D. N. 1. (Nr. 2043.), ἔφην autem in Codd. A. et 2. (Nr. 1815., quem, ut Cod. 1., in usum suum non converterat Wyttenb. — Cap. 36. ἑταῖρόν τε καὶ pro ἑταῖρον δὲ καὶ est in Cod. 1. — Cap. 34. φιλοῦσ', ἀποθν. habet Cod. B., φιλοῦσιν, ἀποθν. ceteri.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ

ΠΑΡΑΜΥΘΗΤΙΚΟΣ ΠΡΟΣ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΝ.

α'. Καὶ πάλαι σοι συνήλγησα καὶ συνηχθέσθην, Ἀπολλώνιε, ἀκούσας περὶ τῆς τοῦ προσφιλεστάτου πᾶσιν ἡμῖν

Παραμυθητικὸς] Poll. Onom. III. 100. *Λόγοι δὲ ἐρεῖς παραμυθητικοὶ, παρηγορικοὶ, παρηγορητικοὶ, νουθετικοὶ, σωφρονιστικοὶ, καὶ τὰ ὅμοια· ἐρεῖς δὲ καὶ λόγοι ἐπιτάφιοι, ἐπικήδειοι, ἐλεγεῖα, ἐπιγράμματα.*

Ἀπολλώνιον] „Nec huius Apollonii, nec omnino Apollonii cuiusquam, ut aequalis et familiaris sui, in reliquis scriptis meminit Plutarchus." Wyttenb.

I. *Καὶ πάλαι*] *Iamdudum.* Vid. Heindorf. ad Plat. Soph. §. 6. p. 279. *περὶ τῶν τοιούτων δέδοκται πᾶσι καὶ πάλαι, τοπρότερον ἐν σμικροῖς καὶ ῥᾴοσιν αὐτὰ δεῖν μελετᾷν, πρὶν ἂν εν αὐτοῖς τοῖς μεγίστοις.* Ita dicitur *καὶ πρότερον, καὶ πρὶν, καὶ πρώην.*

πάλαι] est *βαρύτονον.* Cf. Goettling. Lehre v. Accent p. 92. ed. tertiae. Bekkeri Anecd. T. III. p. 1214. *Ἐν τοῖς ἐπιῤῥήμασιν ἀντὶ φύσει μακρᾶς παραλαμβάνεται ἡ αι δίφθογγος τῷ τονικῷ παραγγέλματι, οἷον βαβαὶ, παπαὶ, χαμαὶ, χωρὶς τοῦ πάλαι, καὶ τῶν παρ' αὐτοῦ, ἔκπαλαι, πρόπαλαι. ταῦτα δὲ τῷ τονικῷ παραγγέλματι ἀντὶ κοινῆς ἔχουσι παραλαμβανομένην τὴν αι δίφθογγον, ὅθεν καὶ προπαροξύνονται.* Cf. Etym. M. p. 586. ed. Lips. Etym. Gud. p. 447. De *ἀπόπαλαι, ἔκπαλαι,* cf. Lobeck. ad Phrynichum p. 47. — *Πάλαι* significat quum *ἤδη ἐκ πολλοῦ χρόνου* (cf. p. 106. E.), tum *πολὺν ἤδη χρόνον.* Cf. Valckenaer. ad Eurip. Hippol. 1085. Wolf. ad Plat. Symp. 20, 2. Stallbaum. ad Plat. Apol. Socr. p. 36. Diversa est ratio apud Latinos in verbis *iam pridem, iam diu, iam dudum.* Cf. Zumpt. §. 287. et Gesn. in Thes.

σοι] Cf. Matthiaei Gr. § 402. p. 737. Zumpt. § 415.

συνήλγησα] Pollux Onom. V. 129. *Συνήδεσθαι δὲ καὶ συγχαίρειν· τὸ δὲ ἐναντίον, συνάχθεσθαι, συναλγεῖν· τὸ γὰρ συλλυπεῖσθαι, εὐτελές.*

συνηχθέσθην] Ita habent Stephanus, Reiskius et Huttenius: Wyttenbachius *συνηχθήσθην*, errore fortasse typograph. Vid. Pass. Buttm. Matth. s. v. *ἄχθομαι.* Xenoph. Cyrop. II. 1, 3. *ἐγὼ ἀκούσας ἠχθέσθην.* Moeris Attic. *Ἀχθήσεται,* (immo *ἀχθέσεται*), *Ἀττικόν· ἀχθεσθήσεται, Ἑλληνικόν.* Xenoph. Cyrop. VIII. 4, 10. *Καὶ σὺ αὖ οὐκ ἀχθεσθήσῃ μοι ἀκούων τ' ἀληθῆ;* Quia etiam Plato Gorg. p. 506. C. *οὐκ ἀχθεσθήσομαί σοι* ad

Ed. υἱοῦ σου προώρου μεταλλαγῆς τοῦ βίου, νεανίσκου κο-
Francof. pag. σμίου πάνυ καὶ σώφρονος, καὶ διαφερόντως τά τε πρὸς
θεοὺς καὶ τὰ πρὸς γονεῖς καὶ φίλους ὅσια καὶ δίκαια
102 διαφυλάξαντος. Τότε μὲν οὖν, ὑπὸ τὸν τῆς τελευτῆς

q. l. vid. Heindorf. — Lex. Gr. ap. Hermann. de emend. rat. Gr. Gr. p. 328. Τῆς λύπης εἰσὶν εἴδη τέσσαρα, ἄχος, ἄχθος, φθόνος, καὶ οἶκτος. ὧν τὸ μὲν ἄχος ἐστὶ λύπη ἀφωνίαν ἐμποιοῦσα, ὡς καὶ Ὅμηρος φησὶ, Πηλείωνι δ' ἄχος γένετο. τὸ δὲ ἄχος ἐστὶ λύπη βαροῦσα καὶ διοχλοῦσα τὸν νοῦν ἐπ' ἀβουλήτοις πράγμασιν. ὁ δὲ φθόνος λύπη ἐπ' ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς, ὁ δὲ οἶκτος λύπη ἐπ' ἀλλοτρίοις κακοῖς.

προώρου] Phavor. Πρόωρος· πρὸ καιροῦ. Cap. 16. 23. ἄωρος. Similiter Latini dicunt *praematuras* et *immaturas*. Plin. Hist. Nat. VII. 51. *Senilem iuventam praematurae mortis* dicit *esse signum*. Cic. Phil. 2. extr. *Negavi posse mortem immaturam esse consulari*. Horat. Sat. II. 8, 59. *Filius immaturus obit*.

μεταλλαγῆς τοῦ βίου] Cap. 33. p. 118. E. μεταλλαχέναι τὸν βίον. Bekker. Anecd. T. I. p. 287. Μεταλλάσσειν· κεῖται καὶ ἐπὶ τοῦ τελευτᾶν βίον παρὰ τοῖς ῥήτορσι, καὶ ἐπὶ τοῦ μεταβάλλειν. Phavor. Μεταλλάττειν, τὸ μεταβαίνειν ἀπὸ τινος εἴς τι, καθὸ λέγεται τὸ μετήλλαξε τὸν βίον ἀντὶ τοῦ ἐτελεύτησε. Etiam sine βίον legitur apud optimos scriptores (cf. cap. 25. τὸν μεταλλάξαντα, ib. ὁ μεταλλαχὼς, cap. 33. τοῦ μεταλλάξαντος, c. 34. τῶν μεταλλαξάντων) ut μεταβάλλειν, de quo verbo (et de μεταβολῇ) sine casu posito vide Lennep. ad Phalar. p. 273. a. et Gatak. ad Antonin. V. 13. p. 230. — Plut. Romul. c. 29. p. 36. C. ἡ ἡμέρα, ᾗ μετήλλαξεν. Serv. Sulp. ad Cic. Fam. IV. 5. *mortem cum vita commutare*.

κοσμίου καὶ σώφρονος] Κόσμιοι sunt *moderati*, qui suis cupiditatibus modum statuunt, neque nimium sibi arrogantes, neque in alios imperiosi aut difficiles; σώφρονες, qui sanae sunt mentis, ratione recte utuntur. Saepe iis opponuntur οἱ ἀκόλαστοι, ἀκρατεῖς, ἄφρονες.

πρὸς θεοὺς] Cur omisit articulum? Buttm. § 124. not. 3. Matth. p. 545. Berubardii Syntax. Gr. Gr. p. 317. Stallbaum. ad Plat. Phaed. p. 41 et 110. — Isocr. ad Demon. p. 8. D. (ed. Gen. 651.) πρῶτον μὲν οὖν εὐσέβει τὰ πρὸς τοὺς θεούς. Demosth. Olynth. II. (vulg. III.) c. 26. τὰ μὲν Ἑλληνικὰ πιστῶς, τὰ δὲ πρὸς τοὺς θεοὺς εὐσεβῶς, τὰ δ' ἐν αὐτοῖς ἴσως διοικεῖν. Soph. Philoct. 1441. εὐσεβεῖν τὰ πρὸς θεούς.

ὅσια καὶ δίκαια]. Illud ad deos, hoc ad homines refertur. Sic Phavor. ὅσιόν ἐστι θεράπευμα θεοῦ, ἀρεστὸν θεῷ, atque ὅσιος, ὁ περὶ τὰ θεῖα δίκαιος: et Plat. de Rep. I. 5. p. 331. A. ὃς ἂν δικαίως καὶ ὁσίως τὸν βίον διαγάγῃ, *qui iuste sancteque vixerit*. Gorg. p. 507. B. καὶ μὴν περὶ μὲν ἀνθρώπους τὰ προσήκοντα πράττων δίκαι' ἂν πράττοι, περὶ δὲ θεοὺς, ὅσια. Xenoph. Mem. Socr. I. 4, 19. ἀπέχεσθαι τῶν ἀνοσίων καὶ ἀδίκων, e quibus illa sunt facinora legibus divinis, haec humanis contraria. Hesychius contra τὸ ὅσιον, τὸ μὴ θεῖον, ἀλλ' ἀνθρώπινον dicit, atque haec posterior significatio tum praecipue valet, quum ὅσιος τῷ ἱερὸς vel εὐσεβὴς opponitur, ut Plat. de Rep. I. p. 344. A. καὶ ἱερὰ, καὶ ὅσια, quae vertere debebat interpres *divina et humana*;

καιρὸν, ἐντυγχάνειν σοι καὶ παρακαλεῖν ἀνθρωπίνως φέρειν τὸ συμβεβηκὸς, ἀνοίκειον ἦν, παρειμένον τό τε σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν ὑπὸ τῆς παραλόγου συμφορᾶς· καὶ συμπαθεῖν δ' ἦν ἀναγκαῖον. Οὐδὲ γὰρ οἱ βέλτιστοι

et Max. Tyr. XIV. 1. de Socrate: *εὐσεβεῖ εἰς τὸ θεῖον, ὁσίῳ τὰ ἀνθρώπινα.* Egregie hunc usum illustravit d' Orvillius ad Charit. p. 267. ed. Lips., Ruhnk. ad Tim. p. 196., Taylor. ad Aeschin. c. Timarch. p. 90. Pass. s. v. *ὅσιος*. Cf. Lycurg. in Leocr. 18. 4.

ὑπὸ τὸν τ. τ. καιρὸν] De praep. *ὑπὸ* v. Passov. C. 3. Matth. § 593. Bernhardy l. l. p. 267. Act. App. 5, 21. *ὑπὸ τὸν ὄρθρον.* *Sub.* Cf. Zumpt. § 319. Virg. Georg. I. 445. Aen. VI. 255. Horat. Carm. I. 9, 19. Caes. B. Civ. I. 28. B. Gall. II. 33. Cic. ad Q. Fratr. II. 1. Sueton. Tib. 58. Liv. I. 35.

ἐντυγχάνειν] Phavorinus: *ἐντυγχάνει· προσέρχεται.* Sic Plut. Thes. c. 30. p. 14. D. *ἐντυχεῖν αὐτῷ*, *congredi cum eo*, et *ἔντευξις*, *congressus.* Demosth. de falsa legat. p. 363, 1. *οὐ μέλλοντες μετὰ ταῦθ' ὑμῖν ἐντεύξεσθαι.*

ἀνθρωπίνως φέρειν] ut cap. 32. *humaniter ferre*, tamquam id, quod omnibus sit commune. Cf. cap. 5. p. 103. C. F. cap. 32. p. 118. C. Phalar. Ep. 20. *λογίζου τὰ ἀνθρώπινα πρᾴως φέρειν.* Demosth. in Lept. 140. p. 506, 15. *τἀγαθὰ μὲν προσδοκᾶν καὶ τοῖς θεοῖς εὔχεσθαι διδόναι, πάντα δ' ἀνθρώπινα ἡγεῖσθαι.* Cic. Ep. ad Fam. IV. 5. *Tulliae moriendum fuit, quoniam homo nata fuerat.* ad Atticum I. 2. *sin aliter acciderit, humaniter feremus.* Philipp. I. 4, 10. *Si quid mihi humanitus accidisset.* Tuscul. II. 18, 43. *virorum esse fortium, et magnanimorum, et patientium, et humana vincentium, toleranter dolorem pati.* Terent. Adelph. 1. 2, 65. *tamen vix humane patitur.* Cic. Tusc. III. 25, 60. *Necessitas ferendae conditionis humanae quasi cum deo pugnare* [*θεομαχεῖν* Menand. p. 68. ed. Meio.] *prohibet, admonetque esse hominem: quae cogitatio magno opere luctum levat.* Cf. ib. 16, 34. Menandri Fragm. ap. Stob. Floril. T. 96. (ed. Meinek. p. 267.) *Ἄνθρωπος· ἱκανὴ πρόφασις εἰς τὸ δυστυχεῖν.* Cf. Antonin. Imp. VI. 47. XI. 34.

φέρειν] Buttm. § 140, 1. 2. Matth. § 531.

ἀνοίκειον] Phavor. *Ἀνοίκειον, ἀπρεπές: inurbanum.* Cic. de Orat. II. 90. *non essem tam inurbanus ac paene inhumanus, ut eo gravarer.* Simile est nostrum *unheimelig*, quo tamen vocab. alia fere significatione utimur.

ἀνοίκειον ἦν] Vid. Matth. § 505. not. p. 958. et p. 968. Bernhard. p. 373. Zumpt. § 518. Kruegeri *Untersuchungen a. d. Gebiet d. lat. Sprachl. Heft* 2. p. 335. sqq. Beier ad Cic. Off. T. I. p. 64. Benecke ad Cic. Catil. I. 3. „Graeci imperfecto *προσῆκε* similibusque [*ἔδει, χρῆν, εἰκὸς ἦν*], et Latini imperfecto oportebat non utuntur, nisi de re, quae aliter comparata esse debebat, quam comparata est, vel quae aliter sese habet, quam oportebat, i. e. de re facta, nunquam de re facienda." Bremi in Jahnii Annal. philol. IX. 2. p. 181. Cf. etiam Stallbaum. ad Plat. Symp. p. 74. de Rep. I. 2. p. 9.

παρειμένον] referri debet ad infinitivum *παρακαλεῖν*, et intelligendum est *σέ*. Cf. Zumpt. § 605. — Phavor. *Παρειμένος· παραλελυμένος.* „*Afflictum, prostratum, deiectum;* proprie *remissum, solutum.*" Wytteob. Cf. Pass. *παρίημι* 3.

τῶν ἰατρῶν πρὸς τὰς ἀθρόας τῶν ῥευμάτων ἐπιφορὰς εὐθὺς προσφέρουσι τὰς διὰ τῶν φαρμάκων βοηθείας, ἀλλ' ἐῶσι τὸ βαρῦνον τῆς φλεγμονῆς [διὰ τῆς τῶν ἔξωθεν ἐπιχρίστων ἐπιθέσεως] αὐτὸ δι' αὐτοῦ λαβεῖν πέψιν.

β'. Ἐπειδὴ οὖν καὶ χρόνος ὁ πάντα πεπαίνειν εἰωθὼς ἐγγέγονε τῇ συμφορᾷ, καὶ ἡ περὶ σὲ διάθεσις ἀπαιτεῖν

παραλόγου] Phav. *Παραλόγως· ἀνελπίστως.* Sic Plut. Rom. 26. p. 33. extr. *μεγάλαις καὶ παραλόγοις ἐπαρθέντες εὐτυχίαις.*

συμφορᾶς] *Ξὺν* pro *σὺν* veteres Attici scripsernnt, non item recentiores. Vid. Lennep. annot. ad Phalar. p. 347. b. et Hemsterhus. ad Lucian. T. I. p. 94. ed. Amst.

καὶ — δὲ] *sed etiam, atque etiam.* Vig. p. 544. ibique Hermann. p. 847. Voss. ad Hymn. in Cer. p. 114. Bremi ad Demosth. Olynth. II. (III.) 15. p. 173. et Phil. III. 70. p. 276. Buttm. § 149. p. 429.

ἀθρόας] *Ἀθρόος· πολὺς, σφόδρος.* Phavor. *Ἀθρόοι· ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ. καὶ ἀντὶ τοῦ αἰφνίδιοι καὶ ἀπροσδόκητοι. καὶ ἀντὶ τοῦ εἰς ἓν συνηγμένοι.* Inde ductum est *ἀθροίζω.*

τὸ βαρῦνον] Notiones eas, quas philosophi *abstractas* dicunt, saepissime participiis exprimere solet Plutarchus, veluti c. 6. p. 103. E. *τὸ τῆς τύχης ἄστατον καὶ ἀβέβαιον*, cap. 11. init. *τό τε ἄτακτον καὶ βρ. τοῦ βίου*, et paullo post *τοῦ βίου τὸ ὀδυνηρὸν*, cap. 32. *τὸ ἀλγοῦν τῆς ψυχῆς.* Cf. Bernhard. p. 327. Idem valet de ceteris huius aetatis scriptoribus, maxime de Polybio. XV. 34. *τὸ ἀβέβαιον καὶ δυσφύλακτον τῆς τύχης.*

διὰ τ. τ. ε. ε. ἐπιθέσεως] Haec verba, quae eandem fere vim habent atque illa *διὰ τῶν φαρμάκων*, spuria censuit Wyttenb., iisque sequentia repugnare recte senserunt ii, qui *διὰ* in *δίχα* mutarunt. Certe aut delenda sunt tamquam interpretatio verbis *διὰ τῶν φαρμάκων* adscripta, aut *διὰ* in *δίχα* mutandum.

λαβεῖν πέψιν] I. q. *ἑψῆσαι, πραῦναι.* De aoristo vide Buttm. § 137, 5. Matth. § 501. Bernh. p. 383.

II. *χρόνος*] De omisso artic. v. ad c. 1. *πρὸς θεούς.*

ἐγγέγονε] *Χρόνος ἐγγίγνεται* saepe etiam sine dativo ponitur, praesertim in locutione *χρόνου ἐγγενομένου* i. q. *διαγενομένου.* Cf. Plat. Phaed. p. 86. E. Protag. p. 339. E. Symp. p. 148. A. ibique Stallbaum. Thucyd. I. 113. Plut. Phoc. c. 36. (Iacobs. Attica XII. 19).

χρόνος ὁ πάντα πεπαίνειν εἰωθὼς] Philetae Fragm. ap. Stob. T. 124. *Ἀλλ' ὅτ' ἐπὶ χρόνος ἔλθῃ, ὅς ἐκ Διὸς ἄλγεα πέσσειν Ἔλλαχε, καὶ πενθέων φάρμακα μοῦνος ἔχει.* Cic. Ep. ad Fam. IV. 5. *Nullus dolor est, quem non longinquitas temporis minuat ac molliat*; ad q. l. v. Manut.

ἡ περὶ σὲ διάθεσις] I. q. *ἡ σου διαθ.* Matth. § 380, 4. Vig. p. 656. Herod. VIII. 24. *τὰ περὶ τοὺς νεκρούς.* Act. App. 24, 10. *τὰ περὶ ἐμαυτοῦ.* Polybius V. 24. *οἱ περὶ Φωκίδα τόποι* pro *οἱ τῆς Φωκίδος τ.* Charit. VI. 8. *ἡ περὶ αὐτοῦ δύναμις*, ibique D'Orvillius p. 552. ed. Lips. et Lennep. ad Phalar. p. 263. a. Eodem modo *κατὰ* ponitur, ut cap. 14. *τῆς κατὰ τὸν υἱὸν* sc. *τύχης.* Cap. 17. *τὸ καθ' ἡμᾶς πάθος.* Frequentissimae sunt apud Plutarchum praepositiones sic pro genitivis

ἔοικε τὴν παρὰ τῶν φίλων βοήθειαν, καλῶς ἔχειν ὑπέλαβον, τῶν παραμυθητικῶν σοι μεταδοῦναι λόγων πρὸς ἄνεσιν τῆς λύπης καὶ παῦλαν τῶν πενθικῶν καὶ ματαίων ὀδυρμῶν. B

Ψυχῆς γὰρ νοσούσης εἰσὶν ἰατροὶ λόγοι,
ὅταν τις ἐν καιρῷ γε μαλθάσσῃ κέαρ.

Κατὰ γὰρ τὸν σοφὸν Εὐριπίδην

ἄλλ' ἐπ' ἄλλῃ φάρμακον κεῖται νόσῳ·
λυπουμένῳ μὲν μῦθος εὐμενὴς φίλων,
ἄγαν δὲ μωραίνοντι νουθετήματα.

substantivorum vel pronominum aut pro adiectivis positae. Cf. Cap. 15. p. 110. A. Cap. 22. p. 113. B. Cap. 33. p. 118. D. (τοὺς ἐπὶ τοῖς υἱοῖς γενομένους θανάτους, ac paullo post τὴν περὶ τὸν υἱὸν τελευτήν). Ibid. cap. 33. p. 118. E. cap. 37. p. 121. F.

καλῶς ἔχειν] *bene se habere, sich wohl verhalten.* Pass. 4. Buttm. § 150. p. 443. Matth. § 612. Cic. de Orat. I. 25. *praeclare se res habet.* Liv. XXII. 39. 9. *sic res habet.* Alium usum formulae καλῶς ἔχει attigit Valcken. ad Eurip. Phoeniss. 406. et explicuit Schol. ad Aristoph. Ran. 511. παραιτούμενοι οἱ παλαιοὶ ἔλεγον· Κάλλιστ' [vel καλῶς ἔχει]· ἐπαινῶ.

σοι μεταδοῦναι λόγων] Buttm. § 132, 2. c. Matth. § 326, 3. Bernh. p. 149 sq. Bekker. Anecd. T. I. p. 157. Μεταδίδωμι· τὸ λάμβανον πρόσωπον δοτικῇ, τὸ διδόμενον γενικῇ. κατὰ Ἀριστοκράτους· „ὑμεῖς δὲ, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, πάσης τῆς πόλεως μεταδιδόντες αὐτῷ." Εὐσέβιος αἰτιατικῇ· „Αὐρηλιανῷ μεταδίδωσι τὴν ἡγεμονίαν." Κλαύδιος γὰρ τελευτήσας ὅλην τὴν ἡγεμονίαν καὶ οὐ μέρος αὐτῆς δίδωσι τῷ διαδόχῳ. τὸ δὲ μετὰ γενικῆς κυρίως τὴν τοῦ διδομένου τομὴν σημαίνει.

ἄνεσιν] Phav. Ἄνεσις· ἀνάπαυσις.

ψυχῆς κ. τ. λ.] Aeschyli sunt vs. e Prometh. 386. et 387., nisi quod ille ὀργῆς scripsit pro ψυχῆς, quod vocab. interdum apud bonos auctores pro ψυχὴ, τρόπος ponitur. Vide Blomfield. ad h. l. Latine eos vertit Cicero Tusc. III. 30.

τὸν σοφὸν Εὐριπίδην] Euripides ob sapientiae praecepta etiam Tragicorum philosophus est appellatus. Valcken. Diatr. in Eurip. Reliq. p. 1. Desumpti sunt vs. e tragoedia deperdita. Matthiae Vol. IX. p. 390., qui haec annotat: „Primum versum optime explevit Gatakerus *misc. adv.* p. 487. E. ἀλλ' ἄλλ' ἐπ' ἄλλῃ φ. citans Oenei fragm. VIII. Ἀλλ' ἄλλος ἄλλοις μᾶλλον ἥδεται τρόποις, et Archilochi versiculum Ἀλλ' ἄλλος ἄλλῳ καρδίαν ἰαίνεται."

ἐπ' ἄλλῃ] Pass. ἐπὶ II. C.

κεῖται] Pass. 11. — Herod. IV. 184. 191. ἑκάστῳ ὄνομα οὐδὲν κέεται. i. q. ἐστί.

νουθετήματα] Phavor. Νουθέτησις, λόγος ἐπιτιμητικός. Soph. Elect. 343. τἀμὰ νουθετήματα. Plut. Lycurg. c. 14. p. 48. A. τὰ μετὰ σπουδῆς νουθετήματα. Cf. Plat. Gorg. p. 525. D. Lobeck. ad Phryn. p. 512. et 521. Moeris Attic. et Thom. Mag. Νουθέτησις, Ἀττικῶς· νουθεσία, Ἑλληνικῶς. *Castigatio.*

Πολλῶν γὰρ ὄντων ψυχικῶν παθῶν, ἡ λύπη χαλε-
C *πωτάτη πέφυκεν εἶναι πάντων· διὰ λύπην γάρ φασι καὶ μανίαν γίνεσθαι πολλοῖς καὶ*

— — νοσήματ' οὐκ ἰάσιμα,
αὐτούς τ' ἀνῃρήκασι διὰ λύπην τινές.

γ'. Τὸ μὲν οὖν ἀλγεῖν καὶ δάκνεσθαι τελευτήσαντος υἱοῦ, φυσικὴν ἔχει τὴν ἀρχὴν τῆς λύπης, καὶ οὐκ ἐφ' ἡμῖν. Οὐ γὰρ ἔγωγε συμφέρομαι τοῖς τὴν ἄγριον ὑμνοῦσι καὶ σκληρὰν ἀπάθειαν, ἔξω καὶ τοῦ δυνατοῦ

πολλῶν κ. τ. λ.] Menandri verba reddere Plutarchus videtur, cuius hi sunt versus ap. Stob. 99. (97.) Reliq. ed. Meinek. p. 233. *Πολλῶν φύσει τοῖς πᾶσιν ἀνθρώποις κακῶν Ὄντων, μέγιστόν ἐστιν ἡ λύπη κακόν.*

πέφυκεν εἶναι] I. q. *κατὰ τὴν ἑαυτῆς φύσιν ἐστίν.* Sic iofra p. 105. B. *πέφυκε φθονεῖν.* 109. E. *πέφυκε γίνεσθαι.* Plat. Phaed. p. 93. A. Vig. p. 321. Passov. Lex. s. v.

γίνεσθαι] Moeris Atticista: *Γίγνεται, Ἀττικῶς· γίνεται, Ἑλληνικῶς.* Idem valet de *γινώσκειν* et *γιγνώσκειν.* Cf. Valcken. ad Eurip. Phoen. 1396.

καὶ νοσήματ' κ. τ. λ.] Vid. Orellii Spicil. Crit.

III. *δάκνεσθαι*] Eurip. Alc. 1105. *λύπῃ καρδίαν δηχθήσομαι.* Med. 110. *ψυχὴ δηχθεῖσα κακοῖσι.* Cf. 817. 1345. 1370. Hec. 235. *λυπρὰ καρδίας δηκτήρια.* Horat. Od. I. 18, 4. *mordaces sollicitudines*, *θυμοβόροι, δακέθυμοι, θυμοδακεῖς.* Etiam freqnentior est verbi usus de furore insanieutis amoris, quem illustravit Valcken. ad Eurip. Hippol. p. 305.

ἐφ' ἡμῖν] Passov. *ἐπὶ* II. F. extr. Plat. Gorg. p. 508. c. *εἰμὶ ἐπὶ τῷ βουλομένῳ* i. q. *εἰμὶ τοῦ ἐθέλοντος*, *sum in cuiuslibet potestate*, ad q. l. vid. Stallb. Similis est locutio *ἔν τινι εἶναι*, de qua leg. Valcken. ad Eurip. Phoen. 1256. Cootra *ὑπό τινι εἶναι* significat, *subiectum esse alicui*, de quo vid. Lennep. ad Phalar. p. 242. a.

οὐ γὰρ ἔγωγε κ. τ. λ.] Haec et, iudice Wyttenbachio, iam antecedentia *τὸ μὲν οὖν ἀλγεῖν κ. τ. λ.*, Crantoris verba videntur esse, cnius fortasse ooineo a librario hic omissum infra repositum est.

συμφέρομαι] Pass. c. — Plut. Comp. Lyc. c. Nom. 3. p. 76. D. *οὐ κατὰ πᾶν εἰς ταὐτὸ συνηνέχθησαν.* Saepissime apud Herodotum hac significatione legitur. Vid. Aemil. Porti Lex. Ion. s. v. Stallb. ad Plat. Prot. p. 317. a. Plat. Charm. p. 164. d. *ξυμφέρομαι τῷ ἐν Δελφοῖς ἀναθέντι τὸ τοιοῦτον γράμμα.*

τὴν ἄγριον — καὶ σκληρὰν] Horat. Epp. I. 18, 8. *Asperitas agrestis et inconcinna gravisque.*

ὑμνοῦσι] Pass. s. h. v. et s. v. *θρυλλεῖν* (cap. 27. p. 115. C.). Ruhnken. ad Tim. p. 262. sq. *ὑμνεῖν* generatim est *dicere*, *narrare*, *referre*, atque adeo de rebus non landandis dicitur, ut Latina *celebrare* et *praedicare* (i. q. *decantare*, multum et inconcinnum esse in aliqua re). Nos qnoque verbis *preisen*, *feiern*, atque inprimis *predigen* ioterdnm com *εἰρωνείᾳ* utimnr. Cic. de Orat. II. 18. *Nec mihi opus est Graeco aliquo doctore, qui mihi pervulgata praecepta*

καὶ τοῦ συμφέροντος οὖσαν· ἀφαιρήσεται γὰρ ἡμῶν
αὕτη τὴν ἐκ τοῦ φιλεῖσθαι καὶ φιλεῖν εὔνοιαν, ἣν παν-
τὸς μᾶλλον διασώζειν ἀναγκαῖον. τὸ δὲ πέρα τοῦ μέ-
τρου παρεκφέρεσθαι καὶ συναύξειν τὰ πένθη, παρὰ
φύσιν εἶναί φημι, καὶ ὑπὸ τῆς ἐν ἡμῖν φαύλης γίνε-
σθαι δόξης. Διὸ καὶ τοῦτο μὲν ἐατέον ὡς βλαβερὸν D
καὶ φαῦλον, καὶ σπουδαίοις ἀνδράσιν ἥκιστα πρέ-
πον· τὴν δὲ μετριοπάθειαν οὐκ ἀποδοκιμαστέον. „Μὴ
γὰρ νοσοῖμεν, φησὶν ὁ ἀκαδημιακὸς Κράντωρ, νοσή-

decantet. Terent. Heaut. II. 2, 19. *qui harum mores cantabat mihi.* Plato de Rep. I. 3. p. 329. B. ἐπὶ τούτῳ τὸ γῆρας ὑμνοῦσιν, ὅσων κακῶν σφίσιν αἴτιον. Protag. p. 343. B. ἃ δὴ πάντες ὑμνοῦσι, *quae omnes in ore habent.* Euthyd. § 61. p. 297. E. ὁπότε σοι ταῦτα ὕμνηται, quod praestantissimus Hottingerus in scholis ita vertit: *„bey Gelegenheit des albernen Zeugs, das du vorbrachtest."* Id. de Rep. VIII. p. 494. A. ὅσα καὶ οἷα φιλοῦσιν αἱ γυναῖκες περὶ τῶν τοιούτων ὑμνεῖν. Plaut. Trin. II. 2, 13. et 74.

ἀπάθειαν] ἀναλγησίαν Stoicorum. Cic. Acad. II. 42, 130. *Pyrrho autem* (summum esse bonum iudicat) *ea ne sentire quidem sapientem; — quae ἀπάθεια nominatur.* Tusc. III. 6. *Minime, Crantor inquit, assentior iis, qui istam nescio quam indolentiam laudant: quae nec potest ulla esse, nec debet.*

ἔξω] Phav. Ἐκτός· ἔξω. Thom. Mag. χωρίς. Schol. ad Thucyd. III. 61. V. 26. ἄνευ interpretatur. Thucyd. I. 10. ἔξω τῶν βασιλέων. Plura exempla vide ap. Lobeck. ad Phryn. p. 128.

τὴν ἐκ τοῦ φιλεῖσθαι καὶ φιλεῖν εὔνοιαν] *eam, quae mutuo amore exsistit, benevolentiam.*

παντὸς μᾶλλον] Παντὸς μᾶλλον, pro quo etiam dicitur πάντων μᾶλλον, est *omnium maxime.* Vid. Hemsterhus. ad Lucian. T. I. p. 179. Stallb. ad Plat. Crit. p. 127. Phaed. p. 175. Men. p. 55. Cf. cap. 32.

ὑπὸ τῆς κ. τ. λ.] Passov. v. ὑπό A. c.

τοῦτο — ἐατέον] Buttm. § 134, 8 et 10.

τὴν δὲ μετριοπάθειαν οὐκ ἀποδοκιμαστέον] Buttm. § 134, 10. Matth. § 447, 3. Cf. c. 13. θεατέον αὐτὰ τὰ πράγματα. — Vocabulum μετριοπάθεια, si recte memini, nonnisi apud posterioris aevi scriptores reperitur, veluti praeter nostrum locum de Ira Cohib. p. 458. C. de Fratr. Am. p. 489. C. Porphyr. ap. Stob. Tit. I, p. 22, l. 4 et 35. p. 23. l. 30. (ed. Gesn.); verbum μετριοπαθεῖν est ap. Ioseph. Ant. II. 3. et in Ep. ad Hebr. 5, 2. Cf. Polyb. XXVII. 8. μετριώτατοι Ῥωμαῖοι κατὰ τὰς ἐπιτυχίας.

μὴ — νοσοῖμεν] Μὴ optantis cum optativo coniungitur. V. Buttm. § 148. 3. Matth. § 513. Herm. ad Vig. p. 809.

Κράντωρ] Crantor Solensis, nobilis veteris Academiae philosophus, Platonis auditor. Horat. Epp. I, 2, 4. Eius Consolatio ad Hippoclem de liberorum morte consolandum s. liber de luctu laudatur a Cicerone Tusc. I. 48. Acad. I. 10. — Haec ipsa illius verba Cicero latine vertit Tusc. III. 6. *Ne aegrotus sim: sin; sit, qui fuerat, sensus adsit, sive secetur quid, sive avellatur a corpore: nam istud nihil dolere non sine magna mercede contingit, immuni-*

σασι δὲ παρείη τις αἴσθησις, εἴτ' οὖν τέμνοιτό τι τῶν ἡμετέρων, εἴτ' ἀποσπῷτο· τὸ γὰρ ἀνώδυνον τοῦτο οὐκ ἄνευ μεγάλων ἐγγίνεται μισθῶν τῷ ἀνθρώπῳ· τεθηριῶσθαι γὰρ εἰκὸς, ἐκεῖ μὲν σῶμα τοιοῦτον, ἐνταῦθα δὲ ψυχήν."

δ'. Οὔτ' οὖν ἀπαθεῖς ἐπὶ τῶν τοιούτων συμφορῶν ὁ λόγος ἀξιοῖ γίνεσθαι τοὺς εὖ φρονοῦντας, οὔτε δυςπαθεῖς· τὸ μὲν γὰρ, ἄτεγκτον καὶ θηριῶδες, τὸ δ',
E ἐκλελυμένον καὶ γυναικοπρεπές. Εὐλόγιστος δ' ὁ τὸν οἰκεῖον ὅρον ἔχων καὶ δυνάμενος φέρειν δεξιῶς τά τε προςηνῆ καὶ τὰ λυπηρὰ τῶν ἐν τῷ βίῳ συμβαινόντων, καὶ προειληφὼς, ὅτι, καθάπερ ἐν δημοκρατίᾳ κλῆρός ἐστι

tatis in corpore, stuporis in animo. (Sententia est: *Volunt quidam Stoici, me morbo laborantem ita affectum esse debere, quasi non laborarem; sed sensus me admonet de morbo, isque ut supprimatur, ab homine vix exspectandum.* Neide.)

νοσήσασι] Cur aoristus? Buttm. § 137, 6. Matth. § 499. Nos: *den erkrankten.*

μισθῶν] *Μισθὸς* est vocab. medium; hic malo sensu positum. Vid. Pass.

τεθηριῶσθαι] Vid. Buttm. § 113, 6. atque inprimis Matth. Gr. § 500.

εἰκὸς] *Εἰκὸς* sq. accus. c. infin. *convenit, decet, oportet.* Vig. p. 246. sq. Anecd. Bekk. T. I. p. 244. *Εἰκός· ἐνίοτε ἢ πρέπον ἢ ἀκόλουθον ἢ εὔλογον.*

σῶμα — ψυχὴν] Buttm. § 134. not. 2.

IV. *ὁ λόγος ἀξιοῖ*] *Ratio postulat, secundum rationem existimare nos oportet.* Quam qui sequitur, est *εὐλόγιστος*. Similis est Platonica dictio: *ὁ λόγος αἱρεῖ*. Cf. annot. ad cap. 22. p. 112. F.

ἄτεγκτον] Schol. ad Soph. Oed. T. 337. *ἄτεγκτος· σκληρὸς, ἀμείλιχος.* Anecd. Bekk. I, 218. et 458, 11. *Ἄτεγκτος· ἄπιστος, καὶ ἀναίσθητος, ὁ μήτε παραινέσει μήτε φόβῳ τὴν πώρωσιν καὶ τὸ τοῦ ἤθους σκληρὸν τεγγόμενος καὶ μαλαττόμενος. Λέγεται δὲ ἄτεγκτος κυρίως καὶ ὁ ἄβροχος, ἐξ οὗ ὁ μὴ δακρύων καὶ ὁ μὴ ἱδρῶν ἄτεγκτος.* Cf. Ioseph. B. Iud. V, 9 fin. *ἄτεγκτοι καὶ λίθων ἀπαθέστεροι.* — *Σκληρὸν καὶ ἄτεγκτον* copulat Dio orat. XXXII. p. 379. monente Abreschio. Cf. Alberti ad Hesych. T. I. p. 597, 9. et omnino Suid. s. v. et sub *ἀπαθῆ*.

οἰκεῖον] Pass. 4. Num. c. 1. extr. *ἀρχὴν οἰκείαν λαβόντες.*

τ. οἰκ. ὅρον ἔχων] Cf. Horat. Sat. I. 1, 106. 7. *Est modus in rebus, sunt certi denique fines, Quos ultra citraque nequit consistere rectum.* Ep. I. 18, 8. *Est virtus medium vitiorum et utrimque reductum.*

δεξιῶς] Phav. *Δεξιῶς· εὐπαιδεύτως.* Aristot. Ethic. II. 5. *μεσότης τίς ἐστιν ἡ ἀρετή.*

προςηνῆ] Id. *Προςηνές· καλὸν, ἡδὺ, ἀγαθόν.*

ὅτι] Ex sententia interposita verbum finitum supplendum est.

τῶν ἀρχῶν, καὶ δεῖ λαχόντα μὲν ἄρχειν, ἀπολαχόντα δὲ φέρειν ἀνεπαχθῶς τὴν τύχην, οὕτω καὶ τῇ διανομῇ τῶν πραγμάτων ἀνεγκλήτως καὶ πειθηνίως ἕπεσθαι. τοῦτο γὰρ οἱ μὴ δυνάμενοι ποιεῖν, οὐδὲ τὰς εὐπραγίας ἂν εὐφρόνως φέρειν δύναιντο καὶ μετρίως. Τῶν μὲν γὰρ καλῶς λεγομένων ἐστὶν ἐν ὑποθήκης μέρει καὶ τοῦτο·

Μηδ' εὐτύχημα μηδὲν ὧδ' ἔστω μέγα,
ὅ σ' ἐξεπαίρῃ μεῖζον ἢ χρεὼν φρονεῖν·
μηδ', ἄν τι συμβῇ δυςχερὲς, δουλοῦ πάλιν,
ἀλλ' αὐτὸς αἰεὶ μίμνε, τὴν σαυτοῦ φύσιν
σώζων βεβαίως, ὥςτε χρυσὸς ἐν πυρί. F

τῇ διανομῇ — ἕπεσθαι] „*Διανομὴ*, *distributio*, dicitur etiam de administratione summi imperantis, certe superioris, suum cuique tribuentis suo ipsius iudicio; et hoc loco significatur *divina gubernatio rerum humanarum*. Ἕπεσθαι eorum est, qui gubernationi obsequuntur, indeque celebratum praeceptum ἕπεσθαι τῷ θεῷ." Wyttenb.

εὐφρόνως — καὶ μετρίως] De adversa fortuna saepe dicitur πράως καὶ μετρίως ἐνεγκεῖν. Vid. Lennep. ad Phalar. p. 184. a.

ἐν — μέρει] Pass. μέρος c. Cf. Stallbaum. ad Plat. de Rep. I. 19. et IV. 4. Id. I. p. 348. E. εἰ ἐν ἀρετῆς καὶ σοφίας τίθης μέρει τὴν ἀδικίαν.

ὑποθήκης] Pass. a. Herod. I. 156. Κῦρος ἡσθεὶς τῇ ὑποθήκῃ. VIII. 58. τῷ Θεμιστοκλέϊ ἤρεσε ἡ ὑποθήκη et alias. Itemque usurpatur verbum ὑποτίθεσθαι. Vid. Pass. s. v.

μηδ' — μηδὲν] *ne ullum*. Buttm. § 148, 6. De discrimine particularum οὐδὲ, μηδὲ et οὔτε, μήτε cf. Buttm. § 149. p. 431. Matth. § 609., et quomodo μηδεὶς differat a μηδὲ εἷς, v. Buttm. § 70, 1. Vig. p. 467. Inter Euripidis fragm. incerta hanc ῥῆσιν retulit Matthiae Vol. IX. p. 423. praeeunte Valcken. ad Phoen. 393 et 927.

ὅ σ' ἐξεπαίρῃ] Matth. § 527 et not. 2. „Nondum occurrit locus, ubi ὅς post ὧδε sim. pro ὥςτε positum coniunctivum assumeret. Itaque legerim ἐξεπαρεῖ. Vid. ad Med. 844. Buttm. Gramm. mai. II. p. 66. sq." Matth. l. l. p. 424. Cf. Buttm. Gr. min. § 114. v. αἴρω extr.

χρεὼν] Pass. 2. c.

ἄν τι σ.] Buttm. § 139, 8. Matth. § 523. Herm. ad Vig. p. 831. „ἦν cum coniunctivo est exspectantis, fore quid vel non fore, εἰ autem cum optativo dubitantis tantum et nescientis, an exspectari quid nequeat." „Lege: μὴ δ' ἦν τι." Matthiae l. l., de qua scribendi ratione vid. Pass. ἄν (coniunct.) et Schaef. ad Soph. Oed. R. 1062.

αὐτὸς] Ceteri αὑτός. Vid. Pass. αὐτὸς I. 12. Valcken. ad Phoen. 927. in omnibus Atticorum locis, ubi αὐτὸς positum est pro ὁ αὐτὸς, reponendam censet scripturam ὡὐτός. c. 6. Sed vid. Buttm. Gr. Gr. T. I. § 29. p. 119. Pass. αὐτὸς III.

ὥςτε] Ὥςτε pro ὡς vel ἅτε epicis poetis usitatum; apud solutae orationis scriptores rarius obvium. Vid. Lobeck. ad Phryn. p. 427. et Goeller. ad Thucyd. VII. 24. —

Πεπαιδευμένων γάρ ἐστι καὶ σωφρόνων ἀνδρῶν, πρός
103 *τε τὰς δοκούσας εὐτυχίας τὸν αὐτὸν εἶναι, καὶ πρὸς τὰς ἀτυχίας γενναίως φυλάξαι τὸ πρέπον. Τῆς γὰρ εὐλογιστίας ἔργον ἐστὶν ἢ τὸ φυλάξασθαι τὸ κακὸν ἐπιφερόμενον, ἢ διορθώσασθαι γενόμενον, ἢ συστεῖλαι πρὸς τὸ βραχύτατον, ἢ παρασκευάζειν αὐτοῦ τὴν ὑπομονὴν ἄῤῥενα καὶ γενναίαν. Καὶ γὰρ περὶ τἀγαθὸν ἡ φρόνησις πραγματεύεται τετραχῶς, ἢ κτωμένη τἀγαθὰ, ἢ φυλάττουσα, ἢ αὔξουσα, ἢ χρωμένη δεξιῶς. Οὗτοι τῆς φρονήσεως καὶ τῶν ἄλλων ἀρετῶν εἰσι κανόνες, οἷς πρὸς ἀμφότερα χρηστέον.*

Οὐκ ἔστιν γὰρ ὅςτις πάντ' ἀνὴρ εὐδαιμονεῖ·

B *καὶ νὴ Δία,*

Τό τοι χρεὼν οὐκ ἔστι μὴ χρεὼν ποιεῖν.

πεπαιδευμένων — ἐστὶ] Buttm. § 132. not. 8. Matth. § 313, 2. et 316, 1. Herm. ad Vig. p. 871. sq. Bernh. p. 165. sq. cf. Zumpt. § 448.

δοκούσας] *Quae videntur esse atque ita habentur.* Phal. Ep. 119. *οὔτε δοκοῦντος οὔτε ὄντος ἀδίκου.*

τῆς εὐλογιστίας] *Εὐλογιστία* est *virtutis* nomen in philosophia frequentatum. Definitio eius est in Stobaei Epitome Stoicorum: *ἐπιστήμη ἅμα διαιρετικὴ καὶ ἀνακεφαλαιωτική, scientia dividendi et colligendi numerum rerum, quae debent fieri et efficiuntur.* Igitur hoc munus *εὐλογιστίας* eleganter Cicero in distributione partium iustitiae recenset Off. I. 18, 59. (consuetudo exercitatioque capienda), *ut boni ratiocinatores officiorum esse possimus et adducendo deducendoque videre, quae reliqui summa fiat: ex quo, quantum cuique debeatur, intelligas:* quod plane Stoicum est praeceptum apud M. Anton. III. 1. *τοὺς τοῦ καθήκοντος ἀριθμοὺς ἀκριβοῦν.* Wytt.

ἄῤῥενα] *Ἄρσην* veteris Atticae dialecti formam, *ἄῤῥην* recentioris esse *Ἀτθίδος* docuit Valcken. ad Eurip. Phoen. 55.

κανόνες] Phav. *Κάνων· νόμος ἀπαράβατος.*

πρὸς ἀμφότερα] I. e. *πρός τε τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν δυςτυχίαν.*

οὐκ ἔστιν κ. τ. λ.] Primus erat versus Euripidis Stheneboeae. Cfr. Schol. ad Arist. Ran. 1250. sqq. (1217. Br.) et Matthiae Eurip. Vol. IX. p. 329.

ἔστιν ὅςτις] Buttm. § 150. p. 439. Vig. p. 234.

πάντ'] Buttm. § 131, 6.

νὴ Δία] Buttm. § 149. p. 433. De discrimine particc. *ναὶ* et *νὴ* cf. Vig. p. 432. sqq. Matth. § 606.

τό τοι χρεὼν κ. τ. λ.] Inter Euripidis fragmenta dubia retulit Matthiae Vol. IX. p. 440.

τό τοι χρεὼν] I. e. *ὅ σοι χρεών ἐστι.* Aliud est *τὸ χρεὼν*, aliud *χρεὼν* sine articulo iunctum infinitivo, omisso plerumque verbo *ἐστί.* (Vid. Buttm. § 129. not. 7.) Ac de illo quidem dicemus ad c. 23. p. 113. C. Hoc usitatum est in formulis *χρεών ἐστι, χρεὼν λέγειν, ποιεῖν, ἰέναι* — saepissimeque legitur apud Tragicos, veluti

ε'. Ὥσπερ γὰρ ἐν φυτοῖς ποτὲ μὲν πολυκαρπίαι γίνονται, ποτὲ δ' ἀκαρπίαι, καὶ ἐν ζώοις ποτὲ μὲν πολυγονίαι, ποτὲ δὲ καὶ ἀγονίαι, καὶ ἐν θαλάττῃ εὐδίαι τε καὶ χειμῶνες· οὕτω καὶ ἐν βίῳ πολλαὶ καὶ ποικίλαι περιστάσεις γινόμεναι, πρὸς τὰς ἐναντίας περιάγουσι τοὺς ἀνθρώπους τύχας· εἰς ἃς διαβλέψας ἄν τις οὐκ ἀεικότως εἴποι,

Οὐκ ἐπὶ πᾶσίν σ' ἐφύτευσ' ἀγαθοῖς,
Ἀγάμεμνον, Ἀτρεύς.
δεῖ δέ σε χαίρειν καὶ λυπεῖσθαι·
θνητὸς γὰρ ἔφυς· κἂν μὴ σὺ θέλῃς, C
τὰ θεῶν οὕτω βουλόμεν' ἔσται.

Eurip. Alcest. 27. φρουρῶν τόδ' ἦμαρ, ᾧ θανεῖν αὐτὴν χρεών. Fragm. In. ap. Stob. T. 40. init. Ἴστω δὲ μηδεὶς ταῦθ', ἃ σιγᾶσθαι χρεών, et libri nostri p. 106. B. Eurip. Herc. for. 311. ubi e verissima Porsoni emendatione sic est legendum: ὃ χρὴ γάρ, οὐδεὶς μὴ χρεὼν θήσει ποτέ. Plat. Legg. XI. p. 927. init. πιστεύειν τε ταῖς ἄλλαις φήμαις χρεὼν περὶ τὰ τοιαῦτα. Cf. Lennep. ad Phal. p. 104. a. Pass. 2. a. Buttm. § 114.

ἔστι] Buttm. § 108. IV. 3. Pass. v. εἰμὶ 2.

μὴ χρεὼν π.] Cur non οὐ? Buttm. § 148, 2. 9. Μὴ cogitationem rei, οὐ rem ipsam negare docuit Herm. ad Vig. p. 804. Matth. § 608. sqq. Hinc μὴ plerumque usurpatur, ubi de genere universo sive de notione alicuius rei, οὐκ, ubi de re vera est sermo, Pass. A. 7.

V. περιστάσεις] Thom. Mag. Περίστασιν τὴν συμφορὰν λέγουσιν οἱ Στωικοὶ φιλόσοφοι, οἱ δ' ἀρχαῖοι, τὴν διά τινα τάραχον παρουσίαν πλήθους. Cf. Lobeck. ad Phryn. p. 376.

πολλαὶ καὶ ποικίλαι περιστάσεις] Simile est Euripidis dictum in Ione 393. (381.) Πολλαί γε πολλαῖς εἰσι συμφοραὶ βροτῶν, Μορφαῖς δὲ διαφέρουσιν· ἓν δ' ἂν εὐτυχὲς Μόλις ποτ' ἐξεύροι τις ἀνθρώπων βίῳ.

ἀεικότως] Phavor. Bekk. Anecd. I, 420. Ἀεικός· μὴ πρέπον, ἄτοπον, ἀπρεπές. Ἀεικότως καὶ ἀεεικότως (scr. ἀεοικότως) λέγεται. Θουκυδίδης (VI. 55.), οὐδὲ τοῦτο ἀεοικότως. Cf. Thuc. I. 73. VIII. 68.

οὐκ ἐπὶ κ. τ. λ.] Versus Euripidis Iph. in Aul. 29. sqq. anapaestici.

πᾶσίν σ'] Sic scripsimus cum Matthiaeo. Ceteri πᾶσι σ'. Vid. Passov. *Lehre vom Zeitmafs d. Gr. Spr.* Tab. III.

κἂν] Cur non κᾂν? Vide quae praecepit Buttm. § 29. not. 2. b. Matth. § 53. Eandem scribendi rationem nusquam sequuti sumus.

κἂν μὴ σὺ θέλῃς] *Fata nolentem trahunt.* Senec. — *Gefesselt führt der Schmerz uns alle durch das Leben, Sanft, wenn wir willig gehn, Hart, wenn wir widerstreben.* Schiller.

τὰ θεῶν οὕτω βουλόμεν' ἔσται] Scripsi ut est apud Euripidem. Ceteri τῶν θεῶν οὕτω βουλομένων ἔσται, repugnantibus numeris. Stobaeus Floril. T. 105. (103.) habet τὰ θεῶν οὕτω νενόμισται. Τὰ βουλόμενα et τὸ βουλόμενον vs. 1270. (1257. Matth.) i. q. τὸ βούλημα.

καὶ τὸ ὑπὸ τοῦ Μενάνδρου ῥηθὲν,

Εἰ γὰρ ἐγένου σὺ, Τρόφιμε, τῶν πάντων μόνος,
ὅτ' ἔτικτεν ἡ μήτηρ σ', ἐφ' ᾧ τε διατελεῖν
πράσσων ἃ βούλει, καὶ διευτυχεῖν ἀεὶ,
καὶ τοῦτο τῶν θεῶν τις ὡμολόγησέ σοι,
ὀρθῶς ἀγανακτεῖς· ἔστι γάρ σ' ἐψευσμένος,
ἄτοπόν τε πεποίηκ'· εἰ δ' ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς νόμοις,
ἐφ' οἷσπερ ἡμεῖς, ἔσπασας τὸν ἀέρα
D τὸν κοινὸν — ἵνα σοι καὶ τραγικώτερον λαλῶ —
οἰστέον ἄμεινον ταῦτα καὶ λογιστέον.

Μενάνδρου] Menander Atheniensis, novae comoediae auctor celeberrimus, discipulus Theophrasti. Cf. Quinctil. X. 1, 69. — Vid. Menandri et Philemonis Reliquiae ed. Meinekii p. 188. sqq. Grotii Excerpt. Trag. p. 755.

ἐφ' ᾧ τε] Ita monente Schaefero ad Brunck. Poes. Eth. p. 190. scripsit Meinekius pro vulgato *ἐφ' ὧτε*, quod cum verbo infinito iunctum tamquam perrarum loquendi genus notavit Lennep. ad Phalar. p. 268. b. Cf. Lobeck. ad Phryn. p. 748. Thom. Mag.: *ἐφ' ᾧ, ἀντὶ τοῦ ἵνα, εἰς μέλλοντα.* Buttm. § 150. p. 437. Matth. § 479. Vig. p. 618. Pass. *ἐπὶ* II. F.

διευτυχεῖν] Infinitivum cum Grotio recipere non dubitavi pro *διευτυχῶν*, quo iuncto cum *διατελεῖν* apertus exsistit pleonasmus.

διατελεῖν] De huius similiumque verborum structura vide Buttm. § 144. extr. Matth. § 552. Vig. p. 589.

πράσσων] Buttm. § 142, 1. 2. 4.

βούλει] Cur non *βούλῃ*? Buttm. § 103. III. 4. Matth. § 202, 1.

ὡμολόγησε] Cur aoristus, quum imperfectum praecesserit? Buttm. § 137, 4. Matth. § 508. b. — Ceterum animadverte in his senariis iambicis anapaestos, quos comici, praeter ultimum pedem, ubique admiserunt, Tragici nusquam nisi in nominibus propriis sibi indulserunt.

ἀγανακτεῖς] Quid differt ab *ἠγανάκτεις ἄν*? Buttm. § 139, 9. Matth. p. 968.

ἔστι — σ' ἐψευσμένος] I. q. *ἔψευσταί σε.* Thucyd. I. 1. *ἀκμάζοντες ἦσαν* pro *ἤκμαζον.* Plat. Phaed. p. 100. D. *ἔχον* sc. *ἐστὶ* pro *ἔχει.* Gorg. p. 500. C. *ἐστὶν διαφέρων* pro *διαφέρει.* Men. p. 82. C. *ἐστὶν ἔχον* pro *ἔχει.* — De verbo *ψεύδεσθαι* cf. Buttm. § 113. et Pass. s. v. *ψεύδω* 2. c. — Ceterum inserendo pronomine *σ'*, quod in editis libris non legitur, Grotium cum Meinekio sequuti sumus, metro atque etiam sententia postulante.

τραγικώτερον] Pass. 2. h. — „Respexisse videtur Menander ad Eurip. Hec. 912. *κοινός ἐστιν οὐρανὸς πᾶσιν βροτοῖς*, vel Aeschyli Prom. 1092. *αἰθὴρ κοινὸν φάος ἑλίσσων.* Compares Salom. Reg. VII. 3. *καὶ ἐγὼ γενόμενος ἔσπασα τὸν κοινὸν ἀέρα.*" Meinekii. *Τραγῳδεῖν* est *verbis pomposis et circulatoriis exaggerare*, ap. Demosth. de Cor. p. 229, 18. *ἥλικα νῦν ἐτραγῴδει καὶ διεξῄει.* De falsa leg. p. 400, 17. *ταῦτα γὰρ τραγῳδεῖ περιιών.* Cf. Plat. de Rep. III. p. 413. B. Men. p. 76. E. *τραγική ἐστιν ἡ ἀπόκρισις*, i. e. *grande quid ac sublime sonans*, interpret. Stallb. ad h. l. et Heindorf. ad Cratyl. p. 104.

τὸ δὲ κεφάλαιον τῶν λόγων, ἄνθρωπος εἶ,
οὗ μεταβολὴν θᾶττον πρὸς ὕψος, καὶ πάλιν
ταπεινότητα ζῷον οὐδὲν λαμβάνει.
καὶ μάλα δικαίως· ἀσθενέστατον γὰρ ὂν
φύσει, μεγίστοις οἰκονομεῖται πράγμασιν·
ὅταν πέσῃ δὲ, πλεῖστα συντρίβει καλά.
σὺ δ' οὔθ' ὑπερβάλλοντα, Τρόφιμ', ἀπώλεσας
ἀγαθὰ, τὰ νυνὶ δ' ἔστι μέτριά σοι κακά·
ὥςτ' ἀνάμεσον που καὶ τὸ λοιπὸν δὴ φέρε. E

Ἀλλ' ὅμως τοιούτων ὄντων τῶν πραγμάτων, ἔνιοι διὰ τὴν ἀφροσύνην οὕτως εἰσὶν ἀβέλτεροι καὶ κεναυχεῖς, ὥςτε μικρὸν ἐπαρθέντες ἢ διὰ χρημάτων περιουσίαν ἄφθονον, ἢ διὰ μέγεθος ἀρχῆς, ἢ διά τινας προεδρίας πολιτικὰς, ἢ διὰ τιμὰς καὶ δόξας, ἐπαπειλεῖν τοῖς ἥττοσι καὶ ἐξυβρίζειν· οὐκ ἐνθυμούμενοι τὸ τῆς τύχης ἄστατον καὶ ἀβέβαιον, οὐδ' ὅτι ῥᾳδίως τὰ ὑψηλὰ γίνεται ταπεινὰ, καὶ τὰ χθαμαλὰ πάλιν ὑψοῦται, ταῖς ὀξυῤῥόποις μεθιστάμενα τῆς τύχης μεταβολαῖς. Ζητεῖν οὖν ἐν ἀβεβαίοις

τὸ δὲ κεφαλ.] De consequutione cf. Matth. p. 805.

οὗ] Genitivus regitur a comparativo *θᾶττον*.

μεταβολὴν — λαμβ.] Cf. Lycurg. c. Leocr. 15, 2. *μεταβολῆς τυχεῖν ἐπὶ τὸ βέλτιον.*

μεγ. οἰκονομ. πράγμ.] Vid. Orellii Spicil. Crit.

ἀγαθὰ κ. τ. λ.] Scripsimus versum cum Meinekio ex Bentleii ratione. Vulgo editur *ἀγ. τὰ νῦν δ' ἔστι μέτρια καὶ τά σοι κακά.* Verba *τά σοι* in plurimis libris omittuntur. Negligentior autem est consequutio in verbis *οὔτ' ἀπώλ. — τὰ νυνὶ δ' ἔστι.* Cf. Meinek. ad h. l.

ὥςτ' κ. τ. λ.] Grotius prob. Wyttenb. *ὡς ἀναμέσον που καὶ τὸ νῦν λυποῦν φέρε.* Wyttenb. autem coniecit: *ὥςτ' ἀναμέσον που καὶ σὺ τῶν λοιπῶν φέρει.* In duobus his extremis versibus satis est magna librorum varietas; plurimi omittunt *δή*.

ἀνάμεσον] *mediocriter*. Pass. h. v. Cf. etiam Bekk. Anecd. I, 80.

ἀβέλτεροι] Phavor. *Ἀβέλτερος· ἀνόητος, ἀσύνετος, ὁ τὰ βελτίω μὴ γινώσκων.* Eadem fere apud Bekkerum Anecd. T. I. p. 198 et 321.

ἐπαρθέντες] De nominativo apud infinitivum vid. Buttm. § 142, 4.

ἀρχῆς] Pass. 2.

τὸ ἄστατον καὶ ἀβέβαιον] V. annot. ad c. 1. extr. *τὸ βαρῦνον.*

γίνεται] De Atticorum consuetudine cum neutris plur. verba sing. construendi optime disseruit Bernhardy p. 418. Cf. Buttm. § 129, 1. Matth. § 300.

ὀξυῤῥόποις] Phav. *Ὀξύῤῥοπος· ταχέως μετατρεπόμενος.* Plat. de Rep. III. p. 411. C. *ὀξύῤῥοπον ἀπειργάσατο, ἀπὸ σμικρῶν ταχὺ ἐρεθιζόμενόν τε καὶ κατασβεννύμενον.*

τὰ χθαμαλὰ] Phav. *Χθαμαλός· ταπεινός.* Articulum ex Ald. et Bas. restituit Hutten.

βέβαιόν τι, λογιζομένων ἐστὶ περὶ τῶν πραγμάτων οὐκ ὀρθῶς.

F *Τροχοῦ γὰρ περιστείχοντος, ἄλλοθ' ἡτέρα*
ἁψὶς ὕπερθε γίγνετ', ἄλλοθ' ἡτέρα.

ζ. Κράτιστον δὲ πρὸς ἀλυπίαν φάρμακον ὁ λόγος καὶ ἡ διὰ τούτου παρασκευὴ πρὸς πάσας τοῦ βίου μεταβολάς. Χρὴ γὰρ οὐ μόνον ἑαυτὸν θνητὸν εἰδέναι ὄντα τὴν φύσιν, ἀλλὰ καὶ ὅτι θνητῷ σύγκληρός ἐστι βίῳ καὶ πράγμασι
104 *ῥᾳδίως μεθισταμένοις πρὸς τοὐναντίον. Ἀνθρώπων γὰρ ὄντως θνητὰ μὲν καὶ ἐφήμερα τὰ σώματα, θνηταὶ δὲ τύχαι καὶ πάθη, καὶ πάνθ' ἁπλῶς τὰ κατὰ τὸν βίον· ἅπερ*

οὐκ ἔστι φυγεῖν βροτὸν, οὐδ' ὑπαλύξαι

ἡτέρα] Dorice *ἁτέρα* i. e. *ἡ ἑτέρα.* Buttm. § 29. not. 5. Matth. § 54. Pass. v. *ἕτερος* extr. Maittaire Gr. L. Dial. p. 407. B. (Versus duos in ine. Tragicorum Excerptis exhibuit Grotius p. 463.)

γίγνετ'] Buttm. § 30. not. 5. Matth. § 45.

ἁψὶς] Zonaras: *Ἁψίς· ὁ δεσμὸς καὶ τὸ τοῦ τροχοῦ ἐπικαμπὲς ξύλον· παρὰ τὸ ἅπτω, ἅψω, ἁψίς· ἡ ἁπτομένη τῆς γῆς.* Bekk. Anecd. I, 475. *Ἁψίς· οὕτως ἐκάλουν τὸν ξύλινον κύκλον τοῦ τροχοῦ· τὸ δὲ ἐπ' αὐτοῦ ἐπίσωτρον. Ὅμηρος τὸν μὲν τροχὸν κύκλον ὀνομάζει, τὴν δὲ ἁψῖδα ἴτυν.* — Ceterum transponendis vocabulis *ὕπερθε γίγνετ' ἁψὶς* trimetrum effici putavit Reiskius, videlicet immemor, longam esse ultimam voc. *ἁψὶς* syllabam. Vid. Passov. Lehre v. Zeitmafs d. Gr. Spr. Tab. III.

VI. *Κράτιστον κ. τ. λ.*] Similes sunt hi poetae tragici versus:
Οὐκ ἔστι λύπης ἄλλο φάρμακον βροτοῖς,
Ὡς ἀνδρὸς ἐσθλοῦ καὶ φίλου παραίνεσις.

οὐ μόνον κ. τ. λ.] Similiter Euripides ap. Stob. Flor. 108. (106.) *Θνητὸς γὰρ ὢν καὶ θνητὰ πείσεσθαι δόκει.* Horat. Od. IV. 7, 7. *Immortalia ne speres*, ibique Mitscherl.

τοὐναντίον] Buttm. § 29. not. 3. Matth. p. 123.

ἐφήμερα] Eurip. Phoen. 1515. *αἵματος ἁμερίου*, *mortali sanguine cretus.* Vid. Valck. ad h. l. Soph. Antig. 789. *ἁμερίων ἐπ' ἀνθρώπων.* Anton. Imp. VI. 47. *ἡ ἐφήμερος τῶν ἀνθρώπων ζωή.* Cf. Alb. ad Hesych. s. v. qui etiam nostrum locum laudat. Sic *ἐφημέριοι βροτοὶ* ap. Stob. Serm. 96. Cf. Aesch. Prom. 253. (261.) et Stanlei. ad Prom. 83. Aristoph. Av. 683. Nub. 223. Eschenb. ad Orph. Argon. 36.

ἁπλῶς] *simpliciter, sine ulla exceptione* c. 28. *ἁπλῶς οὐδέν.* Plat. Phaed. p. 103. C. *ξυνωμολογήκαμεν ἁπλῶς τοῦτο.* Id. de Rep. I. 6. p. 331. C. 22. p. 351. A. Nos dicimus: *schlechterdings, unbedingt, geradezu, durchaus.*

τὰ κατὰ τὸν βίον] Eiusmodi *περιφράσεις* per artic. et praepos. frequentissimae sunt apud Plutarchum. Cf. c. 14. *τὰ πρὸς τὸν θάνατον.* ibid. *τῆς κατὰ τὸν υἱόν.* Bernh. p. 329. Matth. § 272, 4, b. p. 558.

οὐκ ἔστι κ. τ. λ.] Hom. Il. XII. 327.

τοπαράπαν· ἀλλὰ

Ταρτάρου πυθμὴν πιέσει σ' ἀφανοῦς σφυρηλάτοις ἀνάγκαις,

ὥς φησι Πίνδαρος. Ὅθεν ὀρθῶς ὁ Φαληρεὺς Δημήτριος, εἰπόντος Εὐριπίδου,

Ὁ δ' ὄλβος οὐ βέβαιος, ἀλλ' ἐφήμερος,

καὶ,

Ὡς μικρὰ τὰ σφάλλοντα, καὶ μί' ἡμέρα
τὰ μὲν καθεῖλεν ὑψόθεν, τὰ δ' ἦρ' ἄνω —

τὰ μὲν ἄλλα καλῶς ἔφη λέγειν αὐτόν· βέλτιον δ' ἂν

πυθμὴν πιέσει σ'] Sic dedi ex verissima Boeckbii emendatione, qui p. 667. locum oostrum ita interpretatnr: *Turturi fundus premet te obscuri malleo compacta necessitate.* Unus liber apud Wytt. babet πιέζει σ'. Ceteri πυθμένα πιέζεις. Cf. Horat. Od. I. 4, 16. *Iam te premet nox fabulaeque manes, Et domus exilis Plutonia* — ibique Mitscherl. IV. 9, 27. *Sed omnes illacrymabiles Urguentur ignotique longa Nocte.* III. 29, 29. *Prudens futuri temporis exitum Caliginosa nocte premit Deus.*

σφυρηλάτοις ἀνάγκαις] Phav. Σφυρήλατος· σφύραις ἐληλασμενος, οὐ χονευτός. „Rectius Phot. lex. MS. σφύραις ἐληλαμένος. Sic etiam Suid. (qui διὰ σφύρας) et Cyrill. lex. MS." Alberti ad Hesych. T. 2. p. 1327. Pass. 2. — Simili imagine usus est Horat. Od. III. 24, 5. *Si figit adamantinos Summis verticibus dira necessitas Clavos; non animum metu, Non mortis laqueis expedies caput.* Od. I. 35, 17. *Saeva necessitas Clavos trabales et cuneos manu Gestans ahenu.* Sophocl. Fragm. Phaedrae ap. Stob. Ecl. p. 133. (Fragm. ed. Lips. p. 77.) Περιῶσι' ἄφυκτά τε μήδεα παντοδαπᾶν βουλᾶν ἀδαμαντίναις ὑφαίνεται κέρκισιν Αἶσα. Eurip. Alcest. 984. καί σ' ἐν ἀφύκτοισι χερῶν εἷλε θεὰ δεσμοῖς. Herod. IX. 16. ἀναγκαίῃ ἐνδεδεμένοι. Hom. Il. IX. 18. Ζεύς με μέγα Κρονίδης ἄτῃ ἐνέδησε βαρείῃ.

Φαληρεὺς] De nominibus gentilibus praecepit Bottm. § 119, 12, 4. p. 331.

Δημήτριος] De Demetrio Phalereo, Atheniensi, Theophrasti discipulo ac nobili oratore v. Cic. Brut. 9. de Orat. II. 23. de Off. init. de Fin. V. 19. Quinctil. X. 1, 33 et 80. Frotsch.

ὁ δ' ὄλβος κ. τ. λ.] Euripidis versus Phoen. 561, a Valcken., Porsono et Matthiaeo damnatus.

ὡς μικρὰ κ. τ. λ.] Euripidis versus ex Inone (Fragm. ed. Matth. p. 204) Vid. Orellii Spicil. Crit. Vulgatam lect. ὅτι μικρότατα τὰ σφ. corrigendam censuit Gatakerus probb. Valck. ad Phoen. 561. atque Diatr. p. 177. b. et Wyttenbachio. — Simile est, quod idem poeta Hecubam dicentem facit in cognom. fab. vs. 284. Κἀγὼ γὰρ ἦν ποτ' (sc. εὐτυχοῦσα), ἀλλὰ νῦν οὐκ εἴμ' ἔτι, Τὸν πάντα δ' ὄλβον ἦμαρ ἕν ἀφείλετο.

καθεῖλεν — ἦρ'] Cur aoristi? Buttm. § 137. not. 5. Matth. § 502, 3. Bernh. p. 380, 8.

ἦρ'] Cur non scribendum ἦρ' et cap. 15. ἠρμένον? Bottm. § 101. not. 2. ibique 7.

βέλτιον δ' ἂν εἶχεν ὄν, εἰ — εἶπεν] Buttm. § 139, 9. Matth. § 508. c. Cf. Zumpt. § 519. Pro ὂν in duobus codd. legitur ἄν,

B εἶχεν ὂν, εἰ μὴ μίαν ἡμέραν, ἀλλὰ στιγμὴν εἶπε χρόνου.

Κύκλος γὰρ αὐτὸς καρπίμοις τε γῆς φυτοῖς,
θνητῶν τε γενεᾷ· τοῖς μὲν αὔξεται βίος,
τῶν δὲ φθίνει τε κἀκθερίζεται πάλιν.

Ὁ δὲ Πίνδαρος ἐν ἄλλοις,

Τί δέ τις; τί δ' οὔτις; σκιᾶς ὄναρ
ἄνθρωπος,

ἐκφαντικῶς σφόδρα καὶ φιλοτέχνως ὑπερβολῇ χρησάμενος, τὸν τῶν ἀνθρώπων βίον ἐδήλωσε. Τί γὰρ σκιᾶς ἀσθενέστερον; τὸ δὲ ταύτης ὄναρ οὐδ' ἂν ἐκφράσαι τις ἑτέρως δυνηθείη σαφῶς. Τούτοις δ' ἑπομένως καὶ ὁ Κράντωρ, παραμυθούμενος ἐπὶ τῇ τῶν τέκνων τελευτῇ
C τὸν Ἱπποκλέα, φησί· „Ταῦτα γὰρ πᾶσα ἡ ἀρχαία

quod etsi interdum duplicatur, hic tamen uno interposito verbo minus placeret. Utrumvis posueris, transit scriptor ex oratione obliqua in rectam, (Exempla collegit Winerus Gramm. d. N. T. I. p. 191. II. p. 171. Cf. cap. 19. extr.) nisi Wyttenbachii coniecturam εἶχεν ὂν in ἔχειν mutantis amplecti malis.

εἰ μὴ] Buttm. § 148, 2. b. Matth. § 608, 5. b.

στιγμὴν χρόνου] Anton. Imp. II. 17. τοῦ ἀνθρωπίνου βίου ὁ μὲν χρόνος, στιγμή. (Cf. not. Gatak. p. 75.) Senec. Ep. 49. *Punctum est quod vivimus et adhuc puncto minus.*

κύκλος γὰρ κ. τ. λ.] Euripidis videntur esse versus. Cf. Valcken. in Diatr. p. 6.

αὐτὸς] Ceteri αὐτός. Vide quae diximus supra ad c. 4. p. 102. F. αὐτός.

ἐν ἄλλοις] I. q. ἄλλοθι, ἀλλαχοῦ.

τί δέ τις; κ. τ. λ.] Pindari sunt verba in Pyth. VIII. 99. (135.). Eandem sententiam Aeschylus his versibus expressit: Τὸ γὰρ βρότειον σπέρμ' ἐφημέρια φρονεῖ, Καὶ πιστὸν οὐδὲν μᾶλλον ἢ καπνοῦ σκιά. Ap. Euripid. Herc. fur. 111. chorus senum sese apellat ἔπεα μόνον καὶ δόκημα νυκτερωπὸν ἐννύχων ὀνείρων, et Electra ap. Sophocl. 1159. vivum adhuc Orestem σποδόν τε καὶ σκιὰν ἀνωφελῆ. Anton. Imp. II. 2. Horat. Od. IV. 7, 16. *Pulvis et umbra sumus.* Sophocl. Fragm. ap. Stob. T. 98. (95.) in. ed. Lips. n. 27. Ὦ θνητὸν ἀνδρῶν καὶ ταλαίπωρον γένος· Ὡς οὐδὲν ἐσμὲν, πλὴν σκιαῖσιν εἰκότες, Βάρος περισσὸν γῆς ἀναστρωφώμενοι. Eurip. Med. 1224. τὰ θνητὰ δ' οὐ νῦν πρῶτον ἡγοῦμαι σκιάν. Mimnerm. Fragm. (V, 4. Poet. min. Gaisf. Lips. p. 220.) ἀλλ' ὀλιγοχρόνιον γίγνεται, ὥσπερ ὄναρ, ἥβη τιμήεσσα. Καπνοῦ σκιὰ et σκιᾶς ὄναρ in proverbium abiisse videntur pro nugis ac rebus vilissimis. Cf. Brunck. ad Soph. Antig. 1155. Philoct. 946. Monk. ad Eurip. Alcest. 958. Pflugk ad Androm. 746. Schol. ad Aristoph. Nub. 252. τὰ μηδενὸς ἄξια καπνοὺς καὶ σκιὰς καὶ νεφέλας ὀνομάζομεν. Psalm. 90, 5. 102, 12. Iob. 8, 9. 14, 2. 20, 8. Kohel. 7, 1.

ἑτέρως] Vid. Orellii Spicil. Crit.

αὕτη φιλοσοφία λέγει τε καὶ παρακελεύεται· ὧν εἰ δή τι ἄλλο μὴ ἀποδεχόμεθα, τό γε πολλαχῇ εἶναι ἐργώδη καὶ δύσκολον τὸν βίον, ἄγαν ἀληθές· καὶ γὰρ εἰ μὴ φύσει τοιοῦτον ἔχει τὸν τρόπον, ὑπό γε ἡμῶν εἰς τοῦτο ἀφῖκται διαφθορᾶς· ἥτε ἄδηλος αὕτη τύχη πόῤῥωθεν ἡμῖν καὶ ἔτι ἀπ᾽ ἀρχῆς ἠκολούθηκεν, οὐδ᾽ ἐφ᾽ ἑνὶ ὑγιεῖ, φυομένοις τε μίγνυταί τις ἐν πᾶσι κακοῦ μοῖρα· τὰ γάρ τοι σπέρματα εὐθὺς θνητὰ ὄντα ταύτης κοινωνεῖ τῆς αἰτίας, ἐξ ἧς ἀφυΐα μὲν ψυχῆς, νόσοι τε καὶ κήδεα καὶ μοῖρα θνητῶν ἐκεῖθεν ἡμῖν ἕρπει." Τοῦ δὴ χάριν ἐτρα-

ἂν — δυνηθείη] Buttm. § 113, 3. et 139, 7. 13.

ἀποδεχόμεθα] *Ἀποδέχεσθαι* est *probare*, *assentiri*, *ratum habere*. Bekk. Anecd. T. I. p. 120, 33. et 427, 8. Plat. Phaed. p. 85. c. *ἀποδέχεται τὰ εἰρημένα*, passimque apud Demosth. p. 92. b. *οὐ γάρ που ἀποδέξει γε σαυτοῦ λέγοντος*. p 96. e. *οὐκ ἀποδέχομαι ἐμαυτοῦ*. Eadem vi nonnumqnam etiam simplex *δέχεσθαι* ponitur, quem verbi usum perite explicuit Lennep. ad Phal. p. 271. b.

ὑπό γε ἡμῶν] Pass s. v. *ὑπό*. A. 1. b. Matth. § 592. Buttm. § 147. p. 416. Bernh. p. 268. Nos: *unter uns*, *durch uns*. Sed vide Orellii Spicil. Crit.

εἰς τοῦτο — διαφθορᾶς] Buttm. § 132 not. 4. p. 367. Matth. § 341. Zumpt. § 432. ibique not. 2. Plat. Apol. Socr. p. 25 E. *εἰς τοσοῦτον ἀμαθίας ἥκω, ὥστε καὶ τοῦτ᾽ ἀγνοῶ*. Eurip. Androm. 170. *εἰς τοῦτο δ᾽ ἥκεις ἀμαθίας*. Phoen. 428. et Alcest. 9. *εἰς τόδ᾽ ἡμέρας*.

ἔτι ἀπ᾽ ἀρχῆς] *Ἔτι* h. l. pro *ἤδη* est positum (*gleich*, vel *schon von Anfang*), qua significatione (a Passovio non indicata) apud nostrum nonnumquam legitur. De tuenda sanit. in. p. 122. C. *ἐφ᾽ ἡμᾶς ἐχώρει, βοῶν ἔτι πρόσωθεν*. Timol. p. 240. D. *κατήχθησαν εἰς Ταυρομένιον τῆς Σικελίας, ὑποδεχομένου καὶ καλοῦντος αὐτοὺς ἔτι πάλαι προθύμως Ἀνδρομάχου*. Complura exempla e Dionys. Halic., Philone, Pausania collegit Kypkius in Observ. Sacr. T. I. p. 209., quibus adde Herod. VIII. 62. *ἐκ παλαιοῦ ἔτι*. IX. 102. *ἔτι καὶ δὴ ἐμάχοντο*.

ἐφ᾽ ἑνὶ ὑγιεῖ] *Τὸ ὑγιὲς* opponitur *τῷ κακῷ* Eurip. Androm. 953. *ὑγιὲς γὰρ οὐδὲν αἱ θύραθεν εἴςοδοι Δρῶσιν γυναικῶν, ἀλλὰ πολλὰ καὶ κακά*.

εὐθὺς] I. q. *αὐτίκα*, *παραχρῆμα*, *statim*, *ab initio*. Quod intersit discrimen inter *εὐθὺς* et *εὐθὺ*, accurate disceptatum a Lobeckio ad Phryn. p. 144. Vide ea quae dicemus ad cap. 33.

τοῦ] Buttm. § 77, 2.

ἀφυΐα] Oppos. est *τῇ εὐφυΐα*, et utrumque quadrisyllabum. Vid. Lobeck. ad Phryn. p. 493.

ἕρπει] V Passov. s. v. Eadem vi Latini verbum *serpendi* usurpant, i. e. sensim aut occulte progredi et dilatari. Cicero Philipp. I. 2. *Cum serperet in urbe infinitum malum, idque manaret in dies*

πόμεθα δεῦρο; Ἵν' εἰδείημεν, ὅτι καινὸν ἀτυχεῖν οὐδὲν
D ἀνθρώπῳ, ἀλλὰ πάντες ταὐτὸ πεπόνθαμεν. Ἄσκοπος γὰρ ἡ τύχη, φησὶν ὁ Θεόφραστος, καὶ δεινὴ παρελέσθαι τὰ προπεπονημένα, καὶ μεταῤῥίψαι τὴν δοκοῦσαν εὐημερίαν, οὐδένα καιρὸν ἔχουσα τακτόν. Ταῦτα δὲ καὶ ἄλλα τοιαῦτα καὶ καθ' ἑαυτὸν ἑκάστῳ λογίσασθαι ῥᾴδιον,

lutius. Lael. 12, 41. 23, 87. Verr. II. 22, 53. III. 53. Catil. IV. 6, 3. Muraen. 21, 45. Ep. ad Att. XIV. 16. **Virg** Aen. XII. 239.
τοῦ χάριν] **Buttm.** § 146. not. 2. **Matth.** § 576. extr. **Bernh.** p. 130.

ἐτραπόμεθα] Verborum τρέπω et τρέφω aoristi 2. ἐτράπην et ἐτράφην usitatiores sunt quam ἐτρέφθην et ἐθρέφθην. Is enim est aor. 1. pass. verbi τρέφω, non ἐτρέφθην, ut legitur ap. **Passov.** Vid. **Buttm.** et **Matth.** s. v. τρέφω.

δή] De δή in interrogat. v. **Buttm.** § 149. p. 434. **Matth.** § 603. p. 1209. **Viger.** p. 502. Ita Latini *tandem* usurpant. **Cic.** Cat. I. 1. II. 1, 2. ibique **Benecke.**

ἵν' εἰδείημεν] Cur optativus? **Buttm.** § 139, 2. **Matth.** § 518, 1. **Herm.** ad Vig. p. 791. et 850.

ἀτυχεῖν] De omisso verbo finito v. **Matth.** § 306. **Buttm.** § 129, 12.

πεπόνθαμεν] De perfecto v. **Buttm.** § 137, 2. **Matth.** § 500.

ἄσκοπος] **Hesych.** et **Phav.** Ἄσκοπος· ἀνόητος, ἀπρόρατος. **Bekk.** Anecd. T. I. p. 452. ἄσκοπον· ἀντὶ τοῦ ἀπροςδόκητον. Cf. **Suid.** et **Lobeck.** ad Soph. Ai. 21. — Multo autem huic loco aptius erit, activa notione illud accipere, ut ἄσκοπος τύχη sit *temeraria fortuna* (**blindes Glück**), nullo consilio bona malave hominibus dispertiens. Sic apud **Polyb.** IV. 14. ἀσκόπως καὶ εἰκῇ χρῆσθαι τοῖς πράγμασι.

Θεόφραστος] **Aristotelis** discipulus, qui a divinitate loquendi nomen invenit et librum de luctu (περὶ πένθους) Callisthenis nomine inscriptum composuisse fertur. (**Cic.** Orat. 19, 62. **Diog. Laert.** V. 38. et 44. **Suid.** Cf. etiam **Cic.** Tusc. V. 9.)

εὐημερίαν] **Hesych.** et **Phot.** Εὐημερία· εὐδαιμονία. **Bekk.** Anecd. I. 38, 14.: Εὐημερία: δύο σημαίνει. τάττουσι μὲν γὰρ οἱ ἀρχαιότεροι ἐπὶ τῆς καθαρᾶς καὶ εὐηλίου καὶ φαιδρᾶς ἡμέρας [veluti **Xenoph.** Hellen. II. 4. μάλ' εὐημερίας οὔσης], χρῶνται δ' αὐτῷ καὶ ἐπὶ τῆς εὐπραγίας. Plura de hac voc. vide ap. **Spanhem.** ad **Callim.** Hymn. in Cerer. vs. 136. p. 834. sq. Εὐημερία opposita est τῇ δυςημερίᾳ, veluti in **Soph.** Fragm. ap. **Stob.** Floril. 86. Ed. Gesn. p. 493. βόσκει δὲ τοὺς μὲν μοῖρα δυςαμερίας, τοὺς δ' ὄλβος ἡμῶν.

οὐδένα] Editi omnes habent οὐθένα, quae scriptura inde ab Aristotelis et Theophrasti temporibus invaluit. Vid. **Buttm.** § 70, 1. **Matth.** § 137. inprimisque **Lobeck.** ad **Phryn.** p. 181. et **Leonep.** ad Phalar. p. 174. e. **Schaeferi** auctoritatem in Vitis οὐδείς scribentis sequuti sumus. Ceteros Plutarchi editores in scribendo ne sibimet ipsis quidem constare video. Cap. 15. p. 109. F. in ipsius **Plutarchi** verbis dederunt οὐθὲν ἡμῖν ἦν, continuoque οὐδὲν ἦν et οὐδὲν ἔσται.

καὶ ἄλλων ἀκοῦσαι παλαιῶν καὶ σοφῶν ἀνδρῶν· ὧν πρῶτος μέν ἐστιν ὁ ϑεῖος Ὅμηρος, εἰπών·

> Οὐδὲν ἀκιδνότερον γαῖα τρέφει ἀνθρώποιο·
> οὐ μὲν γάρ ποτέ φησι κακὸν πείσεσθαι ὀπίσσω,
> ὄφρ' ἀρετὴν παρέχωσι ϑεοί, καὶ γούνατ' ὀρώρῃ·
> ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ λυγρὰ ϑεοὶ μάκαρες τελέσωσιν,
> καὶ τὰ φέρει ἀεκαζόμενος τετληότι ϑυμῷ — E

καί,

> Τοῖος γὰρ νόος ἐστὶν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
> οἷον ἐπ' ἦμαρ ἄγῃσι πατὴρ ἀνδρῶν τε ϑεῶν τε —

καὶ ἐν ἄλλοις,

> Τυδείδη μεγάθυμε, τίη γενεὴν ἐρεείνεις;
> οἵη περ φύλλων γενεή, τοίη δὲ καὶ ἀνδρῶν.
> φύλλα τὰ μέν τ' ἄνεμος χαμάδις χέει, ἄλλα δέ ϑ' ὕλη
> τηλεθόωσα φύει· ἔαρος δ' ἐπιγίγνεται ὥρῃ·
> ὣς ἀνδρῶν γενεὴ ἡ μὲν φύει, ἡ δ' ἀπολήγει.

ὁ ϑεῖος Ὅμηρος] De Homeri divinitate cfr. Bach. ad Hermesian. p. 133. Cic. pro Arch. 8, 19. *Smyrnaei suum esse confirmant; itaque etiam delubrum eius in oppido dedicaverunt.* Strab. XIV. 1, 37. Propert. III. 30, 49. Cap. 36. *ὁ ϑεῖος Πλάτων.*

οὐδὲν κ. τ. λ.] Hom. Odyss. XVIII. 130. seqq. Omisisse Plutarchus videtur versum 131. *πάντων, ὅσσα τε γαῖαν ἔπι πνείει τε καὶ ἕρπει.*

ἀκιδνότερον] Hesych. et Phavor. *Ἀκιδνότερον· ἀσϑενέστερον, ἀϑλιώτερον, ταλαιπωρότερον.* Cf. Bekk. Anecd. T. I p. 371.

φησι] *putat.* Vid. Passov. Lex. Ita Hebraei verbo *amar* (cf. Gesen. Lex. s. v.) utuntur. Vid. F. A. Wolfii Scholas in Hom. Il. II. 37.

πείσεσϑαι] Buttm. § 114. II. Matth. p. 480. init. Schol. *ὑπομεῖναι.*

ἀρετὴν] Eustath. *Ἀρετὴν τὴν εὐδαιμονίαν λέγει καὶ εὐϑηνίαν τοῦ βίου, ἣν ἔχων ἄνϑρωπος λέγει μὴ ἂν ἀνέξεσϑαι, εἴ τί που καὶ πάϑοι κακόν.*

γούνατ'] Vid. Passov. s. v.

ὀρώρῃ] Buttm. § 114. s. v. *ὄρνυμι.* Matth. p. 478.

ὅτε — τελέσωσιν] Adhuc legebatur *τελέουσι;* sed vide Passov. *ὅτε*, 4. Thiersch. Gr. § 322, 5, a.

τὰ] Buttm. § 126, 7. Matth. § 264. init. Bernh. p. 304. sqq.

ἄγῃσι] Buttm. § 103, 13. Thiersch. Gr. § 346, 2.

ἐν ἄλλοις] Hom. Il. VI. 145. sqq.

τοίη δὲ] Ita scripsimus pro *τοίηδε*, praecipiente Thierschio, quem vide de *παρατάξει* Gr. Gr. § 316, 13.

ἔαρος δ' ἐπιγίγνεται ὥρῃ] I. e. *τοῦ ἔαρος ὥρας ἐπιγιγνομένης.* Matth. § 630, 2. a. Bernh. p. 449. Thiersch. Gr. § 315, 9. a.

ἡ μὲν — ἡ δ'] F. A. Wolfius edidit *ἣ μὲν — ἣ δ'.* Sed v. Thiersch. Gr. § 276, 1. b.

Ταύτῃ δ᾽ ὅτι καλῶς ἐχρήσατο τῇ εἰκόνι τοῦ ἀνθρω-
F πείου βίου, δῆλον ἐξ ὧν ἐν ἄλλῳ τόπῳ φησὶν οὕτω·

. . . . . βροτῶν δ᾽ ἕνεκα πτολεμίζειν
δειλῶν, οἳ φύλλοισιν ἐοικότες ἄλλοτε μέν τε
ζαφλεγέες τελέθουσιν ἀρούρης καρπὸν ἔδοντες,
ἄλλοτε δὲ φθινύθουσιν ἀκήριοι, οὐδέ τις ἀλκή.

105 Σιμωνίδης δ᾽ ὁ τῶν μελῶν ποιητὴς, Παυσανίου, τοῦ
βασιλέως τῶν Λακεδαιμονίων, μεγαλαυχουμένου συνεχῶς
ἐπὶ ταῖς αὑτοῦ πράξεσι, καὶ κελεύοντος ἀπαγγεῖλαί τι
αὐτῷ σοφὸν μετὰ χλευασμοῦ, συνεὶς αὐτοῦ τὴν ὑπερη-
φανίαν, συνεβούλευε Μεμνῆσθαι ὅτι ἄνθρωπός ἐστι.
Φίλιππος δ᾽ ὁ τῶν Μακεδόνων βασιλεὺς, τριῶν αὐτῷ
προσαγγελθέντων εὐτυχημάτων ὑφ᾽ ἕνα καιρὸν, πρώτου

ἀνθρωπείου] Thom. Mag. *ἀνθρωπεία φύσις, οὐκ ἀνθρωπίνη.* Lennep. ad Phal. p. 263. b. primum Platonem forma *ἀνθρώπινος* osum fuisse sospicatur. Is certe plerumque nsurpavit haoc formam, veluti de Rep. X. 11. p. 612. init. *ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ βίῳ.* 12. p. 615. A. *βίου — τοῦ ἀνθρωπίνου.* Phaed. p. 82. B. *τὸ ἀνθρώπινον γένος.* Contra ib p. 81. A. *κακῶν τῶν ἀνθρωπείων.* Xenophoo, itemque Plutarchus utraque nsi sunt forma, sed altera (— *ειος*) multo rarius.

ἐξ ὧν] Bottm. § 143, 5.

βροτῶν κ. τ. λ.] Hom. Il. XXI. 463. sqq.

ἄλλοτε μέν τε] Ceteri *ἄλλοτε μέντοι* habent. Sed ad *ἄλλοτε μὲν* respieit *ἄλλοτε δὲ*, et copula *τε* oectit senteotiam, qua verba *φύλλοισιν ἐοικότες* explicantur, cum antecedd. Matth. § 626 extr. p. 1280.

ἀκήριοι] Ductum est a *κέαρ, κῆρ*, ac probe distinguendum ab illo *ἀκήριος*, cuius *ἔτυμον* est *κὴρ, ἡ θανατοφόρος μοῖρα.* Cfr. Apionis gloss Homerr. in Et. Gud. p. 604, 20. Etym M. p. 43. 50. ed. Lips. Alterutrum oonnisi in alterutro Homeri carmine est obvium. Vid. Pass. s. v.

οὐδέ τις ἀλκή] Non suot Homeri verba.

μελῶν ποιητής] I. q. *μελοποιός.* Quid interest ioter *τὰ μέλη* et *τὰ ἔπη*?

ἀπαγγεῖλαι] H. l. simpliciter: *narrare.* Recepimos hanc unius libri scripturam probb. Reiskio et Wytteob. pro vulgato *ἐπαγγεῖλαι*, quod potius *denuntiandi* vim habet, ut c. 14. p. 109. A. *ἐπαγγείλασθαι.* Cf. Wesseliog. ad Diod. Sic. l. IV. ioit. ad voc. *ἀπαγγελία*, *narratio*, et Bluminm ad Lycurg. or. io Leocr. 5, 3.

μετὰ χλευασμοῦ] Quocum est inngeodum? — Thomas Mag. *χλευάζω λέγε, χλευασμὸς δὲ μηκέτι, ἀλλὰ χλεύη καὶ χλευασία.* Attici dicebant *εἰρωνεία* et *μυκτήρ.* Cf. iolerpp. ad Lucian. T. I. p. 24. Polybius aliquoties voc. *χλευασμὸς* utitur.

μεμνῆσθαι κ. τ. λ.] Quomodo igitur loqoutus est Simonides orat. recta?

ἐστὶ] Bottm. § 137, 7. Matth. § 507, 3.

μὲν, ὅτι τεθρίππῳ νενίκηκεν Ὀλύμπια· δευτέρου δὲ, ὅτι Παρμενίων ὁ στρατηγὸς μάχῃ Δαρδανεῖς ἐνίκησε· τρίτον δ᾽, ὅτι ἄῤῥεν αὐτῷ παιδίον ἐκύησεν Ὀλυμπιάς· ἀνατείνας εἰς οὐρανὸν τὰς χεῖρας, Ὦ δαῖμον, εἶπε, μέτριόν τι τούτοις ἀντίθες ἐλάττωμα· εἰδὼς ὅτι τοῖς B
μεγάλοις εὐτυχήμασι φθονεῖν πέφυκεν ἡ τύχη. Θηραμένης δὲ, ὁ γενόμενος Ἀθήνησι τῶν τριάκοντα τυράννων, συμπεσούσης τῆς οἰκίας, ἐν ᾗ μετὰ πλειόνων ἐδείπνει, μόνος σωθεὶς, καὶ πρὸς πάντων εὐδαιμονιζόμενος, ἀνα-

νενίνηκεν] Turnebus leg. putat *ἐνίκησεν*. Sed haud scio, an discrimen quoddam possit reperiri inter perfectum et sequentem aoristum *ἐνίκησε*. *Philippus ist nun einmal Olympischer Sieger geworden, und bleibt es für immer: der Sieg des Parmenio aber ist nur vorübergehender Moment in einer Reihe von Kriegsoperationen wechselnden Glückes.*

Ὀλύμπια] sc. *τά*. Pass. s. v. De accusativo v. Buttm. § 131, 6. Matth. § 409, 3. atque imprimis Bernhardy p. 111.

δὲ, ὅτι] Buttm. § 30. not. 2.

Δαρδανεῖς] Populi Moesiae, quorum regio a Dardano, antiquissimo Troianorum rege, Dardania dicebatur. Cf. Cic. Sest. 43. Plin. H. N. III. 26. Sect. 29. Liv. XL. 67. Caes. B. C. III. 4.

παιδίον] De accentu huius vocabuli similiumque cf. Buttm. § 119. not. 13.

ἐκύησεν] Aperte h. l. *κυεῖν pariendi* vim habet, quo comprobatur Hermanni sententia, qui in programmate de Aeschyli Danaid. p. 15. (*ὄμβρος δ᾽ — ἔκυσε γαῖαν*) „*Κύειν*, inquit, est *fecundare*, unde *κῦμα* a Grammaticis de fetu adnotatum, Aeschylus atque Euripides usurparunt, *κυεῖν* autem est *parere*." Frequentius quidem h. s. est *ἀποκυεῖν*. Phavor.: *Κύω, τὸ φιλῶ, ἤγουν τὸ φιλοφρόνως χείλη συμβάλλειν. δηλοῖ δὲ καὶ ἔγκυον εἶναι, ὃ διαφέρει τοῦ τίκτειν. οἱ δὲ ὕστερον καὶ αὐτὸ τὸ τίκτειν κύειν ἔλεγον.* Cfr. Etym. M. p. 498, 35. ed. Lips. Et. Gud. 356, 28. Quid discriminis sit inter *κύειν* et *τίκτειν*, refert Et. G. p. 351, 48. (Ammon. v. *κύειν*.) *Κύειν τοῦ τίκτειν διαφέρει· κύειν μὲν γάρ ἐστι τὸ ἔγκυον εἶναι, τίκτειν δὲ τὸ ἀπαλλάττεσθαι τοῦ κύειν.*

εἰς οὐρανὸν] Turn. *εἰς τὸν οὐρανόν*. De omisso articulo ante voc. *οὐρανὸς* apud scriptores N. T. vid. Wineri Gramm. N. T. T. 2. p. 36.

Θηραμένης] De Theramene lege Cic. Tusc. I. 40, 96. de Orat. III. 16, 59. Xenoph. Hell. II. 3. (Iacobs. Att. XV.)

πρὸς πάντων] Pass. *πρὸς* A. 2. b. Buttm. § 134, 3. Matth. § 590. Bernhardy p. 264. extr. qui *πρὸς* c. gen. recte sic explicat, ut sit proprie *von einer Seite her*. Ita in illo Solon. Fr. 5, 3. *ὄλβον ἐμοὶ πρὸς θεῶν μακάρων δότε καὶ πρὸς ἁπάντων ἀνθρώπων αἰεὶ δόξαν ἔχειν ἀγαθήν*, et Soph. Oed. T. 1488. *βίον βιῶναι πρὸς ἀνθρώπων*, et *πρός τινος εἶναι*, *stare ab aliquo*; Soph. Ai. 1235. et 1320. *κλύειν* et *ἀκούειν πρός τινος*. Eurip. Suppl. 404. *οὐ γὰρ ἄρχεται ἑνὸς πρὸς ἀνδρὸς*, itemque *θνήσκειν*

φωνήσας μεγάλῃ τῇ φωνῇ, Ὦ τύχη, εἶπεν, εἰς τίνα με καιρὸν ἄρα φυλάττεις; μετ' οὐ πολὺν δὲ χρόνον καταστρεβλωθεὶς ὑπὸ τῶν συντυράννων ἐτελεύτησεν.

ζ'. Ὑπερφυῶς δὲ φαίνεται περὶ τὴν παραμυθίαν ὁ ποιητὴς εὐδοκιμεῖν, ποιήσας τὸν Ἀχιλλέα λέγοντα πρὸς τὸν Πρίαμον ἥκοντα ἐπὶ λύτρα τοῦ Ἕκτορος ταυτί·

πρός τινος Hec 696. 768. 9. (ubi vid. Porson.) Med. 256. ὑβρίζομαι πρὸς ἀνδρός. Cf. vs. 498. et sic sexcent. al. loc.

μεγάλῃ τῇ φωνῇ] Pass s. v. μέγας. Latini: *magna cum voce*, i. e. elata, contenta Cic. pro Caec. 32. Senect. 5. Cf. Matthaei Ev. XX. 31. μεῖζον ἔκραζον. Polyb. XV. 29. ἀναβοᾶν μεγάλῃ τῇ φωνῇ.

καταστρεβλωθεὶς] Wyttenbach., ne Xenophontis narrationi repugnaret Plutarchus, coniecit μεταστασιασθείς: quod quomodo esset vertendum? Phavor. Στρεβλοῦται· αἰκίζεται, βασανίζεται. Cf. Lennep. ad Phalar. p. 72. b. Καταστρεβλόω in Lexica quidem receptum est, sed nullius scriptoris auctoritate firmatum. Verbum simplex habet Plato de Rep. II. p. 361. E στρεβλώσεται, idque passiva significatione.

VII. τὴν παραμυθίαν] Reiskius hunc titulum fuisse putat illius partis Iliadis, in qua Achilles Priamum, ad se venientem Hectoris auferendi gratia, consolatur. Il. XXIV. 522. sqq.

ὁ ποιητὴς] Ita saepe Homerus κατ' ἐξοχὴν appellatur, veluti in Plat. Gorg. p. 485. D. Egregie hoc illustrat locus ille Quintiliani VIII. 5, 9.: *Sicuti cum poëtam dicimus, nec addimus nomen, subauditur apud Graecos egregius Homerus, apud nos Virgilius.* Cf. etiam Iustinian. Instit. I. 2. ante med. Similiter, apud Grammaticos maxime, Thucydides κατ' ἐξοχὴν vocatur ὁ συγγραφεὺς, Aristophanes ὁ κωμικὸς, Demosthenes ὁ ῥήτωρ. Cf. Gregor. Corinth. ed. Schaef. p. 6.

εὐδοκιμεῖν] Dicitur εὐδοκιμεῖν πρός τινα et παρά τινος, *laudari, laudem mereri ab aliquo, alicui probari*, et περί τι, *propter aliquam rem.* Plut. Lycurg c. 9. p 45. A. Κώθων ὁ Λακωνικὸς εὐδοκίμει μάλιστα πρὸς τὰς στρατείας. c. 12. p. 46. E. Τῶν ὄψων εὐδοκίμει μάλιστα παρ' αὐτοῖς ὁ μέλας ζωμός. Thes. c 3. p. 2. B. Ἡσίοδος εὐδοκίμει μάλιστα περὶ τὰς ἐν τοῖς Ἔργοις γνωμολογίας. Maxime proprium est hoc verbum de poëtis, oratoribus, aliisque, qui magno populi favore publice audiuntur spectanturve. Sic Plato de Rep. I. 12. p. 338. A. de Thrasymacho, φανερὸς ἦν ἐπιθυμῶν εἰπεῖν, ἵν' εὐδοκιμήσειεν, talia se dicturum sperabat, quae magno cum plausu exciperentur. X. 11. p. 613. εὐδοκιμοῦσί τε καὶ τὰ ἆθλα παρὰ τῶν ἀνθρώπων φέρονται. Protag. p. 343. C. εὐδοκιμοῦντα ἀθλητὴν, ubi v. Heindorf. Aelian. Var. Hist. II. 13. de Aristophanis fabula, quam Nubes inscripsit, εὐδοκίμει, inquit, τὸ δρᾶμα.

ποιήσας — λέγοντα] Cf. cap. 22. sub fin. Pass. ποιέω, f. Latine: *qui dicentem fecit.* Cic. Brut. 60. *in eo libro, ubi se, exeuntem e senatu, et cum Pansa nostro, et cum Curione filio colloquentem facit.* De Nat. Deor. I. 12, 31. *Xenophon facit — Socratem disputantem.*

ἥκοντα] I. e. ἐλθόντα, non ἐρχόμενον. Cf. c. 14. p. 108. F.

Ἀλλ' ἄγε δὴ κατ' ἄρ' ἕζευ ἐπὶ θρόνου· ἄλγεα δ' ἔμπης C
ἐν θυμῷ κατακεῖσθαι ἐάσομεν ἀχνύμενοί περ·
οὐ γάρ τις πρῆξις πέλεται κρυεροῖο γόοιο.
ὣς γὰρ ἐπεκλώσαντο θεοὶ δειλοῖσι βροτοῖσιν,
ζώειν ἀχνυμένοις· αὐτοὶ δέ τ' ἀκηδέες εἰσίν.
δοιοὶ γάρ τε πίθοι κατακείαται ἐν Διὸς οὔδει,
δώρων, οἷα δίδωσι, κακῶν, ἕτερος δὲ, ἐάων·
ᾧ μέν κ' ἀμμίξας δοίη Ζεὺς τερπικέραυνος,
ἄλλοτε μέν τε κακῷ ὅγε κύρεται, ἄλλοτε δ' ἐσθλῷ·
ᾧ δέ κε τῶν λυγρῶν δοίη, λωβητὸν ἔθηκεν·
καί ἑ κακὴ βούβρωστις ἐπὶ χθόνα δῖαν ἐλαύνει· D
φοιτᾷ δ' οὔτε θεοῖσι τετιμένος, οὔτε βροτοῖσιν.

et p. 109. C. Romul. c. 28. p. 35. D. *τινὰς εὐθὺς ἐξ ἀποδημίας ἥκοντας*, i. e. *ἐλθόντας*. Sed alteram quoque notionem *τοῦ ἔρχεσθαι* habet apud Plutarchum, quippe posterioris aevi scriptorem, neque *τῆς Ἀτθίδος* nimis studiosum, veluti Num. c. 3. p. 61. C. *πρέσβεις ἐκπέμπουσι πρὸς τὸν ἄνδρα — ἥκειν δεησομένους*. Cf. Pass. s. v. *ἥκω*. Buttm. §. 137. not. 8. Matth. §. 504, 2. Schol. ad Eurip. Hec. vs. 1. *Ἥκω. τὸ ἥκω Ἀττικόν ἐστιν· οἱ γὰρ Ἀττικοὶ ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ἧκον ἥκω λέγουσιν. ῥέπει δὲ τοῦτο πρὸς τὸ παρεληλυθὸς, καθόσον τὸ εἶμι πρὸς τὸ μέλλον.*

πρῆξις] Vid. Pass. et quae annotabimus ad v. *ἄπρηκτοι* c. 11.

ἀχνυμένοις] De dativo v. Buttm. § 142, 2, 2. Matth. § 536. Heind. ad Plat. Phaed. p. 250. Hunc usum imitati sunt Latini. Vid. Zumpt. § 601. exemplisque ibi allatis adde Horat. Sat. I. 1, 19. *atqui licet esse beatis*. Cic. Tusc. II. 7. 19. *Adspice Philoctetam: cui concedendum est gementi.*

δώρων — ἐάων] Genit. pl. fem. gen. iunctus subst. neutr. gen. Vid. Matth. §. 118. not. 2. Hes. *Ἀσπ.* 7. *βλεφάρων κυανεάων.* Substantivi loco positum est Odyss. VIII. 325. *θεοὶ, δωτῆρες ἐάων.* Vid. Pass. s. v. *ἐΰς*, et de voc. *ἕτερος* in pr. membro omisso Thiersch. § 313, 3. c.

ᾧ — δοίη — κύρεται· ᾧ δὲ — δοίη — ἔθηκεν] Sic scripsi cum F. A. Wolfio pro duplici *δώη*, quae forma nonnisi posterioribus est frequentata. Buttm. § 107. not. 1, 3. p. 218. (215.) Matth. p. 397. not. 1. Lobeck. ad Phryn. p. 346. Thiersch. Gr. § 231, b.

κύρεται] Vid. Pass. s. v. *κυρέω* 1. a.

ἔθηκεν] De aoristo v. Buttm. §. 137. not. 5. Matth. §. 506. De verbo *τιθέναι* pro *ποιεῖν* v. Pass. B. 1. Inprimis ab Homero ceterisque poëtis hic usus verbi est frequentatus, sed etiam apud solutae orationis scriptores reperitur. Cf. Stallb. ad Plat. Protag. p. 344. D. qui praeter alios laudat Athenaeum XI. p. 501. C. *τὸ ποιῆσαι θεῖναι πρὸς τῶν ἀρχαίων ἐλέγετο.* Ex una Euripidis fabula haec proferamus exempla: Med. 374. *τρεῖς τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν νεκροὺς θήσω.* 399. *πικροὺς δ' ἐγώ σφι καὶ λυγροὺς θήσω γάμους.* 510. *με — μακαρίαν ἔθηκας.* 718. *παίδων γονὰς σπεῖραί σε θήσω.* Adde Hec. 358. 869. 1156. Androm. 33. 456. 613. 738.

βούβρωστις] Schol. *Κυρίως μὲν ὁ μέγας καὶ χαλεπὸς λιμός· νῦν δὲ ἀντὶ τῆς μεγάλης ἀνίας καὶ λύπης κεῖται ἡ λέξις.*

Ὁ δὲ μετὰ τοῦτον καὶ τῇ δόξῃ καὶ τῷ χρόνῳ, καίτοι τῶν μουσῶν ἀναγορεύων ἑαυτὸν μαθητὴν Ἡσίοδος, καὶ οὗτος ἐν πίθῳ καθείρξας τὰ κακὰ, τὴν Πανδώραν ἀνοίξασαν ἀποφαίνει σκεδάσαι τὸ πλῆθος ἐπὶ πᾶσαν γῆν καὶ θάλατταν, λέγων ὧδε·

Ἀλλὰ γυνὴ χείρεσσι πίθου μέγα πῶμ' ἀφελοῦσα
ἐσκέδασ'· ἀνθρώποισι δὲ μήδετο κήδεα λυγρά.
μούνη δ' αὐτόθι ἐλπὶς ἐν ἀῤῥήκτοισι δόμοισιν
ἔνδον ἔμεινε πίθου ὑπὸ χείλεσιν, οὐδὲ θύραζε
E ἐξέπτη· πρόσθεν γὰρ ἐπέμβαλε πῶμα πίθοιο·
ἄλλα δὲ μυρία λυγρὰ κατ' ἀνθρώπους ἀλάληται.
πλείη μὲν γὰρ γαῖα κακῶν, πλείη δὲ θάλασσα·
νοῦσοι δ' ἀνθρώποισιν ἐφήμεροι, αἱ δ' ἐπὶ νυκτὶ
αὐτόματοι φοιτῶσι, κακὰ θνητοῖσι φέρουσαι
σιγῇ· ἐπεὶ φωνὴν ἐξείλετο μητιέτα Ζεύς.

η΄. Ἀπηρτημένως δὲ τούτοις ὁ κωμικὸς ἐπὶ τῶν

Ἔνιοι δὲ τὴν βούβρωστιν τὸν οἶκτον ἐξεδέξαντο. Cf. Eustath. Suid. Phav. Hesych. Etym. M. p. 188. ed. Lips. Et. Gud. p. 113, 24. ed. Lips. Legitur etiam in Anthol. II. 31, 5. (Brunck. Anal. Vol. III. p. 61.) Nicand. Ther. 409.

δῖαν] Vid. Pass. s. v. δῖος, d. et F. A. Wolfii Scholas in Il. I. 141.

φοιτᾷ] Apte delectum verbum ob praegressum ἐλαύνει. Non est enim simpliciter i. q. πορεύεται, sed inest ei vis quaedam *circumvagandi, errandi sine ullu quiete.* Soph. Oed. T. 477. φοιτᾷ γὰρ [ὁ ἄῤῥητ' ἀῤῥήτων τελέσας φοινίαισι χερσὶν] ὑπ' ἀγρίαν ὕλαν, ἀνά τ' ἄντρα καὶ πέτρας, ὡς ταῦρος. Hinc φοιτᾶν nonnumquam accipit notionem τοῦ μαίνεσθαι, ut Soph. Oed. T. 1255. Ai. 59.

καίτοι] Matth. §. 566. Sed v. Orellii Spicil. Crit.

ἀναγορεύων] *se praedicans, profitens.*

Πανδώραν] Pandora Hesiodo fingitur fuisse prima mulier, a Vulcano iussu Iovis fabricata; eam singuli Dii donis suis ornarunt, ex quo Pandorae nomen accepit. Cf. Hesiod. Ἐργ. κ. Ἡμ. 60. sqq. Hygin. Fab. 142. Apollod. I. 7, 2.

ἀλλὰ γυνὴ κ. τ. λ.] Hesiod. Ἐργ. κ. Ἡμ. 94. sqq.

δόμοισιν] Pass. s. v. δόμος. 3.

ἐξέπτη] Buttm. et Matth. s. v. πέτομαι.

ἀλάληται] Buttm. et Matth. s. v. ἀλάομαι.

VIII. Ἀπηρτημένως δὲ τούτοις] „*consequenter, congruenter cum his, quasi apte et suspense ex his.*" Wyttenbach. Reiskium cum aliquot scriptis sequutus. Antea legebatur ἀπηρτημένος. Sed pro dativo exspectes genitivum, quem compositionis ratio requirit. Quare Hutten. coniecit ἀνηρτημένος. Potest etiam τούτοις ortum essa ex τούτων, male intellecto scripturae compendio. Cf. cap. 6. τούτοις δ' ἑπομένως.

ὁ κωμικὸς] Hos Philemonis versus etiam Stobaeus habet Floril. 108. p. 567. Gesn. Menandri et Philem. reliqu. ed.

δυςπαθούντων ἐπὶ ταῖς τοιαύταις συμφοραῖς ταυτί λέγει·

Εἰ τὰ δάκρυ' ἡμῖν τῶν κακῶν ἦν φάρμακον,
ἀεί θ' ὁ κλαύσας τοῦ πονεῖν ἐπαυετο,
ἠλαττόμεσθ' ἂν δάκρυα, δόντες χρυσίον· F
νῦν δ' οὐ προςέχει τὰ πράγματ', οὐδ ἀποβλέπει
εἰς ταῦτα, δέσποτ', ἀλλὰ τὴν αὐτὴν ὁδὸν,
ἐάν τε κλαίῃς, ἄν τε μὴ, πορεύσεται.
τί οὖν ποιεῖς πλέον; οὐδέν· ἡ λύπη δ' ἔχει
ὥςπερ τὰ δένδρα, τοῦτο καρπὸν, τὰ δάκρυα.

Meinekii p. 380. Latinis illos versibus elegantissime expressit Muretus: *Here, si querelis, eiulatu, fletibus, Medicina fieret miseriis mortalium, Auro parandae lacrimae contra forent. Nunc haec ad minuenda mala non magis valent, Quam naenia praeficae ad excitandos mortuos; Res turbidae consilium, non fletum expetunt.*

ἐπὶ τῶν δυςπ.] Ἐπὶ c. gen. *de* apud verba *dicendi*. Pass. I. C. Matth. § 584, δ. Bernh. p. 248. Cf. cap. 12. p. 107. D. cap. 15. p. 110. C. cap. 18. p. 111. D. cap. 28. p. 116. A. Plut. Lycurg. c. 13. p. 47. B. Ἐπαμινώνδαν εἰπεῖν λέγουσιν ἐπὶ τῆς ἑαυτοῦ τραπέζης. Plat. Charm. p. 155. D. ἐπὶ τοῦ καλοῦ λέγων παιδός. Cf. Heindorf. ad h. l. Usitatior est praepositio περὶ, ut Latini, perraro post verba dicendi, *super* dicunt, nos *über* dicimus. Cf. Cic. Att. X. 8. extr. *sed hac super re nimis* (dixi). XVI. 6. *hac super re scribam ad te.* Tac. Ann. XI. 23. Sil. Ital. II. 270. V. 61. Virg. Aen. I. 750. Cic. Att. XIV. 22. extr. Corn. Nep. Paus. 4, 1. Zumpt. §. 320. ubi scriptoribus argenteae aetatis tribuitur huius significationis usus. Vid. Nolten. Lex. Antibarb. T. 1. p. 1832. Parei Lex. Crit. s. Plaut. p. 1204.

Εἰ τὰ δάκρυα κ. τ. λ.] Similem sententiam expressit Sophocl. in Scyr. Fragm. ap. Stob. Floril. T. 124. (Ed. Gesn. p. 616.)

Ἀλλ' εἰ μὲν ἦν κλαίουσιν ἰᾶσθαι κακὰ
Καὶ τὸν θανόντα δακρύοις ἀνιστάναι,
Ὁ χρυσὸς ἧσσον κτῆμα τοῦ κλαίειν ἂν ἦν·
Νῦν δ', ὦ γεραιὲ, ταῦτ' ἀνηνύτως ἔχει,
Τὸν μὲν τάφῳ κρυφθέντα πρὸς τὸ φῶς ἄγειν·
Κἀμοὶ γὰρ ἂν πατήρ γε δακρύων χάριν
Ἀνῆκτ' ἂν εἰς φῶς.

εἰ — ἦν — ἠλλαττόμεσθ' ἂν] Buttm. §. 139, 9. Matth. §. 508, b.

τοῦ πονεῖν ἐπαύετο] De constructione verbi *παύεσθαι* v. Pass. Buttm. §. 132, 4. Matth. §. 355.

ἠλλαττόμεσθα] Buttm. §. 103. V. 8. Matth. §. 203. not. 3.

εἰς ταῦτα] Secundum sensum quidem non solum cum *ἀποβλέπει*, sed etiam cum *προςέχει* iungenda sunt: sed quocum casu semper fere *προςέχειν* et *προςέχειν τὸν νοῦν* construitur?

τί οὖν ποιεῖς πλέον] *Πλέον ποιεῖν* est *proficere*. V. Stallbaum. ad Plat. Symp. 33. p. 146. Ita Graeci etiam dicunt *πλέον ἔχειν*, ut c. 23. p. 113. C., *πλέον εἶναί τινι*, (Plat. de Rep. I. p. 341. A.

106 *ὁ δὲ παραμυθούμενος τὴν Δανάην δυςπενθοῦσαν Δίκτυς φησί·*

> *Δοκεῖς τὸν Ἅιδην σῶν τι φροντίζειν γόων,*
> *καὶ παῖδ' ἀνήσειν τὸν σὸν, εἰ θέλοις στένειν;*
> *παῦσαι· βλέπουσα δ' εἰς τὰ τῶν πέλας κακὰ,*
> *ῥάων γένοι' ἂν, εἰ λογίζεσθαι θέλοις,*
> *ὅσοι τε δεσμοῖς ἐκμεμόχθηνται βροτῶν,*
> *ὅσοι τε γηράσκουσιν ὀρφανοὶ τέκνων,*
> *τούς τ' ἐκ μεγίστης ὀλβίας τυραννίδος*
> *τὸ μηδὲν ὄντας· ταῦτά σε σκοπεῖν χρεών.*

οὐδέν γέ σοι πλέον ἔσται, *nihil proficias*, *operam perdas*. Demosth. *περὶ συντάξεως* extr., *οὐδὲν αὐτῷ πλέον ἔσται*), *πλέον γίνεσθαί τινι*, Isocr. Paneg. init. *οὐδὲν ἂν πλέον γένοιτο τοῖς ἄλλοις*, denique *πλέον φέρειν*, Aesch. Agam. 995., ubi formularum *τί πλέον* et *οὐδὲν πλέον* multa indicavit exempla Blomfield. Cf. Bernh. p. 90. et Meinek. ad h. l. quem in scribendo hoc versu sequuti sumus. Ceteri repugnantibus numeris *τί οὖν πλέον ποιοῦμεν; οὐδέν· κ. τ. λ.* Stobaeus habet: *τί δὴ ποιεῖς πλέον; οὐδέν·* cet.

ὥςπερ κ. τ. λ.] Stobaei lectionem exhibuit Meinekius: *ὥςπερ τὸ δένδρον τοῦτο καρπὸν, τὸ δάκρυον.*

δοκεῖς κ. τ. λ.] Sunt Euripidis de Danaë versus, aut Bentleio iudice de Dictye. Cf. Valeken. Diatr. p. 5. Fragm. ed. Matthiae. p. 154.

ῥάων γένοι' ἂν] Phavor. *Ῥάων ἐγένετο, ἀντὶ τοῦ· ἐκουφίσθη τῆς νόσου Ἰουλιανός. καὶ, ἐγενόμην αὐτίκα ῥάων, ὥστε μοι γενέσθαι κουφοτέραν τὴν νόσον.* Id. *Ῥαδίως· εὐκόλως, εὐχερῶς.*

δεσμοῖς ἐκμεμόχθηνται] *qui in vinculis defatigati, consumpti, confecti contabuerunt.* Wytt. Activam quoque formam Plutarchus habet de fort. Alex. p. 341. extr. *πολυπόνους καὶ ἀθλίους ἐξεμόχθησεν ἄθλους.*

ὀρφανοὶ] Phav. *Ὀρφανὸς, ὁ μή τινα ἔχων βοηθόν.* Glossar. Philoxeni: *orbus*, *πηρὸς, ὀρφανὸς, τυφλός.* Cf. Et. M. et Hesych. Vossii Etym. s. v. *orbus*. Eurip. Hec. 151. *ὀρφανὸν παιδὸς μελέας.* Androm. 308. *τεκέων ὀρφανοὶ γέροντες.*

ἐκ μεγ. ὀλβ. τυρ.] Pass. *ἐκ* 2. b. Saepe haec praepositio repentinam aut certe inopinatam rerum commutationem significat, ut in loquendi formulis *ἐξ εἰρήνης πολεμεῖν*, *ἐκ δακρύων γελᾶν*. Conf. Vig. p. 598. Matth. p. 1133. Bernh. p. 227. Soph. Trach. 1075. *νῦν δ' ἐκ τοιούτου θῆλυς εὕρημαι τάλας·* Oed. T. 454. Eurip. Hec. 915. 1160. Unice autem nostro loco convenit eiusdem fabulae vs. 55. *ὦ μῆτερ, ἥτις ἐκ τυραννικῶν δόμων Δούλειον ἦμαρ εἶδες* coll. c. vs. 809. sqq. In his igitur „*ἐκ* non idem est quod *μετὰ*, sed ponitur sic, ut aliquid statim et continuo post aliud quiddam evenisse vel evenire significet, prorsum ut passim Latin. *ex*. Cic. Brut. c. 92. *Cotta ex consulatu profectus est in Galliam*, i. e. statim post consulatum." Stallbaumii sunt verba ad Plat. Protag. p. 310. D. Plura exempla praepositionis *ex* sic positae attulit Ochsnerus ad

κελεύει γὰρ αὐτὴν ἐνθυμεῖσθαι τὰ τῶν ἴσα καὶ μείζω δυσχερούντων, ὡς ἐσομένην ἐλαφροτέραν. B

θ'. Ἐνταῦθα γὰρ ἄν τις ἑλκύσειε καὶ τὴν τοῦ Σω-

Cic. Ecl. p. 8. de N. D. II. 38. *Quod si hoc idem ex aeternis tenebris contingeret, ut subito lucem adspiceremus*, cett. Quibus addimus simillimum nostri loci de Ennii Andromacha ap. Cic. Tusc. III. 19, 44. *Ex opibus summis opis egens, Hector, tuae.*

μεγίστης ὀλβίας] Vid. Orellii Spicil. Crit.

τὸ μηδὲν ὄντας] Eurip. Heraclid. 168. γέροντος ἕνεκα τύμβου, τὸ μηδὲν ὄντος, ὡς εἰπεῖν ἔπος. Hec. 622. ὦ — Πρίαμε, γεραιά θ' ἥδ' ἐγὼ μήτηρ τέκνων, Ὡς ἐς τὸ μηδὲν ἥκομεν, φρονήματος Τοῦ πρὶν στερέντος. Iph. Aul. 944. Achilles εἰρωνικῶς dicit: ἐγὼ κάκιστος ἦν ἄρ' Ἀργείων ἀνὴρ, Ἐγὼ τὸ μηδὲν, Μενέλεως δ' ἐν ἀνδράσιν. Androm. 642. σὺ δ' οὐδὲν εἶ. 701. ὄντες οὐδένες. Soph. Ai. 1094. μηδὲν ὢν opponitur τῷ εὐγενεῖ. Id. in Terei fragm. (ed. Lips. p. 68.) ap. Stob. Floril. T. 68. Νῦν δ' οὐδέν εἰμι· χωρὶς ἀλλὰ πολλάκις Ἔβλεψα ταύτῃ τὴν γυναικείαν φύσιν, Ὡς οὐδέν ἐσμεν. Conf. etiam illud Soph. Fragm., quod adscripsi ad σκιᾶς ὄναρ cap. 6. p. 104. B. et Plat. de Rep. I. p. 341. C. Plut. Demosth. 7. p. 849. μικρὸν ἡγήσασθαι καὶ τὸ μηδὲν εἶναι τὴν ἄσκησιν.

ὡς ἐσομ. ἐλαφρ.] De particula ὡς v. Pass. C. I. Matth. § 568. Latini: *ut, tamquam.*

IX. ἐνταῦθα] Solita dicendi ratio postulabat ἐνταυθοῖ vel δεῦρο. Sed adverbia quietem significantia, ut ἔνθα, ἐνταῦθα, ἐνθάδε, ἐκεῖ saepenumero a Graecis pro adverbiis motum in locum significantibus vicissimque haec pro illis usurpantur. Hinc illud veterum grammaticorum praeceptum: Ammon. p. 51. Ἐνταυθοῖ καὶ ἐνταῦθα καὶ ἐνθάδε διαφέρει. ἐνταυθοῖ μὲν γὰρ τὴν εἰς τόπον σημασίαν δηλοῖ· ἐνταῦθα δὲ καὶ τὴν ἐν τόπῳ καὶ τὴν ἐς τόπον. ὁμοίως καὶ τὸ ἐνθάδε. Phavor. Ἐνταῦθα καὶ τὴν ἐν τόπῳ καὶ εἰς τόπον σημασίαν δηλοῖ. Conf. Stallb. ad Plat. Apol. p. 36. C. et Gorg. p. 494. E. Sturz. in Lex. Xenoph. T. II. p. 193. Intpp. ad Soph. Oed. Col. 23. Hermann. ad Vig. p. 790. Hom. Il. IX. 601. μηδέ σε δαίμων ἐνταῦθα τρέψειε. Plat. de Rep. IV. p. 445. B. ἐπείπερ ἐνταῦθα ἐληλύθαμεν. Menex. p. 248. C. ἐνταῦθα τὸν νοῦν τρέποντες. Eurip. Hec. 772. ἐνταῦθ' ἐπέμφθη. Plutarch. de orac. defectu p. 437. D. ἐκεῖ βαδίζειν. de genio Socr. p. 576. D. ἐκεῖ βαδίζοιεν. Polyb. I. 26. τὸν πόλεμον ἐκεῖ περισπᾶν. V. 101. τὴν ἐκεῖ διάβασιν. Xenoph. v. Lex. Xen. Sturz. s. v. ἐκεῖ. Contra Aristoph. Av. 9. ὅποι γῆς ἐσμεν. Eur. Herc. fur. 74. ποῖ πατὴρ ἄπεστι γῆς. (Conf. cap. 18. πάρεσμεν εἰς τὸν βίον, ubi vid. annot.) Eodem modo apud sequioris aetatis Latinos *ubi* interdum legitur pro *quo*. Tac. Ann. I. 22. *responde, ubi cadaver abieceris.* Apul. Met. 9. p. 236. Elmenh. *ubi ducis asinum istum? Huc* pro *hic* apud Terent. Heaut. V. 1, 30. *huc est intro latus lectus.*

γὰρ] Semel h. l. dixisse sufficiat, sexcenties apud Plutarchum reperiri γὰρ pro δὲ positum, ut transitioni inserviat, veluti cap. 10. init. τοῦτον γὰρ ἀπ. cap. 15. extr. τούτοις γὰρ οἰκ. cap. 18. in. ματαίας γὰρ κ. π. cap. 31. τίς γὰρ οἶδεν. Conf. Herm. ad Vig.

κράτους φωνὴν, τὴν οἰομένην, εἰ συνειςενέγκαιμεν εἰς τὸ κοινὸν τὰς ἀτυχίας, ὥςτε διελέσθαι τὸ ἴσον ἕκαστον, ἀσμένως ἂν τοὺς πλείους τὰς αὑτῶν λαβόντας ἀπελθεῖν. Ἐχρήσατο δὲ τῇ τοιαύτῃ ἀγωγῇ καὶ Ἀντίμαχος ὁ ποιητής· ἀποθανούσης γὰρ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Λύδης, πρὸς ἣν φιλοστόργως εἶχε, παραμύθιον τῆς λύπης αὑτῷ ἐποίησε

p. 846. Bernh. p. 485. extr. Omnino haec particula semper nostro in promptu est; in cap. 4. quinquies, in cap. 16. septies deinceps recurrit. Quantum vero in tam frequenti eius usu ipse sibi scriptor indulserit, quantumve debeatur librariis ob similitudinem compendiorum scripturae γὰρ eum δὲ confundentibus, id quidem certo definiri vix umquam poterit. Vid. Schweighaeuser. in Lex. Polyb. s. v. γάρ. Ita librarii *enim* et *autem* ob simile scripturae compendium (n. et h'.) persaepe confuderunt. Cf. Orell. ad Wolfii Scholas in Cic. Tusc. p. 416.; quamquam etiam Latinum *enim* saepenumero non rationi reddendae, sed continuandae orationi inservire docuit Moserus ad Cic. de Div. II. 25.

φωνὴν] Ita Latini *vocem* usurpant pro sententia ore pronuntiata. Cic. Off. III. 1. *Magnifica vero vox et magno viro ac sapiente digna.* Conf. Lael. 16, 59. Plut. Lycurg. ἔστι καὶ φωναῖς τισιν αὐτῶν ἀποθεωρῆσαι τὴν διάνοιαν.

τὴν οἰομένην] Ad quod nomen praecedens haec proprie referri debebant?

διελέσθαι] Hesiod. Theog. 112. θεοὶ — τιμὰς διέλοντο, *inter se dispertiebant.* Polyb. I. 7. τοὺς δὲ λοιποὺς βίους καὶ τὴν χώραν μετὰ ταῦτα διελόμενοι κατεῖχον. Ceterum eandem sententiam aliquanto ante Socratem pronuntiavit Herodotus VII. 152. Ἐπίσταμαι δὲ τοσοῦτο, ὅτι εἰ πάντες ἄνθρωποι τὰ οἰκήϊα κακὰ ἐς μέσον συνενείκαιεν, ἀλλάξασθαι βουλόμενοι τοῖσι πλησίοισι, ἐγκύψαντες ἂν ἐς τὰ τῶν πέλας κακὰ, ἀσπασίως ἕκαστοι αὐτέων ἀποφεροίατο ὀπίσω τὰ ἐςενείκαντο. Eiusdem dicti Solonem auctorem facit Valerius Max. VII. 2. Ext. 2.

ἀγωγῇ] Phavor. Ἀγωγή· τρόπος, ὁδός.

Ἀντίμαχος] Antimachus Colophonius, poëta insignis, qui Socratis temporibus floruit. Copiose de eo disseruit, eiusque fragmenta collegit atque illustravit C. A. G. Schellenberg in Antimachi Coloph. Reliquiis, cum epistola F. A. Wolfii. Hal. Sax. 1786. Scripsit Thebaidem, atque a criticis Alexandrinis dignus est habitus, qui inter classicos poëtas heroicos quintum occuparet locum. Cf. Cic. Brut. 51. Quintil. Instit. Orat. X. 1, 53. Plura de eo invenies ap. Hemsterhus. ad Lucian. T. II. p. 135. ed. Amst. — De Antimachi Lyda nuper accuratissime exposuit Bachius in Philetae, Hermesian. et Phanoclis Reliqu. p. 240. sqq. Cfr. Weber *die eleg. Dicht. d. Hell.* p. 651.

παραμύθιον] Quod Passovius docet in lexico, neutrius quam feminini generis formam usitatiorem fuisse, id nonnisi de recentioribus scriptoribus intelligendum videtur. Vid. Wass. ad Thucyd. V. 103. Lennep. ad Phal. p. 255. et, quos ipse laudat Pass., Lobeck. ad Phryn. p. 514. et Schaef. ad Bos. Ell. p. 492. Plato et

τὴν ἐλεγείαν τὴν καλουμένην Λύδην, ἐξαριθμησάμενος τὰς ἡρωικὰς συμφορὰς, τοῖς ἀλλοτρίοις κακοῖς ἐλάττω τὴν ἑαυτοῦ ποιῶν λύπην· ὥςτε καταφανὲς εἶναι, ὅτι ὁ C παραμυθούμενος τὸν λυπούμενον, καὶ δεικνύων κοινὸν καὶ πολλῶν τὸ συμβεβηκὸς, ἐκ τῶν καὶ ἑτέροις συμβεβηκότων ἐλάττονα τὴν δόξαν τοῦ λελυπημένου μεθίστησι, καὶ τοιαύτην τινὰ ἐμποιεῖ πίστιν αὐτῷ, ὅτι καὶ ἔλαττον, ἢ ἡλίκον ᾤετο, τὸ συμβεβηκός ἐστιν.

ι'. Ὁ δ' Αἰσχύλος καλῶς ἔοικεν ἐπιπλήττειν τοῖς νομίζουσι τὸν θάνατον εἶναι κακὸν, λέγων ὧδε·

Plutarchus utramque usurparunt formam. Cf. cap. 7. et 16. init. Plat. Phaed. p. 70. B. οὐκ ὀλίγης παραμυθίας δεῖται. Legg. X. p. 885. B. τὸ παραμύθιον. Xenophon numquam habet παραμύθιον, semel (Ages. V. 3.) παραμυθία.

τὴν καλουμένην] Cave Latine vertas *dictam s. appellatam*. Vid. Krebsii *Anleitung z. Lateinschr.* § 590.

τὰς ἡρωϊκὰς συμφορὰς] „Fuit enim haec vetus opinio, Deorum filios inprimis calamitatibus plenam degisse vitam. — Frequens in hoc argumento est Seneca, maxime in libro de Providentia." Wyttenb.

ἐκ τῶν] Pass. ἐκ 3. c.

τοιαύτην τινὰ] *talem quandam* (Cic. Tusc. II. 4. in. *a tali quodam ductus exordio*). De pronomine τὶς adiectivis addito v. Matth. § 487, 4. Pass. τὶς, 4. Bremium ad Aeschin. Oratt. sel. p. 280. ὁποίους τινάς. Plat. Gorg. p. 487. E. ποῖόν τινα χρὴ εἶναι τὸν ἄνδρα. Plut. Thes. c. 3. p. 2. A. ἦν δὲ τῆς σοφίας ἐκείνης τοιαύτη τις ἰδέα καὶ δύναμις. Similis est apud Latinos usus pronominis *quidam*; de quo v. Ochsner. ad Cic. Ecl. p. 11. et 187. coll. e. Wolfio in Scholis ad Cic. Tusc. I. § 11. (*excelsum quendam*).

ἢ ἡλίκον ᾤετο] Pari modo etiam Latini dicunt *quam quantus*, ut Plaut. Rud. IV. 3, 37. *Nihilo pol pluris tua hoc, quam quanti illud refert mea.* Livius XXX. 23. *re maiore, quam quanta ea esset.* XXXIV. 19. *si transire ad Romanos velint et duplex stipendium accipere, quam quantum a Turdetanis pepigissent.* — Ceterum eadem consolatione usus est Cic. Tusc. III. 25. *Necessitas ferendae conditionis humanae quasi cum deo pugnare prohibet, admonetque esse hominem; quae cogitatio magno opere luctum levat: et enumeratio exemplorum non, ut animum malevolorum oblectet, affertur, sed ut ille, qui maeret, ferendum sibi censeat, quod videat multos moderate et tranquille tulisse.* c. 23. extr. *Huic igitur alteri generi similis est ea ratio, quae docet, humana esse, quae acciderint. Non enim solum id continet ea disputatio, ut cognitionem afferat generis humani; sed significat, tolerabilia esse, quae et tulerint et ferant ceteri.*

X. Αἰσχύλος] De accentu vid. Buttm. § 119, 12, 6. p. 119. Matth. § 102, 13. — Versus sunt de incerta fabula. Cfr. Aesch. ed. Schütz. T. V. p. 200.

ἐπιπλήττειν] Phavor. Ἐπιπλήττω, τὸ λοιδορῶ (ἐπιτιμῶ), δοτικῇ· ἐπιπλήττω δὲ, τὸ τύπτω, αἰτιατικῇ. Sed de hoc grammatici praecepto v. Pass. s. v. ἐπιπλήττειν.

'Ως οὐ δικαίως θάνατον ἔχθονται βροτοὶ,
ὅσπερ μέγ' ἐστ' ἴαμα τῶν πολλῶν κακῶν.

τοῦτον γὰρ ἀπεμιμήσατο καὶ ὁ εἰπών·

D 'Ω θάνατε παιὰν ἰατρὸς μόλοις·
λιμὴν γὰρ ὄντως ἀΐδας ἀνιᾶν.

μέγα γάρ ἐστι τὸ μετὰ πείσματος τεθαῤῥηκότως εἰπεῖν,

Τίς δ' ἐστὶ δοῦλος, τοῦ θανεῖν ἄφροντις ὤν;

καὶ,

Ἅιδην δ' ἔχων βοηθὸν οὐ τρέμω σκιάς.

Τί γὰρ τὸ χαλεπόν ἐστι καὶ τὸ δυςανιῶν [καὶ] ἐν τῷ

ὅςπερ μέγ' ἐστ' ἴαμα] Cfr. eiusd. poëtae fragm. laudatum ad c. 15. (ἄλγος γὰρ ὄντως). Soph. fragm. Philoct. in Troia: ἀλλ' ἔσθ' ὁ θάνατος λοῖσθος ἰατρὸς νόσων. Eurip. Hippol. 1372. καί μοι θάνατος παιὰν ἔλθοι: ubi v. Valck. Scripsimus autem hunc versum e Scaligeri emendatione recepta a Grotio (Excerpt. Trag. p. 55.) probataque Porsono in Praef. ad Eurip. Hec. p. X. pro vulgato μέγιστον ἴαμα, quo vitetur anapaestus in senario tragico, si primam sedem et nomina propria excipias, haud ferendus.

ἀνιᾶν] Ita scripsimus pro vulg. ἀν' αἶαν Ruhnkenii ad Longin. p. 139. auctoritatem sequuti, atque etiam postulantibus numeris, qui e iambico et choriambico genere videntur esse. Ἀνιᾶν i. e. ἀνιῶν, ut τᾶν μοισᾶν Dorice dicitur pro τῶν Μουσῶν. Buttm. § 34. not. IV. 4.

μετὰ πείσματος] Πεῖσμα vocabulum est a posterioribus scriptoribus h. s. usurpatum, pro quo antiquiores dicebant πίστις.

τίς δ' ἐστὶ δοῦλος κ. τ. λ.] Ex incerta Euripidis fabula versus (Matthiaei p. 389.), laudatus a Nostro etiam in libro de aud. poëtis p. 34. B. et a Cicerone Epp. ad Att. IX. 2. Similis est sententia Agidis in Apophthegm. Lacon. p. 216. C. Ἐρωτηθεὶς, πῶς ἂν τις ἐλεύθερος διαμένοι, θανάτου καταφρονῶν, ἔφη.

Ἅιδην] Ceteri Ἅδην sine ι subscr. errore potius, credo, quam consulto. Quamquam de scriptura ambigi potest. Nuper enim Vossius ad Hymn. in Dem. vs. 348. vocabulum ᾄδης non atticam esse formam vocabuli ἄϊς vel ἀΐδης (Platone auctore vulgo ducti ab α et ἰδεῖν) sed antiquum et plane ab illo diversum esse statuit, ducendumque a verbo ᾄδω vel. χάδω, ut ᾄδης idem sit quod ὁ πολυδέκτης, i. e. *receptaculum mortuorum.* Quorundam apud Eustath. ad Il. I. 3. ratio, qua ᾄδης a verbo ἥδω ductum putant, ut κατ' ἀντίφρασιν dictum sit de eo, ᾧ ἥδεται καὶ χαίρει οὐδεὶς, ne memoratu quidem est digna. Sed haud scio an ᾄδης eiusdem sit stirpis atque voc. ἀήρ, quod apud antiquiores saepe *caliginem* significat. Vide Lennep. Etym. L. Gr. s. v. et F. A. Wolfii Scholas in Il. I. 3. quaeque ibi annotavi.

τί γὰρ τὸ χαλεπόν ἐστι κ. τ. λ.] Haec et sequentia usque ad verba ὁ γοῦν Σιμωνίδης p. 107. B. e Crantoris Consolatione petita esse censet Wyttenbachius, nec profecto infitiandum est, alium esse quendam in his orationis colorem.

καὶ ἐν τῷ τεθνάναι] *etiam in morte, in ipsa morte.* Pass. καὶ,

τεθνάναι; τὰ γὰρ τοῦ θανάτου μήποτε καὶ λίαν ὄντα ἡμῖν συνήθη καὶ συμφυῆ, πάλιν οὐκ οἶδ' ὅπως δυςαλγῆ δοκεῖ εἶναι. Τί γὰρ θαυμαστὸν, εἰ τὸ τμητὸν τέτμηται, εἰ τὸ τηκτὸν τέτηκται, εἰ τὸ καυστὸν κέκαυται, εἰ τὸ φθαρτὸν ἔφθαρται; Πότε γὰρ ἐν ἡμῖν αὐτοῖς οὐκ ἔστιν ὁ θάνατος; καὶ, ᾗ φησιν Ἡράκλειτος, „ταὐτό τ' ἔνι ζῶν E καὶ τεθνηκὸς, καὶ τὸ ἐγρηγορὸς καὶ τὸ καθεῦδον, καὶ νέον καὶ γηραιόν·" τάδε γὰρ μεταπεσόντα, ἐκεῖνά ἐστι,

3. Sed vel sic *καὶ*, praegresso altero, permolestum est. Delendum censuit Reiskius, nos cum Hutten. uncis inclusimus.

τὰ τοῦ θανάτου] I. e. *ὁ θάνατος*. Cap. 14. extr. *τὰ τοῦ χρόνου καὶ τὰ τῆς ἡλικίας*. Cf. Matth. § 285. et annot. ad *τὰ κατὰ τὸν βίον* cap. 6.

μήποτε — ὄντα] Stephanus in Thes. T. II. p. 1512. „Apud Scholiastas aut alios, qui locum alicuius scriptoris exponunt, saepe occurrit *μήποτε δὲ* pro *videndum vero*, *ne forte*, subaudiendo *ὅρα*. Sed et apud alios *μήποτε* est addubitanter decernentis, ut docet Budaeus p. 909. ubi interpretatur quum aliis modis, tum adverbio *fortasse*." Interdum cum indicativo iungitur pro coniunctivo. Schol. ad Apollon. Argon. IV. 4. *μήποτε καὶ τὸ δοάσσατο — κέχρηται*. IV. 55. *μήποτε διὰ τοῦτο καὶ τὰς ἑταίρας φοιτάδας λέγουσιν*. Athen. XIII. 6. *Μήποτε δὲ δεῖ γράφειν ἀντὶ τῆς Ἀνθείας, Ἄντειαν*. Max. Tyr. Diss. XII. p. 119. *Μήποτε οὖν ἔοικέν τι Ὅμηρος αἰνίττεσθαι ἄλλο*. Genes. XXIV. 5. *Μήποτε οὐ βούλεται ἡ γυνὴ πορευθῆναι μετ' ἐμοῦ*. Cf. Kypkii Observ. Sacr. T. I. p. 122. Sturz. de dial. Maced. et Alexandr. p. 184. Winer. Gramm. N. T. II. p. 159. Sed cum participio iuncti exemplum frustra quaesivi.

Ἡράκλειτος] Heraclitus Ephesius, cognomine *τοῦ σκοτεινοῦ* appellatus, librum scripsit *περὶ φύσεως*, cuius reliquias collegit atque ingenii, quo pollet, acumine illustravit Schleiermacherus in Musei antiquitatis studiorum a Wolfio et Buttmanno editi volumine primo p. 313 — 533. Summa doctrinae eius haec erat, *οἷον ῥεύματι κινεῖσθαι τὰ πάντα, τὰ ὄντα ἰέναι τε πάντα καὶ μένειν οὐδὲν, πόλεμον εἶναι τὸν πάντων πατέρα, τὸ διαφερόμενον ἀεὶ ξυμφέρεσθαι* Plat. Theaet. p. 160. D. Cratyl. p. 401. D. Plut. de Is. et Os. p. 370. Plat. Soph. p. 242. E., ubi Heraclitus *Ἰάδες Μοῦσαι*, Empedocles *Σικελικαὶ Μοῦσαι* appellatur. — Idem ille Schleierm. p. 434. scriptoris nostri nonnisi verba *ταυτότ' — γηραιὸν* ab ipso Heraclito profecta et pro *ἔνι* legendum censuit *ἐστὶ*, in quibus summo viro facile assentiemur. Encliticam *τε*, cui respondere videtur part. *καὶ*, etsi proprie vocabulo *ζῶν* alligari debebat, contra librorum auctoritatem deleri nolim. — Eandem veteris philosophi sententiam etiam in aliis fragmentis expressam videmus: l. l. p. 472. *Θάνατός ἐστιν, ὁκόσα ἐγερθέντες ὁρέομεν, ὁκόσα δὲ εὕδοντες, ὕπνος*. p. 494. *καὶ τὸ ζῆν καὶ τὸ τεθνάναι ἐν τῷ ζῆν ἡμᾶς ἐστι καὶ ἐν τῷ τεθνάναι*: quibuscum conferri potest hoc Euripidis fragmentum: *Τίς δ' οἶδεν, εἰ τὸ ζῆν μέν ἐστι κατθανεῖν, Τὸ κατθανεῖν δὲ ζῆν κάτω νομίζεται*. Plura vide sis apud Stallbaum. ad Plat. Gorg. p. 493. A.

κἀκεῖνα πάλιν μεταπεσόντα, ταῦτα. Ὡς γὰρ ἐκ τοῦ αὐτοῦ πηλοῦ δύναταί τις πλάττων ζῶα συγχεῖν, καὶ πάλιν πλάττειν καὶ συγχεῖν, καὶ τοῦτο ἓν παρ' ἓν ποιεῖν ἀδιαλείπτως· οὕτω καὶ ἡ φύσις ἐκ τῆς αὐτῆς ὕλης πάλαι μὲν τοὺς προγόνους ἡμῶν ἀνέσχεν, εἶτα συνεχεῖς αὐτοῖς ἐγέννησε τοὺς πατέρας, εἶτα ἡμᾶς, εἶτ' ἄλλους ἐπ' ἄλλοις ἀνακυκλήσει· καὶ ὁ τῆς γενέσεως ποταμὸς οὗτος ἐνδελεχῶς ῥέων οὔποτε στήσεται, καὶ πάλιν ἐξ ἐναντίας αὐτῷ ὁ
F τῆς φθορᾶς εἴτε Ἀχέρων, εἴτε Κωκυτὸς καλούμενος ὑπὸ τῶν ποιητῶν. Ἡ πρώτη οὖν αἰτία ἡ δείξασα ἡμῖν τὸ

ἓν παρ' ἓν] Praepositio *παρὰ* vicissitudinem ac permutationem quandam denotat. Matth. § 588. e. Pass. C. 7. e. Pari modo Graeci dicunt *ἓν καθ' ἓν*, singulatim, *eins nach dem andern.*

πάλαι] V. annotata ad *πάλαι* cap. 1.

ἀνέσχεν] *Ἀνέχειν* h. l. i. q. *ἀναφέρειν* vel *ἀναδιδόναι*, quo fit *συνώνυμον τοῦ τίκτειν, φύειν, γεννᾶν*, ut etiam nostrum *hervorbringen.* Sic Plato in Menex. p. 237. p. m. *ἐν ἐκείνῳ τῷ χρόνῳ, ἐν ᾧ ἡ πᾶσα γῆ ἀνεδίδου καὶ ἔφυε ζῶα παντοδαπά, — ἐγέννησεν ἄνθρωπον*, et paulo post: *ὅτι ἥδε ἔτεκεν ἡ γῆ τοὺς τῶνδέ τε καὶ ἡμετέρους προγόνους.* Thom. Mag. *Ἀνέχω τὸν δεῖνα, ἤγουν ἀναφέρω. καὶ ἀνέχω, τὸ ἄνω ἵσταμαι.* Pass. 2. quae quidem vocabuli significatio paullo est rarior. Eurip. Med. 482. (479. Matth.) *ἀνέσχον σοὶ φάος σωτήριον*, quod Schol. expl. *ἀνέδειξα.* Prorsus autem simile est Hec. 459. *δάφνα ἱεροὺς ἀνέσχε πτόρθους*, quod Schol. expl. *ἀνεβλάστησε, ἀνέδωκε.*

ἀνακυκλήσει] *Ἀνακυκλεῖν* h. l. potestate transitiva, *perpetuo quodam circulo proferre, gignere.* Intransitivam, quae nondum notata est in Passovii Lex., habes apud Longinum *περὶ ὕψους* c. 22. *αὖθις ἐπὶ τὰ πρῶτα ἀνακυκλοῦντες*, transitivam apud Lucian. Philop. 17. *εὖ πάντα ἀνακυκλεῖς*, ubi v. Gesn. Ed. Reitz. T. III. p. 602. Verbum passivum habet Noster in M. Anton. p. 925. F. *ἀνεκυκλεῖτο τοῖς πάθεσιν εἰς τὸν συνήθη βίον.* Quid autem sit discriminis inter *κυκλεῖν* et *κυκλοῦν*, vid. ap. Passov. s. v.

ὁ τῆς γενέσεως ποταμὸς] V. explicata ad *Ἡράκλειτος*, quibus adde Plat. Cratyl. p. 402. A. *Λέγει που Ἡράκλειτος, ὅτι πάντα χωρεῖ καὶ οὐδὲν μένει, καὶ ποταμοῦ ῥοῇ ἀπεικάζων τὰ ὄντα λέγει, ὡς δὶς ἐς τὸν αὐτὸν ποταμὸν οὐκ ἂν ἐμβαίης.*

ἐνδελεχῶς] Phavor. *Ἐνδελεχῶς· ἐπιμόνως, συνεχῶς, ἀδιαλείπτως.* Sic Plato de Rep. VII. 17. *μεῖναι ἐνδελεχῶς*, et Plut. passim. — Eundem fluvium Plato in Timaeo p. 43. C. dicit *τὸν ῥέοντα ἐνδελεχῶς ὀχετόν.* De voce. *ἐνδελέχεια* et *ἐντελέχεια* conf. F. A. Wolfii Scholae ad Cic. Tusc. I. § 22. p. 337. ed. Orellii.

ἡ πρώτη οὖν αἰτία κ. τ. λ.] Similiter Cicero Tusc. I. 18, 91. *Natura sic se habet, ut, quo modo initium nobis rerum omnium ortus noster afferat, sic exitum mors.*

τοῦ ἡλίου φῶς, ἡ αὐτὴ καὶ τὸν ζοφερὸν ᾅδην ἄγει· καὶ μή. ποτε τοῦδε εἰκὼν ᾖ ὁ περὶ ἡμᾶς ἀὴρ, ἓν παρ' ἓν ἡμέραν καὶ νύκτα ποιῶν, ἐπαγωγὰς ζωῆς τε καὶ θανάτου, καὶ ὕπνου καὶ ἐγρηγόρσεως. Διὸ καὶ μοιρίδιον χρέος εἶναι λέγεται τὸ ζῆν, ὡς ἀποδοθησόμενον, ὃ ἐδανείσαντο ἡμῶν οἱ προπάτορες· ὁ δὴ καὶ εὐκόλως καταβλητέον 107

ᾅδην] Ἅιδης nonnumquam ab Atticis poëtis pro *morte* ponitur, ut ab Euripide in Alcest. 13. ἤνεσαν δέ μοι θεαὶ Ἄδμητον Ἅιδην τὸν παραυτίκ' ἐκφυγεῖν i. e. *instantem mortem*. Hippol. 1047. ταχὺς γὰρ Ἅιδης ῥᾷστος ἀνδρὶ δυστυχεῖ. Cf. Monk. ad Eurip. Alc. 13. Ζοφερὸς autem dicitur ὁ θάνατος, sicut omnia, quae ad inferos spectant.

ἄγει] Ἄγειν h. l. poëtice usurpatum videri possit pro ἐπάγειν, ut nos dicimus *bringen*, cuius quidem usus exemplum nusquam me legere memini. Igitur aut εἰς excidisse aut ἐπάγει legendum putare malo. Tacet Wyttenb.

μήποτε — ᾖ] Phavor. Μήποτε πᾶσαν ὀλέσῃς ἀγλαΐαν, καὶ τὸ, μήπως τι δέσποινα χαλεπήνῃ, συνήθη ἔλλειψιν ἔχουσι τοῦ ὅρα, ἢ δεῖδιθι, ἢ τοιούτου τινός. Cf. Pass. μή A. 5. b. et B. 5. Buttm. § 148. not. 5. Matth. § 601. not. 1. 2. p. 1220. Stallbaum. ad Plat. Crit. p. 48. C. Hom. Il. I. 28. μή νύ τοι οὐ χραίσμῃ σκῆπτρον καὶ στέμμα θέοιο. II. 195. μήτι χολωσάμενος ῥέξῃ κακὸν υἷας Ἀχαιῶν. Cf. cap. 13. p. 107. F. μή ποτε δὲ καὶ τοὐναντίον, et paulo post: μὴ οὐ θεμιτὸν ᾖ, atque extr. cap. μή ποτε ἀποφαίνηται. Latini, ubi cum leni dubitatione aliquid affirmant et asseverant, mitigandae affirmationis causa formulis utuntur *nescio an; dubito an, vereor ne, cave ne, vide ne, videndum ne*. Cf. Beieri, viri nimis mature literis erepti, Exc. II. ad Cic. de Amicit. p. 202. sqq. et F. A. Wolfii Scholae ad Cic. Tuscul. III. 55. ed Orellii p. 401. et II. 43. p. 383.

μοιρίδιον χρέος] *fatale debitum*. Moeris Atticista: Χρέως, Ἀττικῶς, διὰ τοῦ ω μεγάλου· διὰ τοῦ ο μικροῦ, Ἕλληνες. Phrynichus: Χρέως· Ἀττικὸς ἂν φαίνοιο καὶ ἐπιμελὴς, εἰ διὰ τοῦ ω χρέως λέγεις, ad q. v. Lobeck. p. 391. sq. Dicitur χρέος etiam in plurali, ut Plutarch. Romul. c. 13. p. 25. B. Χρέα συνεκτινύοντες. Pseudo-Lucian. Philopatr. 20. τὰ χρέα τοῖς δανεισταῖς ἀποδώσει.

ζῆν] Ita constanter scripsimus pro ζῇν, itemque cap. 13. καθορᾶν pro καθορᾷν, c. 19. ἀγαπᾶν pro ἀγαπᾷν, c. 21. προςδοκᾶν pro προςδοκᾷν, et reliqua eodem modo, praecipiente F. A. Wolfio in Analectis liter. T. I. p. 410. sqq. Conf. Reitz. ad Lucian. T. I. p. 778. Phavor. (Etym. M.) s. v. Ἀπαρέμφατα. — Ἐπί τινων δὲ τῶν εἰς αν καταληγόντων ἀντὶ τοῦ α τίθεται η ἔθει δωρικῷ. οἷον ζᾶν ζῆν, πεινᾶν πεινῆν, διψᾶν διψῆν, ὁρᾶν ὁρῆν· ἐφ' ὧν τὸ ι οὐχ ὑπογράφεται κατὰ τοὺς παλαιούς. Conf. tamen Hermanni dissentientis praeceptum ad Vig. p. 748.

ὃ ἐδανείσαντο — ὁ δανείσας] Animadverte utriusque formae discrimen. Conf. Lobeck. ad Phryn. p. 468. Ad sententiam autem confer cap. 28. et Cic. Tusc. I. 39. *Natura — dedit usuram vitae,*

καὶ ἀστενάκτως, ὅταν ὁ δανείσας ἀπαιτῇ· εὐγνωμονέστατοι γὰρ ἂν οὕτω φανείημεν.

ια'. Οἶμαι δὲ καὶ τὴν φύσιν, ὁρῶσαν τό τε ἄτακτον καὶ βραχυχρόνιον τοῦ βίου, ἄδηλον ποιῆσαι τὴν τοῦ θανάτου προθεσμίαν· τοῦτο γὰρ ἦν ἄμεινον. Εἰ γὰρ προῄδειμεν, κἂν προεξετήκοντό τινες ταῖς λύπαις, καὶ, πρὶν ἀποθανεῖν, ἐτεθνήκεσαν. Ὅρα δὲ καὶ τοῦ βίου

tamquam pecuniae, nulla praestituta die. Quid est igitur quod querare, si repetit, quum vult? ea enim conditione acceperas. Senec. Consol. ad Polyb. c. 39. *Si quis pecuniam se solvisse moleste ferut, eam praesertim, cuius usum gratuitum acceperit, nonne iniustus habebitur? Dedit natura fratri tuo vitam, dedit et tibi: quae suo iure usa, a quo voluit, debitum suum citius exegit.*

καταβλητέον] tamquam de debito, s. aere alieno. Verbum καταβάλλειν Attice eleganter pro ἐκτίνειν, *solvere (entrichten, erlegen)* usurpatur. Lucian. Diall. Mort. III. 2. πέντε ὀβολοὺς ἐγὼ κατέβαλον. Vitt. Auct. 1. εἰ δέ τις οὐκ ἔχει τὸ παραυτίκα τἀργύριον καταβαλέσθαι. Thom. Mag. Καταβολὴ, ἡ ἔκτισις.

εὐγνωμονέστατοι] Plut. in Theseo c. 1. extr. εὐγνωμόνων ἀκροατῶν δεησόμεθα. Est nostrum *billig*, et contrarium τῷ ἀγνώμονι.

XI. τὴν τοῦ θανάτου προθεσμίαν] i. e. ἡμέραν, *constitutam s. praestitutam mortis diem.* Cf. c. 23. p. 113. d. Cum sui saeculi Graecis ita loquitur Plutarchus, veluti cum Pseudo Phalaride, qui in ep. 97. scripsit: ἠχθέσθη θανάτου προθεσμίᾳ συναιρούμενος, et in ep. 105. ὑπομιμνήσκει γάρ με τελευταῖον ἡγεῖσθαι τοῦ ζῆν ἀνθρώπῳ προθεσμίαν τὴν ἐνεστῶσαν ἡμέραν: ad q. l. v. Lennep. p. 301. b. Priscum nominis usum illustravit D'Orvillius ad Charit. III. 2. ed. Lips. p. 348. Proprie προθεσμία vocatur dies, de qua convenit inter actorem et reum vadimonii obeundi, deinde spatium intermedium inter diem, quo constituitur et in quem constituitur. Cf. Reitz. ad Lucian. T. II. p. 100. atque inprimis Platneri librum, qui inscribitur: *der Process bey den Attikern* p. 140. sqq.

ἐτεθνήκεσαν] Omissa particula ἂν certum sententiae conditionalis eventum significari docuit Matthiaeus in Gramm. p. 968. Ita Latini indicativo utuntur pro coniunctivo, cuius usus exempla collegerunt Ramshorn. p. 584. Zumpt. § 519. Ochsner. ad Cic. Ecl. p. 228. et 343. (Tusc. III. 1, 2.) — Plusquamperfectum autem ne positum putes pro imperfecto ἔθνησκον; ut enim τέθνηκα praesentis, sic ἐτεθνήκειν imperfecti vim habet. Non est igitur vertendum *morerentur*, immo *mortui essent*, *sie wären todt.* — Ad sententiam haec Wyttenb. similia contulit: Eurip. Hec. 432. τέθνηκ' ἔγωγε, πρὶν θανεῖν, κακῶν ὕπο. Xenoph. Cyrop. III. 1, 25. ἔνιοι γὰρ φοβούμενοι, μὴ ληφθέντες ἀποθάνωσι, ὑπὸ τοῦ φόβου προαποθνήσκουσιν, οἱ μὲν ῥιπτοῦντες ἑαυτοὺς, οἱ δὲ ἀπαγχόμενοι, οἱ δὲ ἀποσφαττόμενοι. Lucret. III. 79. *Et saepe usque adeo mortis formidine vitae Percipit humanos odium lucisque videndae, Ut sibi consciscant maerenti pectore letum.* Senec. ep. 70. *Stultitia est, timore mortis mori.* Conf. cap. 15. p. 110. A.

τὸ ὀδυνηρὸν καὶ τὸ πολλαῖς φροντίσιν ἐπηντλημένον, ἃς εἰ βουλοίμεθα καταριθμεῖσθαι, λίαν ἂν αὐτοῦ καταγνοίημεν· ἐπαληθεύσαιμεν δὲ καὶ τὴν παρ' ἐνίοις κρα-

τοῦ βίου τὸ ὀδυνηρὸν] Conf. quae dix. ad τὸ βαρῦνον cap. 1. φροντίσιν] Similis est Menandri sententia (Fragm. ed. Meinek. p. 157.) ap. Stob. Floril. T. 98. Τρισἄθλιόν γε καὶ ταλαίπωρον φύσει, Πολλῶν δὲ μεστὸν ἐστι τὸ ζῆν φροντίδων.

ἐπηντλημένον] Ἐπαντλεῖν est idem quod καταντλεῖν, contrarium τῷ ἐξαντλεῖν. Sic dicitur εἰς Δαναΐδων πίθον ἐπαντλεῖν. Cf. Perizon. ad Aelian. XIII. 1. T. II. p. 839. Quomodo inter se differunt Latina *abundare*, *inundare* et *redundare*? Conf. Habicht. lat. Synon. p. 13.

καταγνοίημεν] De constructione verbi καταγιγνώσκειν v. Pass. s. v. Matth. § 378. Bernh. p. 242. Stallbaum. ad Plat. Apol. Socr. p. 25. A. et ad Phaedon. p. 116. B. Demosth. in Mid. c. 2. οὐ γὰρ ἂν καταγνοίην γε ὑμῶν οὐδενός: Bremium ad Lysiae oratt. sell. p. 15. Est igitur: *valde vitam accusaremus, male de ea statueremus, gravissimam contra eam sententiam ferremus.*

ἐπαληθεύσαιμεν] Ubi in duobus orationis membris optativus cum ἂν poni deberet, in posteriore membro alterum ἂν nonnumquam omitti intelliges ex locis a Matthiaeo p. 982. collatis, e quibus haec exempli causa adscribimus: Xenoph. Memor. Socr. II. 1, 18. ὁ μὲν ἑκὼν πεινῶν φάγοι ἂν ὁπότε βούλοιτο, καὶ ὁ ἑκὼν διψῶν πίοι. Cyrop. V. 1, 20. αἰσχυνόμην ἂν εἰπεῖν· νομίζοιμι γὰρ ἐμαυτόν. Cf. Bremium ad Aeschinis oratt. sell. p. 410., quo in loco, id quod fit rarius, ἂν in posteriore membro positum ad prius est revocandum. — Ἐπαληθεύσαιμεν Wyttenb. ita Latine vertit: *nostro ipsi exemplo confirmaremus, verum esse ostenderemus.* Idem V. D. originem putat duxisse verbum ab Homerico (Od. IV. 83.). Αἰγυπτίους ἐπαληθεὶς Αἰθίοπας θ' ἱκόμην, quod Latine vertit: *ad Aegyptios veraces vates veni.* Quis autem, quaeso, unquam dixit ἐπαληθής? Immo vero illo Homeri loco (ad quem v. Eustath.) aut scribendum est ἐπ' ἀληθεὶς, quod placuit Hemsterhusio ad Tim. Lex. p. 113., aut cum recentioribus editoribus ἐπαληθεὶς (ἐπαλάομαι). Rarioris quidem usus verbum est ἐπαληθεύειν, sed reperitur apud optimos scriptores, ut ap. Thucyd. IV. 85., ubi Schol. ἐπαληθεύουσα interpretatur βεβαιοῦσα, κυροῦσα, et VIII. 52. τὸν τοῦ Ἀλκιβιάδου λόγον ἐπηλήθευσεν ὁ Λίχας.

παρ' ἐνίοις] Exempli causa proferamus Euripidis fragm. (ed. Matth. p. 111.) ex Belleroph., quod servavit Stobaeus Floril. T. 95. Ἐγὼ τὸ μὲν δὴ πανταχοῦ θρυλλούμενον, κράτιστον εἶναί φημι μὴ φῦναι βροτῷ: et Artabanum ap. Herod. VII. 46. Ἐν οὕτω βραχέϊ βίῳ οὐδεὶς οὕτω ἄνθρωπος ἐὼν εὐδαίμων πέφυκε, οὔτε τουτέων, οὔτε τῶν ἄλλων, τῷ οὐ παραστήσεται πολλάκις, καὶ οὐκὶ ἅπαξ, τεθνάναι βούλεσθαι μᾶλλον ἢ ζώειν. αἵ τε γὰρ συμφοραὶ προςπίπτουσαι, καὶ αἱ νοῦσοι συνταράσσουσαι, καὶ βραχὺν ἐόντα, μακρὸν δοκέειν εἶναι ποιεῦσι τὸν βίον. οὕτω ὁ μὲν θάνατος, μοχθηρῆς ἐούσης τῆς ζόης, καταφυγὴ αἱρετωτάτη τῷ ἀνθρώπῳ γεγονε· ὁ δὲ θεὸς, γλυκὺν γεύσας τὸν αἰῶνα, φθονερὸς ἐν αὐτῷ εὑρίσκεται ἐών.

B τοῦσαν δόξαν, ὡς ἄρα κρεῖττόν ἐστι τὸ τεθνάναι τοῦ ζῆν. Ὁ γοῦν Σιμωνίδης,

Ἀνθρώπων, φησὶν, ὀλίγον μὲν
κάρτος, ἄπρηκτοι δὲ μεληδόνες·

τεθνάναι] Cur non scribendum τεθνᾶναι? Bottm. § 110. not. 6. Matth. § 198, 3. e.

Σιμωνίδης] De Simonide Ceo v. praeter Gaisford. Poët. Gr. min. T. III. p. 147. ed. Lips. et Weber. *die eleg. Dichter der Hell.* p. 607. sqq. Cic. Orat. II. 86. de Fin. II. 32. Nat. Deor. I. 22. Herod. V. 102. Quintil. X. 1, 64. Natus est, si Niebuhrius ad Cic. de Rep. II. 10. p. 147. verum vidit, Olympiade LVI., obiit paene nonagenarius in Sicilia Ol. LXXVIII.

ἀνθρώποις κ. τ. λ.] Hos versus disposui cum Mehlhornio Anthol. Lyr. p. 60. Sunt autem hi numeri: 1. Pherecratens. 2. Dactyl. dim. praeced. Choriambo. 3. Dactyl. trim. catal. in syll. praeced. Choriambo cum anacrusi. 4. Anapaest. tetram. 5. Glyconeus cum anacrusi pro basi. 6. Anapaest. tetram.

κάρτος] Monk. ad Eurip. Alcest. 614. πρὸς δ' ἐμᾷ ψυχᾷ θάρσος ἧσται haec adscripsit: „Falsi sunt, si qui opinantur θράσος in malo tantum sensu adhiberi; θάρσος [att. θάῤῥος] et θράσος non minus synonyma sunt, quam κάρτος et κράτος, καρδία et κραδία." Ac certe poëtae hanc literarum permutationem numerorum causa induxisse putandi sunt, nec religiose observasse id discrimen, quod notavit Lucian. in Muscae Encom. T. III. 95. οὐδὲ γὰρ θράσος, ἀλλὰ θάρσος φησὶν (Ὅμηρος Il. ρ'. 570.) αὐτῇ προσεῖναι: *neque enim audaciam ait illi inesse, sed fortitudinem.* Cf. Gesn. explic. ad h. l.

ἄπρηκτοι] Ionicam formam Simonidi reddidimus pro vulgato ἄπρακτοι, *inutiles, quibus nihil proficias.* Sic in fragm. Simonidis (Poëtt. Gr. min. ed. Gaisf. Lips. 231, 6.) ἐλπὶς δὲ πάντας κἀπιπειθείη τρέφει ἄπρηκτον ὁρμαίνοντες. Theogn. 999. Μηδὲ σύ γ' ἀπρήκτοισιν ἐπ' ἔργμασιν ἄλγος ἀέξων Ἔχθει, μηδ' ἄχθου. Pind. Isthm. VII. 7. παυσάμενοι ἀπρήκτων κακῶν, quod Dissenius p. 541. interpretatur: *deposito inutili luctu.* Quibuscum conf. Homericum illud dictum cap. 7. p. 105. C. οὐ γάρ τις πρῆξις π. κ. γ. Nec solutae quidem orationis scriptoribus vocabulum hoc sensu est innsitatum; sed legitur saepius apud Diodorum et Polybium. Demosth. Philipp. III. 40. ἀλλ' ἅπαντα ταῦτ' ἄχρηστα, ἄπρακτα, ἀνόνητα γίγνεται. Alciphr. Ep. 1, 2. οὕτως ἄπρακτα καὶ ἀνόνητα μοχθοῦμεν. Phalar. Ep. 48. ἄπρακτοι λόγοι, ad q. l. vid. Lennep. — Oppositum voc. ἔμπρακτος habet Pind. Pyth. III. 62. τὰν δ' ἔμπρακτον ἄντλει μαχανάν.

μεληδόνες] Usitatior erat forma μελεδῶνες, ut apud Hom. Hymn. in Apoll. 532. Νήπιοι ἄνθρωποι, δυστλήμονες, οἳ μελεδῶνας Βούλεσθ' ἀργαλέους τε πόνους καὶ στείνεα θυμῷ, et al. loc. vel μελεδῶναι, de qua forma nuper accurate dixit Bachius in Philetae, Hermesian. et Phanoclis reliqq. p. 193. Formae μεληδὼν praeter Apollon. Rhod. III. 812. nusquam alias reperire exemplum potui. Quin etiam Iensius apud Hesych. (ed. Alberti T. II. p. 564. Μεληδόνες· τηκεδόνες, φροντίδες, ᾠδαί:) nostrum non respiciens locum scribendum censuit μελεδῶνες. Sed alteram quoque formam

αἰῶνι δὲ παύρῳ πόνος ἀμφὶ πόνῳ.
ὁ δ' ἄφυκτος [ὁμῶς] ἐπικρέμαται θάνατος·
κείνου γὰρ ἴσον λάχον
μέρος οἵτ' ἀγαθοὶ ὅςτις τε κακός.

Πίνδαρος δὲ,

veram esse minimeqne reiiciendam, ipsi numeri evincunt; eandem habes in vocabulo ἀλγηδόνες, quod legitur apud Eurip. Med. 24. 56. 1032. Androm. 259. Plat. de Rep. III. p. 413. D., κηληδόνες (Pind. Fragm. 25. Boeckh.), ἀηδόνες. — Etym. M. p. 576, 23. Μελεδῶναι, αἱ τὰ μέλη ἔδουσαι φροντίδες· ὅθεν Ἡσίοδος [Ἔργ. 66.] γυιοκόρους αὐτὰς λέγει, τὰς ἕως κόρου τὰ γυῖα ἀναλύουσας.

αἰῶνι — παύρῳ] *vitae brevi.* Hesych. Αἰών· ὁ βίος τῶν ἀνθρώπων, ὁ τῆς ζωῆς χρόνος. Simonid. ap. Gaisf. (Poët. Gr. min.) 13, 4. θεῶν ζαλωτὸς αἰών. 97, 3. γλυκερῆς αἰῶνος ἀμέρσας, Ἤϊθεον πρὶν ἰδεῖν κουριδίην ἄλοχον. Hom. Il. IV. 478. et XVII. 303. μινυνθάδιος αἰών. XXII. 58. μηδὲ — φίλης αἰῶνος ἀμερθῇς. Od. V. 112. κατείβετο δὲ γλυκὺς αἰὼν Νόστον ὀδυρομένῳ. Tragici et Pindarus masculino illud genere nsurpant. Cf. Monk. ad Eurip. Alc. 347. Blomfield. ad Aesch. Prom. 887. et ad Sept. c. Th. 205. 773. Soph. Trach. 2.

πόνος ἀμφὶ πόνῳ] Nos: *Leiden um und um.* Longe frequentior est hac significatione usus praepositionis ἐπί. Conf. Passov. ἐπί II. C. extr. Matth. p. 1167. Eurip. Iph. T. 197. φόνος ἐπὶ φόνῳ, ἄχεα τ' ἄχεσιν. Troad. 591. ἐπὶ δ' ἄλγεσιν ἄλγεα κεῖται. Soph. Oed. Col. 543. ἐπὶ νόσῳ νόσος.

ἄφυκτος] Hanc formam optimorum qnorumque scriptorum nsu probatam, formam ἄφευκτος a sequioribus invectam esse docuerunt Lennep. ad Phalar. p. 302. b. et Lobeck. ad Phryn. p. 726. Tragicorum exempla peti poterunt ex locis a Valcken. ad Eurip. Hippol. 1416. collectis. — Voc. ἄφυκτος (ut ἄφυκτα τόξα et similia) Latini poëtae reddere solent vocc. *certus* vel *inevitabilis.* Ita Horat. Od. I. 12, 28. *metuende certa, Phoebe, sagitta.* Ovid. Metam. III. 301. *inevitabile fulmen.*

ὁμῶς] Recte, si quid video, hoc voc., de quo etiam varietas lectionis suspicionem movet, uncis inclusit Mehlhornius. Scholiasta aliqnis invitis illud numeris intrusisse videtur, qui sequentem sententiam particula γὰρ inductam ita magis e praecedente aptam fore putaret: sed respicit γὰρ ad ἄφυκτος.

ἐπικρέμαται] Eodem plane modo Latini vocc. *impendere* et *imminere* ntuntur. Cic. Tusc. I. 38. *Mors, quae propter incertos casus quotidie imminet.*

ἴσον — μέρος] Horat. Od. I. 4, 13. *Pallida mors aequo pulsat pede pauperum tabernas Regumque turres.*

λάχον] Λαγχάνειν voc. propr. est de sorte et fatali qnadam necessitate. Pind. Pyth. V. 96. λαχόντες Ἀίδαν.

Πίνδαρος] Pyth. III. 81. (145.) In versibus distinguendis, uti par erat, Boeckhium sequuti sumus.

ἓν παρ' ἐσλὸν] aut, ut vulgo, neglecta Dorica forma, scribitur ἐσθλόν. De praepos. παρά vide quae dix. ad cap. 10. p. 146. E. ἓν παρ' ἕν. Nos. *gegen Ein Glück.*

Ἓν παρ' ἐσλὸν σύνδυο πήματα δαίονται βροτοῖς
ἀθάνατοι· τὰ μὲν ὦν οὐ δύνανται νήπιοι κόσμῳ φέρειν.

Σοφοκλῆς δὲ,

Σὺ δ' ἄνδρα θνητὸν, εἰ κατέφθιτο, στένεις,
εἰδὼς τὸ μέλλον οὐδὲν, εἰ κέρδος φέρει.

Εὐριπίδης δὲ,

Τὰ θνητὰ πράγματ' οἶδας, ἣν ἔχει φύσιν;
δοκῶ μὲν, οὔ· πόθεν γάρ; ἀλλ' ἄκουέ μου.
C *βροτοῖς ἅπασι κατθανεῖν ὀφείλεται,*
κοὐκ ἔστιν αὐτῶν, ὅστις ἐξεπίσταται,

δαίονται] Ineptissimam lectionem *δαίνυνται* primus Huttenius ex Pindaro emendare est ausus.

κόσμῳ φέρειν] *moderate ferre, ut homines decet.* Vid. annot. ad cap. 1. *ἀνθρωπ. φερ.* Solon. Fragm. 5, 11. ap. Gaisf. in Poët. Gr. min. *ὑφ' ὕβριος οὐ κατὰ κόσμον ἔρχεται.* — Verbis a Plutarcho laudatis haec statim addit Pindarus: *ἀλλ' ἀγαθοὶ, τὰ καλὰ τρέψαντες ἔξω.*

Σοφοκλῆς] Fragm. incert. fab. n. 51. (ed. Lips. p. 98.)

Εὐριπίδης] De Alcestide versus 790. (796.) sqq.

δοκῶ μὲν] Apud Eurip. legitur *οἶμαι μέν.*

πόθεν γάρ;] *Πόθεν γάρ;* et *πῶς γάρ;* vim habent negationis, ut formula *πῶς γὰρ οὔ;* affirmationis. Exempla suppeditabunt Matth. § 611, 4. Monk. ad Eurip. Alc. 95. Heind. et Stallb. ad Plat. Gorg. p. 487. B. Hemsterhus. ad Lucian. T. I. p. 115. Bergler. ad Alciphron. Ep. 1, 23. *ἐμοὶ δὲ οὔτε ξύλον οὔτε ἄσβολος παρῆν· πῶς γὰρ ἢ πόθεν; Γὰρ* autem interrogationis vim intendit. Conf. Passov. s. v. *γὰρ* 2., qui raro solutae orationis scriptores hac particula sic uti docet. Sed vide praeter exempla a Kypkio Observ. sacr. T. I. p. 138. allata inprimis Herm. ad Vig. p. 829. Similiter Latini dicunt *quisnam? ubinam? undenam? quonam?* Eandem vim habet *γὰρ*, etiamsi nomen interrogativum non praecesserit, quod fieri negat Passovius. Plutarch. Apophth. p. 186. A. *Γιγνώσκεις γὰρ τὸν Ἀριστείδην; nostin' igitur Aristidem?* Lucian. Diall. Deor. IV. 1. *Τί φῄς; σὺ γὰρ ὁ Πὰν ἐκεῖνος;* XIX. 1. *Ὁ γὰρ Ἄρης οὐ φοβερώτερος ἦν;* et aliis innumerabilibus locis. Cf. Vig. p. 461. In his autem omnibus particula *γὰρ* ita explicari et potest et debet, ut ad sententiam omissam eruendamque e sententiarum consequutione referatur.

βροτοῖς ἅπασι κ. τ. λ.] Eurip. Androm. 1271. *Παῦσαι δὲ λύπης τῶν τεθνηκότων ὕπερ· Πᾶσιν γὰρ ἀνθρώποισιν ἥδε πρὸς θεῶν ψῆφος κέκρανται, κατθανεῖν ὀφείλεται.*

κοὐκ ἔστιν αὐτῶν] Apud Euripidem legitur, ut est apud Stobaeum, *κοὐκ ἔστι θνητῶν.* — Ad sententiam Monkius apte contulit Anacr. XV. 9. *τὸ σήμερον μέλει μοι· τὸ δ' αὔριον τίς οἶδεν;* Horat. Od. IV. 7, 27. *Quis scit an adiiciant hodiernae crastina summae Tempora Di superi?* Adde Sophocl. Fragm. inc. 27. Gaisf. (Stob. T. 98.) *Ζώοι τις ἀνθρώπων, Τὸ κατ' ἦμαρ ὅπως ἥδιστα πορσύνων, Τὸ δ' ἐς αὔριον αἰεὶ τυφλὸν ἕρπει.*

τὴν αὔριον μέλλουσαν εἰ βιώσεται·
τὸ τῆς τύχης γὰρ ἀφανὲς, οἷ προβήσεται.

Τοιούτου δὲ τοῦ βίου τῶν ἀνθρώπων ὄντος, οἷον οὗτοί φασι, πῶς οὐκ εὐδαιμονίζειν μᾶλλον προσήκει τοὺς ἀπολυθέντας τῆς ἐν αὐτῷ λατρείας, ἢ κατοικτείρειν τε καὶ θρηνεῖν, ὅπερ οἱ πολλοὶ δρῶσι δι' ἀμαθίαν;

ιβ'. Ὁ δὲ Σωκράτης παραπλήσιον ἔλεγεν εἶναι τὸν θάνατον ἤτοι τῷ βαθυτάτῳ ὕπνῳ, ἢ ἀποδημίᾳ μακρᾷ καὶ πολυχρονίῳ, ἢ τρίτον φθορᾷ τινι καὶ ἀφανισμῷ
τοῦ τε σώματος καὶ τῆς ψυχῆς· κατ' οὐδὲν δὲ τούτων D
κακὸν εἶναι. καὶ καθ' ἕκαστον ἐπεπορεύετο· καὶ πρῶτον τῷ πρώτῳ. εἰ γὰρ δὴ ὕπνος τίς ἐστιν ὁ θάνατος καὶ περὶ τοὺς καθεύδοντας μηδέν ἐστι κακὸν, δῆλον ὡς οὐδὲ περὶ τοὺς τετελευτηκότας εἴη ἄν τι κακόν. ἀλλὰ μὴν γ' ὅτι ἥδιστός ἐστιν ὁ βαθύτατος, τί δεῖ καὶ λέγειν; αὐτὸ γὰρ τὸ πρᾶγμα φανερόν ἐστι πᾶσιν ἀνθρώποις· μαρτυρεῖ δὲ καὶ Ὅμηρος ἐπ' αὐτοῦ λέγων·

τὸ τῆς τύχης] Vid. quae annot. ad cap. 10. p. 106. D. *τὰ τοῦ θανάτου*. — Apud **Euripidem** antecedentibus hic iungitur versus: *κἄστ' οὐ διδακτὸν, οὐδ' ἁλίσκεται τέχνῃ.*

ἀπολυθέντας τῆς ἐν αὐτῷ λατρείας] Ex **Platonis** sententia, ut est in Phaedone (l. l. infra cap. 13.), *δουλεύοντες τῇ τοῦ σώματος θεραπείᾳ.* Conf. cap. 25. — **Cic.** Tusc. I. 31, 75. *quum illuc ex his vinclis emissi feremur.* De Rep. VI. 15. *corpore laxati.* Cf. VI. 14.

XII. *Σωκράτης*] **Socrates** apud **Platonem** in Apol. Socr. c. 32. p. 40. C.

ἀποδημίᾳ μ. κ. π.] **Plato**: *μεταβολή τις καὶ μετοίκησις τῇ ψυχῇ τοῦ τόπου τοῦ ἐνθένδε εἰς ἄλλον τόπον.* **Cicero**, qui Tusc. I. 41. **Platonis** verba interpretatur: *migratio in eas oras, quas, qui e vita excesserunt, incolunt.* 48. *commutatio loci.*

καθ' ἕκαστον ἐπεπορεύετο] *singula persequebatur.* **Cic.** de Rep. II. 15. *qui diligentissime persequuti sunt temporum annales.* 23. *quod proprium sit in nostra re publica, — id persequar, si potero, subtilius.* Vid. annot. ad *διεξέρχεσθαι* cap. 14. p. 109. C. *Ἐπεπορεύετο* in omnibus suis libris **Wyttenb.** reperisse se dicit; tamen apud ipsum, id quod nonnunquam est factum, vulgata ed. Francof. lectio remansit.

δῆλον ὡς εἴη ἄν] Sententia conditionalis ut vera ponitur, in apodosi autem optativo dubitatio quaedam inest. Huius rationis exempla congessit **Stallbaum.** ad Plat. Apol. Socr. p. 25. C. et **Matth.** § 524. not. 2.

ἀλλὰ μὴν γ'] Est consentientis et augentis quidem alterius propositionem. Conf. **Matth.** § 605. **Buttm.** Ind. ad Plat. Diall. IV.

ἐπ' αὐτοῦ] V. annot. ad cap. 8. in.

Νήγρετος, ἥδιστος, θανάτῳ ἄγχιστα ἐοικώς.
ἀλλαχοῦ δὲ καὶ ταῦτα λέγει·
Ἔνθ᾽ ὕπνῳ ξύμβληντο κασιγνήτῳ θανάτοιο· καί·
E *Ὕπνῳ καὶ θανάτῳ διδυμάοσιν —*

ὄψει τὴν ὁμοιότητα αὐτῶν δηλῶν· τὰ γὰρ δίδυμα τὴν ὁμοιότητα μάλιστα παρεμφαίνει. πάλιν τέ πού φησι τὸν θάνατον εἶναι χάλκεον ὕπνον, τὴν ἀναισθησίαν ἡμᾶς διδάξαι πειρώμενος. Οὐκ ἀμούσως δ᾽ ἔδοξεν ἀποφήνασθαι οὐδ᾽ ὁ εἰπὼν τὸν ὕπνον τὰ μικρὰ τοῦ θανάτου μυστήρια· προμύησις γὰρ ὄντως ἐστὶ τοῦ θανάτου ὁ ὕπνος. Πάνυ δὲ σοφῶς καὶ ὁ κυνικὸς Διογένης κατενεχθεὶς εἰς ὕπνον καὶ μέλλων ἐκλείπειν τὸν βίον, διεγείραντος αὐτὸν τοῦ ἰατροῦ καὶ πυθομένου, μή τι περὶ

νήγρετος κ. τ. λ.] Od. XIII. 80.
ἀλλαχοῦ] Il. XIV. 231.
καὶ] Il. XVI. 672.

ὄψει] i. e. *oculis*. Vox hac notione a posterioribus scriptoribus usurpatum, etiam in plurali numero: Plut. Num. 7. p. 64. B. *πανταχόσε τὰς ὄψεις περιφέρων*, et Lucian. Deor. Diall. XX. 11. *πάντῃ τὰς ὄψεις περισπώμενος*, verti quidem possit *die Blicke:* quod fieri nequit ap. Aelian. Var. Hist. VI. 12. *ὑπὸ τῆς ἀκρατοποσίας τῆς ἄγαν αὐτὸν διαφθαρῆναι τὰς ὄψεις.*

πού φησι] Il. XI. 241.

τὴν ἀναισθησίαν ἡμᾶς διδ. πειρ.] Vid. Orellii Spic. Crit.

οὐκ ἀμούσως] *haud inepte, convenienter.* Plat. Protag. p. 333. A. *οὗτοι οἱ λόγοι ἀμφότεροι οὐ πάνυ μουσικῶς λέγονται*, ad q. l. vid. Stallb. — Longin. *περὶ ὕψους* 34. *σκώμματα οὐκ ἄμουσα*, *ioci non illepidi.*

ὁ εἰπὼν] Grotius Excerpt. Trag. p. 663. haec habet: „Ex Mnesimacho. Incerta comoedia: *Ὕπνος τὰ μικρὰ τοῦ θανάτου μυστήρια: ad mortem somnus est anteinitiatio.*" Quod unde resciverit petieritve Grotius, equidem observare non potui. Mnesimachi nil legitur apud Stobaeum, Athenaeus certas eius laudat comoedias.

Διογένης] Gorgiae hoc dictum tribuit Aelianus Var. Hist. II. 35. *Γοργίας ὁ Λεοντῖνος ἐπὶ τέρματι ὢν τοῦ βίου καὶ γεγηρακὼς εὖ μάλα ὑπό τινος ἀσθενείας καταληφθεὶς κατ᾽ ὀλίγον εἰς ὕπνον ὑπολισθαίνων ἔκειτο. Ἐπεὶ δέ τις αὐτὸν παρῆλθε τῶν ἐπιτηδείων ἐπισκοπούμενος καὶ ἤρετο τί πράττοι; ὁ Γοργίας ἔφη· Ἤδη με ὁ ὕπνος ἄρχεται παρακατατίθεσθαι τῷ ἀδελφῷ.*

πυθομένου μὴ] *Μὴ* in obliqua interrogatione positum indicat, in verbo praecedente metum quendam inesse. Talia Matthiaeus § 608. not. 3. p. 1220. per confusionem vel coniunctionem duarum enuntiationum explicat.

μή τι εἴη] Adscribimus discentium gratia Hermanni praeceptum ad Vig. p. 811. „*Μὴ* oblique interrogantis, inquit, non est dubium,

αὐτὸν εἴη χαλεπὸν, Οὐδὲν, ἔφη· ὁ γὰρ ἀδελφὸς τὸν
ἀδελφὸν προλαμβάνει, ὁ ὕπνος τὸν θάνατον. F

ιγ'. Εἴγε μὴν ἀποδημίᾳ προςέοικεν ὁ θάνατος, οὐδ'
οὕτως ἐστὶ κακόν· μή ποτε δὲ καὶ τοὐναντίον, ἀγαθόν.
Τὸ γὰρ μὴ δεδουλῶσθαι σαρκὶ καὶ τοῖς πάθεσι ταύτης
διάγειν, ὑφ' ὧν κατασπώμενος ὁ νοῦς τῆς θνητῆς ἀνα-
πίμπλαται φλυαρίας, εὔδαιμόν τι καὶ μακάριον. „Μυρίας 108
γὰρ, φησὶν, ἡμῖν, ὁ Πλάτων, ἀσχολίας παρέχει τὸ σῶμα
διὰ τὴν ἀναγκαίαν τροφήν· ἔτι δὲ, ἐάν τινες νόσοι προς-
πέσωσιν, ἐμποδίζουσιν ἡμῖν τὴν τοῦ ὄντος θήραν· ἐρώ-
των δὲ, καὶ ἐπιθυμιῶν καὶ φόβων καὶ εἰδώλων παντο-
δαπῶν καὶ φλυαρίας ἐμπίπλησιν ἡμᾶς, ὥςτε τὸ λεγόμενον

quin coniunctivo iungi debeat, ubi de re praesenti; optativo, ubi de re praeterita sermo est. Verum idem etiam indicativum adiunctum habet, ubi rem a nobis pro vero haberi indicare volumus. Soph. in Antig. 1253. *ἀλλ' εἰσόμεσθα, μή τι καὶ κατάσχετον κρυφῇ καλύπτει καρδίᾳ θυμουμένη,"* i. e. *ob nicht — wirklich bedeckt.* Cf. Pass. *μή* C. 2.

προλαμβάνει] H. l. i. q. *φθάνει, (αὐτοῦ) προτρέχει.*

XIII. *εἴγε μὴν*] *si vero.* Matth. § 605. — Cic. Tusc. I. 49. *Num si supremus ille dies non extinctionem sed commutationem affert loci; quid optabilius?*

μή ποτε δὲ] Conf. annot. ad cap. 10. *μή ποτε — ᾖ.*

δεδουλῶσθαι] Conf. c. 3. *τεθηριῶσθαι.*

καὶ τοῖς πάθεσι ταύτης διάγειν] Vid. Orellii Spicil. Crit.

κατασπώμενος] Animadverte vim, quae praepositioni *κατὰ* inest.

ἀναπίμπλαται] Verbum *ἀναπιμπλάναι* saepe, inprimis apud Platonem, *polluendi*, *inquinandi*, *foedandi* potestatem habet, ut *μολύνειν.* Exempla collegit Ruhnken. ad Tim. p. 31. *Ἀναπίμπλασθαι τῆς νόσου* de pestifera contagione dicitur a Thucyd. II. 51., *ἀναπίμπλασθαι τῆς φθορᾶς ἀπ' ἀλλήλων* de eodem *λοιμῷ* a Plutarcho in Pericle c. 34. p. 171. B. Hinc *ἀνάπλεως* est *pollutus*, ut Plat. Phaed. p. 83. D. *ψυχὴ τοῦ σώματος ἀναπλέα, animus corpore pollutus et inquinatus.* Cf. Sympos. p. 211. E.

ὁ Πλάτων] Plato in Phaedone p. 66. C. cap. 11. Stallb.

προςπέσωσιν] *Προςπίπτειν* verbum est propr. de rebus fortuitis atque inopinatis. Eurip. Med. 225. *ἐμοὶ δ' ἄελπτον πρᾶγμα προςπεσὸν τόδε* cet. Idemque in fragm. laud. a Plut. c. 21. Vide quae mox dicemus ad *παραπῖπτον* et cap. 29. extr.

θήραν] *Θήρα* et *θηρεύειν* frequentissima est apud Platonem *μεταφορὰ* de veritatis indagatione. Cf. Stallbaum. ad Phaed. p. 53.

φλυαρίας] Olympiodorus: *Φλυαρίαν καλεῖ ὁ Πλάτων πᾶν τὸ περιττὸν, οὐ μόνον ἐν λόγοις, ἀλλὰ καὶ ἐν ἔργοις.*

ἐμπίπλησιν] Moschopulus: *Πιμπλῶ μετὰ τοῦ μ, ἐμπιμπλῶ χωρὶς τοῦ μ διὰ τὸ κακόφωνον· ἀλλὰ ἐνεπίμπλων, ὡς καὶ ἐμπιπρῶ, ἐνεπιμπράμην.* Cf. Grammat. ap. Greg. Cor. ed. Schaef.

ὡς ἀληθῶς τῷ ὄντι ὑπ᾽ αὐτοῦ οὐδὲ φρονῆσαι ἡμῖν ἐγγίνεται οὐδέποτε οὐδέν. καὶ γὰρ πολέμους καὶ στάσεις καὶ μάχας οὐδὲν ἄλλο παρέχει ἢ τὸ σῶμα καὶ αἱ ἀπὸ τούτου ἐπιθυμίαι· διὰ γὰρ τὴν τῶν χρημάτων κτῆσιν πάντες οἱ πόλεμοι ἐγγίνονται, τὰ δὲ χρήματα ἀναγκα-
B ζόμεθα κτᾶσθαι διὰ τὸ σῶμα, δουλεύοντες τῇ τούτου θεραπείᾳ· καὶ ἐκ τούτου ἀσχολίαν ἄγομεν φιλοσοφίας

p. 681. Multa quidem huic de ἐκθλίψει praecepto adversantia veterum scriptorum loca collegit Lobeck. ad Phryn. p. 96. — Post ἡμᾶς scribitur apud Platonem πολλῆς.

τὸ λεγόμενον] H. l. *quae est sententia saepe a nobis prolata; ut saepe a nobis, qui sumus philosophi, dictitari solet.* Alias est: *ut vulgo dicitur, ut est in proverbio.* Conf. Buttm. § 131. extr. Matth. p. 806. Bernh. p. 327.

ὡς ἀληθῶς τῷ ὄντι] Haec posita sunt ἐκ παραλλήλου. Exempla vide ap. Stallb. et Heind. ad h. l. Cf. Matth. § 636. init.

ὑπ᾽ αὐτοῦ] Haec male vulgo virgula seiunguntur a sqq., quibuscum arte cohaerent. De praepos. ὑπὸ vid. Pass. A. c. Matth. § 592. p. 1186. Bernh. p. 268. Thucyd. II. 8. ἡ νεότης οὐκ ἀκουσίως ὑπὸ ἀπειρίας ἥπτετο τοῦ πολέμου. Plut. Thes. c. 22. p. 9. E. ἐκλαθέσθαι τὸν κυβερνήτην ὑπὸ χαρᾶς, i. e. *prae gaudio.* Lucian. Diall. Deor. II. 2. τεθνᾶσιν ὑπὸ τοῦ δέους. Sic mox ὥστε μὴ δύνασθαι ὑπ᾽ αὐτοῦ καθορᾶν τἀληθές.

ἐγγίνεται] (Plato ἐγγίγνεται) Pass. 3.

καὶ γὰρ πολέμους κ. τ. λ.] Similiter Cicero de Fin. I. 13. *Cupiditates sunt insatiabiles: quae non modo singulos homines, sed universas familias evertunt, totam etiam labefactant saepe rempublicam. Ex cupiditatibus odia, dissidia, discordiae, seditiones, bella nascuntur. Nec hae sese foris solum iactant, nec tantum in alios caeco impetu incurrunt, sed intus etiam in animis inclusae inter se dissident atque discordant. Ex quo vitam amarissimam necesse est effici, ut sapiens solum, amputata circumcisaque inanitate omni et errore, naturae finibus contentus, sine aegritudine possit et sine metu vivere.*

αἱ ἀπὸ τούτου ἐπιθυμίαι] Ἀπὸ non legitur apud Platonem, sed additum est ex more Plutarchi. Conf. Passov. ἀπὸ C. 2. Plut. Aristid. c. 6. p. 322. τὴν ἀπὸ τῆς ἀρετῆς δόξαν. c. 25. p. 334. B. τῆς ἀπὸ τῶν τροπαίων δόξας: nostri denique libri c. 19. in. τὰς ἀπ᾽ αὐτῶν ὠφελείας. Plura exempla collegit Iacobsius in Athir. III. 5.

οἱ πόλεμοι ἐγγίνονται] Ita omnes Plutarchi libri, Platonis autem οἱ π. ἡμῖν γίγνονται, vel etiam omisso ἡμῖν. Illud sine dativo, aut addito, aut ex orationis serie facile intelligendo, vereor ne graecum omnino non sit.

ἀσχολίαν ἄγομεν κ. τ. λ.] *impedimur, ne ponere studium in philosophia possimus.* Loquutioni ἀσχολίαν ἄγειν contraria est σχολὴν ἄγειν vel σχολὴν ποιεῖσθαι πρός τι, *otium alicui rei impendere, operam in aliqua re collocare.*

φιλοσοφίας πέρι] Pass. περὶ A. 1. Bernh. p. 261.

πέρι διὰ ταῦτα πάντα. τὸ δ' ἔσχατον πάντων, ὅτι, ἐάν τις καὶ ἡμῖν σχολὴ γένηται ἀπ' αὐτοῦ καὶ τραπώμεθα πρὸς τὸ σκοπεῖν τι, ἐν ταῖς ζητήσεσι πανταχοῦ παραπῖπτον θόρυβον παρέχει καὶ ταραχὴν καὶ ἐκπλήττει, ὥςτε μὴ δύνασθαι ὑπ' αὐτοῦ καθορᾶν τἀληθές. ἀλλὰ τῷ ὄντι ἡμῖν δέδεικται, ὅτι, εἰ μέλλομέν ποτε καθαρῶς τι εἴσεσθαι, ἀπαλλακτέον αὐτοῦ καὶ αὐτῇ τῇ ψυχῇ θεατέον αὐτὰ τὰ πράγματα· καὶ τότε, ὡς ἔοικεν, ἡμῖν ἔσται οὗ ἐπιθυμοῦμέν τε καί φαμεν ἐρασταὶ εἶναι, φρόνησις, ἐπειδὰν τελευτήσωμεν, ὡς ὁ λόγος σημαίνει, C ζῶσι δὲ οὔ. εἰ γὰρ μὴ οἷόν τε μετὰ τοῦ σώματος μηδὲν

διὰ ταῦτα πάντα] Stallbaum. cum plerisque Platonis libris scripsit *διὰ πάντα ταῦτα*. Recte. Cf. Berub. p. 282.

ἀπὸ τούτου] Praepositio *ἀπὸ* proprie habet sigoificationem amotionis vel seiunctionis. Plut. Themistocl. c. 10. p. 117. C. *οὐκ ἀνασχόμενος τὴν ἀπ' αὐτοῦ μόνωσιν.* Thocyd. I. 95. *ὅσοι ἀπὸ βασιλέως ἠλευθέρωντο.* Lucian. Diall. Mort. XIII. 3. *ἤν ποτε ἀγάγῃ σχολὴν ἀπὸ τῶν θορύβων.*

πανταχοῦ] Plato *αὖ πανταχοῦ*.

παραπῖπτον] Ald. et Bas. habent *περιπῖπτον* (sic). Sed dicitur *περιπίπτειν τινὶ*, *incidere in aliquam rem*, veluti apud Eurip. Hec. 498. *θανεῖν μοι εἴη, πρὶν αἰσχρᾷ περιπεσεῖν τύχῃ τινί.* Neque etiam *παραπίπτειν* idem est ac *προςπίπτειν* paullo ante praegressum; hoc enim fere dicitur de rebus inopinatis et plerumque adversis; praepositio autem *παρὰ* io compositione semper significat duarum rerum (quarumnam h. l.?) comparationem, *eine Vergleichung oder Nebeneinanderstellung.* Pass. *παρὰ* F.

ὥςτε μὴ δύνασθαι] Non *οὐ δύνασθαι* dixit. Matth. § 608, 5. e.

ἡμῖν δέδεικται] *exploratum est nobis.* Quonam ab hoc differt *δέδοκται*, quod scribere voluit Heusdius?

ἀπαλλακτέον] Adiectivum verbale ooo ab *ἀπαλλάττειν*, sed ab *ἀπαλλάττεσθαι* ductum est.

θεατέον αὐτὰ τὰ πράγματα] Vid. quae dix. ad cap. 3. *τὴν δὲ μετριοπάθειαν οὐκ ἀποδοκιμαστέον.*

ἐρασταὶ] Ita ex Platone rescribere non dubitavi pro volgato *ἔρωτα*, quo in vocabulo quum Wytteob. libros suos mire variare dicat, ne unam quidem lectiooem eootavit.

φρόνησις] „Omnes nostri libri cum Ald. Bas. Xyl. habent *φρόνησις.*" Wytteob., qui tamen ex edit. Francof. *φρονήσεως* scripsit, nullam afferens rationem. *Φρόνησις* quin a Plutarcho profectum sit, tanto librorum consensu oon est quod dubitemus; sed apud Plat. recte scribitur *φρονήσεως*, in quo animadvertenda est appositio in casu pronominis relativi posita, quum primaria pars enunciati requirat nominativum. Similia exempla contulit Stallbaum. ad h. l. et ad Apol. Socr. p. 92. Matth. § 474, b.

καθαρῶς γνῶναι, δυοῖν τὸ ἕτερον, ἢ οὐδαμοῦ ἔστι κτήσασθαι τὸ εἰδέναι, ἢ τελευτήσασι· τότε γὰρ αὐτὴ καθ' αὑτὴν ἔσται ἡ ψυχὴ χωρὶς τοῦ σώματος, πρότερον δ' οὔ. καὶ ἐν ᾧ ἂν ζῶμεν, οὕτως, ὡς ἔοικεν, ἐγγυτάτω ἐσόμεθα τοῦ εἰδέναι, ἐὰν ὅτι μάλιστα μηδὲν ὁμιλῶμεν τῷ σώματι μηδὲ κοινωνῶμεν ὅ τι μὴ πᾶσα ἀνάγκη, μηδὲ ἀναπιμπλώμεθα τῆς τούτου φύσεως, ἀλλὰ καθαρεύωμεν ἀπ' αὐτοῦ, ἕως ἂν ὁ θεὸς αὐτὸς ἀπολύσῃ ἡμᾶς. καὶ οὕτως μὲν καθαροὶ ἀπαλλαττόμενοι τῆς τοῦ σώματος ἀφρο-
D σύνης, ὡς τὸ εἰκὸς, μετὰ τοιούτων τε ἐσόμεθα δι' ἡμῶν αὐτῶν πᾶν τὸ εἰλικρινὲς ὁρῶντες· τοῦτο δέ ἐστι τὸ ἀληθές.

τὸ ἕτερον] Plato ἀττικῶς: θἄτερον. In talibus plane incertum est, legeritne ita iam Plutarchus apud Platonem, atque ita ex eo descripserit, an ipse aut librarii atticam formam consulto casuve neglexerint. Atticam formam noster babet c. 28. p. 116. διὰ θατέρου θἄτερον.

οὐδαμοῦ ἔστι] Sic scripsimus cum Platonis editoribus pro vulgato οὐδαμοῦ ἐστι.

ἐν ᾧ] Pass. ἐν 5.

ὅτι μάλιστα] I. q. ὡς μάλιστα, *quam maxime*. Matth. § 461. Pass. ὅτι C.

ὅ τι μὴ] Buttm. § 150. p. 436. Herm. ad Vig. p. 849. Pass. ὅτι D. Sic in proverbio οὐδὲν ὅ τι μὴ Ἀθῆναι, *nihil est praeter Athenas*.

πᾶσα ἀνάγκη] Loquutionis πᾶσα ἀνάγκη et πολλὴ ἀνάγκη saepenumero recurrentis exempla v. apud Valcken. ad Eur. Phoen. p. 560. Conf. Herm. ad Soph. Trach. 295. Oed. Col. 293. Plat. Phaed. p. 106. E.

οὕτως μὲν] Nulla notatur varietas, nec magis apud Platonem, ubi legitur οὕτω μέν. Hac de re Bremius ad Aeschinis Oratt. sell. p. 280. ita statuit: „Equidem opinor, inquit, codices Mss. esse sequendos, si οὕτως ante consonam offerant, quando significat *hoc modo*, *sic* [veluti ap. Platon. in Protag. p. 351. B. ubi Bekkerus sine codd. suffragiis scripsit οὕτω βεβιωκέναι, fortasse etiam in Gorg. p. 522. C., ubi complures libri habent οὕτως διακείμενος, itemque p. 460. D., ubi in plurimis codd. legitur οὕτως καὶ, denique in formula οὐχ οὕτως ib. p. 516. C. ad q. l. vid. Stallbaum. p. 234.]; οὕτω vero ante consonam scribendum esse, si gradum denotans cum adiectivo vel adverbio, in quo ipso qualitatis notio inest, in unam quasi notionem confluant." Conf. eundem ad Demosth. oratt. sel. Sect. I. p. 63.

μετὰ τοιούτων] Intellige καθαρῶν ex praeced. καθαροί.

δι' ἡμῶν αὐτῶν — ὁρῶντες] Melius, omisso voc. ὁρῶντες, Plato: καὶ γνωσόμεθα δι' ἡμῶν αὐτῶν κ. τ. λ. Idem habet τοῦτο δ' ἐστὶν ἴσως τἀληθές.

μὴ καθαρῷ γὰρ καθαροῦ ἐφάπτεσθαι μὴ οὐ θεμιτὸν ᾖ." Ὥστε εἰ καὶ προσέοικε μετάγειν τινὰ εἰς ἕτερον τόπον ὁ θάνατος, οὐκ ἔστι κακόν· μή ποτε γὰρ καὶ τῶν ἀγαθῶν ἀναφαίνηται, καθάπερ ἀπέδειξεν ὁ Πλάτων. Διὸ καὶ πάνυ δαιμονίως ὁ Σωκράτης πρὸς τοὺς δικαστὰς τοιαῦτ᾽ ἔφη· „Τὸ γὰρ δεδιέναι, ὦ ἄνδρες, οὐδὲν ἄλλο ἐστὶν ἢ δοκεῖν σοφὸν εἶναι μὴ ὄντα· δοκεῖν γὰρ εἰδέναι ἐστὶν ἃ οὐκ οἶδεν. οἶδε μὲν γὰρ οὐδεὶς τὸν θάνατον, οὐδ᾽ εἰ τυγχάνει τῷ ἀνθρώπῳ πάντων μέγιστον ὂν τῶν ἀγαθῶν E δεδίασι δ᾽ ὡς εὖ εἰδότες ὅτι τῶν κακῶν μέγιστόν ἐστιν." Οὐκ ἀπᾴδειν δὲ τούτων ἔοικεν οὐδ᾽ ὁ εἰπών,

μὴ καθαρῷ] I. e. *ὃς ἂν μὴ καθαρὸς ᾖ*. Matth. § 608, 5. c. p. 1221. extr.

μὴ οὐ θεμιτὸν ᾖ] *vereor ne nefas sit.* Buttm. § 148. not. 7. a. Matth. § 517. not. 4. Conf. annot. ad c. 10. *μή ποτε — ᾖ*.

τινὰ] I. e. *ἡμᾶς*. Pass. *τὶς* 2, b. Matth. § 487, 2. Ita Latini interdum voc. *homo* utuntur, veluti Terent. Heaut. III. 5, 53. *Non licet hominem esse saepe ita ut volt, si res non sinit.* Nos voc. *man*, sed nonnisi in nominativo utimur, Angli *one*.

μή ποτε — ἀποφαίνηται] Conferatur in cap. *μή ποτε δὲ καὶ τοὐναντίον*.

τῶν ἀγαθῶν] De hoc genitivo vid. Buttm. § 132, 4. c. Matth. § 322, 2. Plat. Phaed. p. 68. D. *οἶσθα, ὅτι τὸν θάνατον ἡγοῦνται πάντες οἱ ἄλλοι τῶν μεγίστων κακῶν εἶναι.*

ὁ Σωκράτης — ἔφη] Plat. Apol. Socr. p. 29. A. c. 17. Stallb.

δοκεῖν γὰρ εἰδέναι κ. τ. λ.] Plene dicendum erat: *ἔστι γὰρ ἐκεῖνο* (sc. *τὸ δεδιέναι θάνατον*) *δοκεῖν εἰδέναι ἃ οὐκ οἶδεν.*

μέγιστον κ. τ. λ.] Plato habet: *πάντων μέγιστον ὂν τῶν ἀγαθῶν*, deinde *δεδίασι δ᾽ ὡς*, denique *μέγιστον τῶν κακῶν*.

ἃ οὐκ οἶδεν] Nonne hic aliquid desideras? Multa eius *ἐλλείψεως* exempla congesserunt Matth. § 295, 2. Bernh. p. 415. Hermann. ad Vig. p. 730. Schaef. ad Bos. Ell. p. 475. sq. Bornemann. ad Xenoph. Cyrop. I. 3, 17. Heindorf. ad Plat. Gorg. § 26. p. 456. D. et § 161. p. 520. E., quibus addimus Plat. Crit. p. 49. C. *οὔτε ἄρα ἀνταδικεῖν δεῖ οὔτε κακῶς ποιεῖν οὐδένα ἀνθρώπων, οὐδ᾽ ἂν ὁτιοῦν πάσχῃ ὑπ᾽ αὐτῶν*, ad q. l. vid. Stallb. Eandem rationem imitatus est Cicero Tusc. IV. 8. *Est aemulatio aegritudinis, si eo, quod concupierit, alius potiatur, ipse careat*, ubi ad *concupierit* interpolatores adscripserunt *quis*.

ὅτι τῶν κακῶν μέγιστόν ἐστιν] Platonis libri: *ὅτι μέγιστον τῶν κακῶν ἐστιν.*

ἀπᾴδειν] Phavor. *Ἀπᾴδει· ἐναντιοῦται, οὐ συμφωνεῖ.* Contrarium est *τῷ συνᾴδειν* vel *προσᾴδειν*, de quibus vide Stallb. ad Plat. Phaed. p. 86. E. p. 92. C. Gorg. p. 460. extr. Protag. p. 333. A. Noster c. 28. p. 116. D. *ἀλλήλοις σύμφωνα καὶ συνῳδά.*

ὁ εἰπών] Poëta incognitus.

Μηδεὶς φοβείσθω θάνατον ἀπόλυσιν πόνων,
ἀλλὰ κακῶν τῶν μεγίστων.

ιδ΄. Λέγεται δὲ τούτοις μαρτυρεῖν καὶ τὸ θεῖον. πολλοὺς γὰρ παρειλήφαμεν δι' εὐσέβειαν παρὰ θεῶν ταύτης τυχόντας τῆς δωρεᾶς· ὧν τοὺς μὲν ἄλλους, φειδόμενος τῆς συμμετρίας τοῦ συγγράμματος, ἀπολείψω, μνησθήσομαι δὲ τῶν ὄντων ἐμφανεστάτων καὶ πᾶσι διὰ στόματος. Πρῶτα δή σοι τὰ περὶ Κλέοβιν καὶ Βίτωνα, τοὺς Ἀργείους νεανίσκους, διηγήσομαι. φασὶ γάρ, τῆς F μητρὸς αὐτῶν ἱερείας οὔσης τῆς Ἥρας, ἐπειδὴ τῆς εἰς

μηδεὶς φοβείσθω] Pass. *μή* A. 5, a. Quare *σόλοικος* est aedium quarundam publicarum inscriptio: *Οὐδεὶς βέβηλος εἰςίτω!* – ?

ἀλλὰ καὶ] „Solennis (Sollemnis) usus adhibet particulas *ἀλλὰ καὶ*, omissis *οὐ μόνον*, ubi maius quid minori superadditur, qua eadem vi Latini i. terdum ponunt *sed et.*" F. A. Wolfii ad Demosth. Lept. p. 226. Similiter etiam *ἀλλὰ δὴ καὶ* usurpatur. Conf. Vig. p. 474. Pass. s. v. *ἀλλά*. Non igitur opus videtur Wyttenb. emendatione: *ἴαμα* [immo *ἴαμα*] *τ' αὖ κακῶν μεγίστων*, quae ille scribi voluit oratione ligata.

XIV. *τὸ θεῖον*] Buttm. § 128, 2. Pass. *θεῖος*, d.

παρειλήφαμεν] Cur perfectum scripsit, non aoristum?

ταύτης τῆς δωρεᾶς] Referenda sunt haec ad *θάνατον ἀπόλ. πόνων.*

φειδόμενος τῆς συμμετρίας] *Φείδεσθαι* est proprie *servare, retinere cupere*, *συμμετρία* autem est *modus*. Diod. Sic. I. 41. extr. *τὴν βίβλον ταύτην διὰ τὸ μέγεθος εἰς δύο διῃρήκαμεν μέρη, στοχαζόμενοι τῆς συμμετρίας.* Corn. Nep. in Praefat. *Sed plura persequi magnitudo voluminis prohibet.* Epamin. IV. 6. *Plura quidem proferre possemus: sed modus adhibendus est.*

διὰ στόματος] ut cap. 27. p. 115. C. *in ore hominum.*

τὰ περὶ Κλέοβιν καὶ Βίτωνα] narrata primum ab Herodoto I. 31. (Iacobs. Attica XXXI. 7. sqq.) Conf. Cic. Tusc. I. 47, 113. Plutarch. in Fragm. ap. Stob. Floril. 120. p. 603. Gesn. — *εἰς οὓς καὶ τοιόνδε τις ἐπίγραμμα πεποίηκεν·*

Οἵδε Βίτων Κλέοβίς τ' ἐπὶ σώμασιν οἰκείοισιν
ζεύγλαν ζευξάμενοι, μητερα ἦν ἀγέτην
Ἥρας εἰς ἱερόν· λαοὶ δέ μιν ἐζήλωσαν
εὐτεκνίας παίδων· ἡ δὲ χαρεῖσα θεᾷ
εὔξατο παῖδε τυχεῖν τοῦ ἀρίστου δαίμονος αἴσης,
Οὕνεκ' ἐτίμησαν μητέρα τὴν σφετέρην.
αὐτοῦ δ' εὐνηθέντε, λίπον βίον ἐν νεότητι,
ὡς τόδ' ἄριστον ἐὸν καὶ μακαριστότατον.

De omisso articulo ante nomina propria vid. Pass. *ὁ, ἡ, τὸ*, B. 1, a. Matth. § 274. Buttm. § 124, 3.

τῆς μητρὸς αὐτῶν] Nomen eius *Κυδίππη* servatum est a Plut. in eodem, quod modo laudavimus, fragmento.

τοὺς Ἀργείους νεανίσκους] Articulo significari videtur, notam esse fabulam. Buttm. § 124. not. 2, 2. De simili usu pronominis *ille* vid. Zumpt. § 701. Krebs. *Anl.* § 529. Wolf. ad Cic. Tusc. I, 6.

τὸν νεὼν ἀναβάσεως ἧκεν ὁ καιρὸς, τῶν ἑλκόντων τὴν ἀπήνην ἡμιόνων ὑστερησάντων καὶ τῆς ὥρας ἐπειγούσης, τούτους ὑποδύντας ὑπὸ τὴν ἀπήνην ἀγαγεῖν εἰς τὸ ἱερὸν τὴν μητέρα· τὴν δὲ ὑπερησθεῖσαν τῇ τῶν υἱῶν εὐσεβείᾳ κατεύξασθαι τὸ κράτιστον αὐτοῖς παρὰ τῆς θεοῦ δοθῆναι τῶν ἐν ἀνθρώποις, τοὺς δὲ κατακοιμηθέντας μηκέτι ἀναστῆναι, τῆς θεοῦ τὸν θάνατον αὐτοῖς τῆς εὐσεβείας ἀμοιβὴν δωρησαμένης. Καὶ περὶ Ἀγαμήδους δὲ καὶ 109
Τροφωνίου φησὶ Πίνδαρος, τὸν νεὼν τὸν ἐν Δελφοῖς οἰκοδομήσαντας αἰτεῖν παρὰ τοῦ Ἀπόλλωνος μισθὸν, τὸν δ' αὐτοῖς ἐπαγγείλασθαι εἰς ἑβδόμην ἡμέραν ἀποδώσειν, ἐν τοσούτῳ δ' εὐωχεῖσθαι παρακελεύσασθαι, τοὺς δὲ ποιήσαντας τὸ προσταχθὲν τῇ ἑβδόμῃ νυκτὶ κατακοιμηθέντας τελευτῆσαι. Λέγεται δὲ καὶ αὐτῷ τῷ Πινδάρῳ ἐπισκήψαντι τοῖς παρὰ τῶν Βοιωτῶν πεμφθεῖσιν εἰς θεοῦ πυθέσθαι τί ἄριστόν ἐστιν ἀνθρώποις, ἀπο-

εἰς τὸν νεὼν] Mox *εἰς τὸ ἱερὸν ἀγαγεῖν*, ac paullo post *τὸν νεὼν τὸν ἐν Δελφοῖς*. Schol. laud. a Dukero ad Thucyd. IV. 90. *ἱερὸν*, inquit, *ναοῦ διαφέρει. ἱερὸν μὲν αὐτὸς ὁ προσιερώμενος τόπος τῷ θεῷ· νεὼς δὲ, ἔνθα ἵδρυται αὐτὸ τὸ ἄγαλμα τοῦ θεοῦ*. Sic auctore Thucyd. V. 18. scriptum erat in foederibus inter Athenienses et Lacedaemonios factis, *τὸ ἱερὸν καὶ τὸν νεὼν τὸν ἐν Δελφοῖς αὐτονόμους εἶναι, καὶ αὐτοτελεῖς, καὶ αὐτοδίκους καὶ αὐτῶν καὶ τῆς γῆς τῆς ἑαυτῶν, κατὰ τὰ πάτρια*. Pausan. V. 6. *Τέμενος καὶ ἱερὸν καὶ ναὸν Ἀρτέμιδι ᾠκοδομήσαντο*. Plutarch. Amator. p. 753. E. *Ἡ δὲ Βελεστίχη οὐ βάρβαρον ἐξ ἀγορᾶς γύναιον, ἧς ἱερὰ καὶ ναοὺς Ἀλεξανδρεῖς ἔχουσιν;* Conf. Stallb. ad Plat. Phaed. p. 111. C. *θεῶν ἕδη τε καὶ ἱερὰ*, et Kypkii Observ. sacr. T. I. p. 137.

ἐπειδὴ — ἧκεν] *quum venisset*. Conf. annot. ad *ἧκεν*. c. 7.

τὴν ἀπήνην] „Ut hic Argivae, sic et Athenienses mulieres ad celebranda magna Eleusinia curribus vehi solitas esse docet Schol. ad Aristoph. Plut. 1015." Schweighaeuser. ad Herod. l. l.

Πίνδαρος] Conf. Boeckh. in Fragm. Pindari p. 570. et Cic. Tusc. I. 47, 114.

αἰτεῖν] Praesens pro quo tempore positum? Matth. § 504, 1.

τὸν δ'] Buttm. § 126, 4. Pass. *ὁ, ἡ, τὸ*, A. 3. b.

εἰς ἑβδόμην ἡμέραν] Pass. *εἰς* 2. b. Cicero l. l. *post eius diei diem tertium.*

ἐν τοσούτῳ] sc. *χρόνῳ*. Cap. 13. *ἐν ᾧ*.

λέγεται] Idem narrant Suidas et Hesychius s. v. *Πίνδαρος*.

εἰς θεοῦ] sc. *μαντεῖον*. Aristoph. Nub. 508. *ἐς Τροφωνίου*. Conf. Bos. Ell. p. 263. Schaef.

πυθέσθαι] Cave infinitivum ponas in interpretatione Latina. Vid. Krebs. § 485. et 489.

κρίνασθαι τὴν πρόμαντιν, ὅτι οὐδ' αὐτὸς ἀγνοεῖ, εἴ γε τὰ γραφέντα περὶ Τροφωνίου καὶ Ἀγαμήδους ἐκείνου
B ἐστίν· εἰ δὲ καὶ πειραθῆναι βούλεται, μετ' οὐ πολὺ ἔσεσθαι αὐτῷ πρόδηλον· καὶ οὕτω πυθόμενον τὸν Πίνδαρον συλλογίζεσθαι τὰ πρὸς τὸν θάνατον, διελθόντος δ' ὀλίγου χρόνου τελευτῆσαι. Τὰ δὲ περὶ τὸν Ἰταλὸν Εὐθύνοον τοιαῦτά φασι γενέσθαι. εἶναι μὲν γὰρ αὐτὸν Ἠλισίου πατρὸς τοῦ Τεριναίου, τῶν ἐκεῖ πρώτου καὶ ἀρετῇ καὶ πλούτῳ καὶ δόξῃ, τελευτῆσαι δ' ἐξαπίνης αἰτίᾳ τινὶ ἀδήλῳ· τὸν οὖν Ἠλίσιον εἰςελθεῖν, ὅπερ ἴσως κἂν ἄλλον εἰςῆλθε, μή ποτ' εἴη φαρμάκοις ἀπολωλώς· τοῦτον γὰρ εἶναι μόνον αὐτῷ ἐπ' οὐσίᾳ πολλῇ καὶ χρήμασιν·
C ἀποροῦντα δὲ, ὅτῳ τρόπῳ βάσανον λάβοι τούτων, ἀφικέσθαι ἐπί τι ψυχομαντεῖον, προθυσάμενον δὲ, ὡς νόμος, ἐγκοιμᾶσθαι καὶ ἰδεῖν ὄψιν τοιάνδε· δόξαι παραγενέσθαι τὸν πατέρα τὸν ἑαυτοῦ, ἰδόντα δὲ διεξέρχεσθαι

ἐστιν — ἀγνοεῖ — ἐστίν] Indicativus in oratione obliqua Graecis multo est usitatior quam optativus. Matth. § 507, 3. Buttm. § 137. not. 7.

τὰ πρὸς τὸν θάνατον] Περίφρασις videtur esse pro τὸν θάνατον, ut supra c. 10. τὰ τοῦ θανάτου, mox τὰ τοῦ χρόνου καὶ τὰ τῆς ἡλικίας. Conf. annot. ad c. 6. τὰ κατὰ τὸν βίον. Hutten. susp. συλλογίζεσθαι τείνειν ταῦτα πρὸς τὸν θάνατον. (Conf. Pass. τείνω B. 2.)

φασι] Narratio e Crantoris Consolatione hausta atque etiam a Cicerone Tusc. I. 48, 115. repetita.

Τεριναίου] *Terinaeus* est nomen populare ab urbe Bruttiorum Terina a Crotoniensibus condita. Cf. Plin. H. N. III. 5. p. m. sect. 10. Liv. VIII. 24. Lycophr. Cassandr. 726. (Τέρεινα al. Τερίνα.)

εἰςελθεῖν] Dicitur εἰςέρχεσθαί τινα et τινι, et cum utroque casu aeque frequenter coniungitur. Matth. § 402. c. Bernh. p. 221. Non igitur accusativos sollicitare debebat Huttenius. — Valcken. ad Eurip. Phoen. p. 464. „Quaecunque, inquit, mentem subit cogitatio, Graece dicitur ἐπιέναι, ἐπελθεῖν, εἰςιέναι, εἰςελθεῖν et ὑπελθεῖν;" adde παρίστασθαι et παρατυγχάνειν, veluti Plat. Alcib. sec. cap. 10. p. 143. E. εἴ σοι αὐτίκα μάλα παρασταίη, *si tibi subito in mentem veniret.* Lucian. Char. 13. τὸ παριστάμενον ἐλευθέρως λέγων, ad q. l. v. Hemsterhus. Cf. Vig. p. 276. ibique Herm. p. 758. sq.

μή ποτ' εἴη] Vid. quae annot. ad c. 12. p. 107. F. μή τι εἴη χαλ.

ψυχομαντεῖον] Talia loca, in quibus defunctorum animae consulebantur, appellabant veteres etiam ψυχοπομπεῖα et νεκρομαντεῖα. Cf. Wolf. Schol. ad Cic. Tusc. I. § 37. p. 345. ed. Orellii.

διεξέρχεσθαι] Vid. annot. ad c. 12. p. 107. D. ἐπεπορεύετο. Conf. c. 17. init. διεξιόντα. c. 33. διεξῆλθεν. Thes. c. 23. p. 10. E. μύθους διεξιέναι τοῖς παισί. (Vid. annot. ad ἀναλαβὼν

*πρὸς αὐτὸν περὶ τῆς τύχης τῆς κατὰ τὸν υἱὸν, καὶ
ἀντιβολεῖν τε καὶ δεῖσθαι συνεξευρεῖν τὸν αἴτιον τοῦ
θανάτου, καὶ τὸν, ἐπὶ τούτῳ ἥκω, φάναι· ἀλλὰ δέξαι
παρὰ τοῦδε, ἅ σοι φέρει· ἐκ γὰρ τούτων ἅπαντ' εἴσῃ,
ὧν πέρι λυπῇ· εἶναι δ', ὃν ἐσήμαινε, νεανίσκον ἑπόμενον
αὐτῷ, ἐμφερῆ τε τῷ υἱῷ, καὶ τὰ τοῦ χρόνου τε καὶ τὰ
τῆς ἡλικίας ἐγγύς· ἔρεσθαι οὖν, ὅςτις εἴη, καὶ τὸν φάναι,
Δαίμων τοῦ υἱέως σου· καὶ οὕτω δὴ ὀρέξαι οἱ γραμ-* D
*ματίδιον· ἀνειλήσαντα οὖν αὐτὸ, ἰδεῖν ἐγγεγραμμένα
τρία ταῦτα·*

*Ἦρου, νήπιε, * * ἠλίθιοι φρένες ἀνδρῶν·*

cap. 33.) **Plato** plerumque utitur verbis *διέρχεσθαι* et *διϊέναι*, veluti de Rep. II. 6. p. 362. C. *δεῖ γὰρ διελθεῖν ἡμᾶς τοὺς ἐναντίους λόγους.* VII. 7. extr. *ἐν τοῖς νόμοις, οἷοις διεληλύθαμεν τότε.* VIII. init. *καθάπερ νῦν διεληλύθαμεν.* X. 9. *ἐξ ὧν διεληλύθαμεν.* ibid. *ἃ νῦν διῇμεν πάντα.* Gorg. p. 505. E. aliisque innumeris locis. Idem utitur etiam loquutionibus *λόγῳ διεξελθεῖν* vel *ἐπεξελθεῖν τι*, sed hoc fere sensu: *disputando aliquid persequi, locum expugnare, etwas durchfechten, auf's Reine bringen*, veluti de Rep. I. 20. p. 349. A. (ad q. l. v. **Stallb.**) II. 5. p. 361. D. de Legg. XI. p. 927. init. X. p. 893. init. *τὸν λόγον ἅπαντα οὕτω διεξελθεῖν, μέχρι περ ἂν ψυχῆς πέρι διαπεράνηται καὶ δείξῃ πρότερον ὂν τοῦ σώματος.* (**Eurip.** Androm. 333. *διαπεράνωμεν λόγους.*) Cf. **Stallbaum.** ad **Plat.** Protag. p. 71. *διέξοδοι.*

πρὸς] **Pass.** C. l. c.

ἀντιβολεῖν] **Phavor.** *Ἀντιβολῆσαι· ἀπαντῆσαι, μετασχεῖν. σημαίνει δὲ καὶ τὸ συνέτυχε καὶ ἱκετεύει.* **Plut.** Num. Pomp. c. 6. p. 63. C. *ἀντιβολοῦντες καὶ δεόμενοι.* **Thucyd.** VII. 75. *πρὸς ἀντιβολίαν καὶ ὀλοφυρμὸν τραπόμενοι.* **Demosth.** in Aphob. I. p. 835, 2. *δέομαι ὑμῶν καὶ ἱκετεύω καὶ ἀντιβολῶ.*

ἐμφερῆ] i. e. *ὅμοιον.* **Herod.** II. 76. *πτίλα δὲ οὐ πτερωτὰ φορέει, ἀλλὰ τοῖσι τῆς νυκτερίδος μάλιστά κῃ ἐμφερέστατα.* **Soph.** Ai. 1152. *ἐμφερὴς ἐμοί.* **Diod. Sic.** I. 34. *καρπὸν τοῖς σύκοις ἐμφερῆ.* *Ἐμφέρειν τινὶ* est Latinorum *referre aliquem.* **Liv.** X. 7. *retulisse dicitur Decius parentis sui speciem.* **Tacit.** Germ. 43. *Burii sermone cultuque Suevos referunt.*

γραμματίδιον κ. τ. λ.] **Cicero** l. l. *huic in tabellis tres huiusmodi versiculos datos*, ad quae verba conf. **Wolf.** p. 368.

ἦρου κ. τ. λ.] Hexameter dactylicus mutilus; sed vulgatam corruptam esse, ex ipsa lectionum varietate apparet. Quum plures codd. pro *ἠλίθιοι* habeant *ἠλύσιε* vel *ἠλίσιε*, hanc putavit **Wyttenb.** veram esse lectionem: *Ἦ που νήπιε ἠλύσι' ἠλίθιοι φρένες ἀνδρῶν*, in quibus numeri misere claudicant. Gratius est auribus, quod coniecit **Reiskius**: *ἦ που νήπιος εἶ σὺ, καὶ ἠλίθιοι φρένες ἀνδρῶν.* **Cicero**: *Ignaris homines in vita mentibus errant: Euthynous potitur, fatorum numine, leto. Sic fuit utilius finiri ipsique, tibique.*

Εὐθύνοος κεῖται μοιριδίῳ θανάτῳ·
οὐκ ἦν γὰρ ζώειν καλὸν αὐτῷ, οὔτε γονεῦσι.

Τοιαῦτα δή σοι καὶ τὰ τῶν διηγημάτων τῶν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἀναγεγραμμένων.

ιε'. Εἴγε μὴν ὁ θάνατος τελεία τίς ἐστι φθορὰ καὶ διάλυσις τοῦ τε σώματος καὶ τῆς ψυχῆς — τὸ τρίτον γὰρ ἦν τοῦτο τῆς Σωκρατικῆς εἰκασίας — οὐδ' οὕτω κακόν ἐστιν ὁ θάνατος· ἀναισθησία γάρ τις κατ' αὐτὸν E *γίνεται, καὶ πάσης ἀπαλλαγὴ λύπης καὶ φροντίδος. ὥσπερ γὰρ οὔτ' ἀγαθὸν ἡμῖν ἔπεστιν, οὕτως οὐδὲ κακόν· περὶ γὰρ τὸ ὂν καὶ τὸ ὑφεστηκός, καθάπερ τὸ ἀγαθὸν πέφυκε γίνεσθαι, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ τὸ κακόν· περὶ δὲ τὸ μὴ ὂν, ἀλλ' ἠρμένον ἐκ τῶν ὄντων, οὐδέτερον τούτων ὑπάρχει. εἰς τὴν αὐτὴν οὖν τάξιν οἱ τελευτήσαντες κα-*

καλὸν] **Pass.** 2. De mensura penultimae v. eund. s. v. *καλὸς* extr. **Matth.** § 22. Cf. *καλὸν* et *καλῶς* c. 15. p. 110. C.

τὰ τῶν διηγημάτων] *Περίφρασις* videtur pro *τὰ διηγήματα*, ut. c. 10. *τὰ τοῦ θανάτου.*

τῶν παρὰ] Articulum, qui evanuisse videtur ob praecedens *ὁμοιοτέλευτον*, restituimus suadente **Reiskio.**

XV. *εἴγε μὴν κ. τ. λ.*] **Cicero** Tusc. I. 49. *sin autem perimit ac delet omnino; quid melius, quam in mediis vitae laboribus obdormiscere, et ita conniventem somno consopiri sempiterno?*

τῆς Σωκρατικῆς εἰκασίας] Apud **Platonem** l. l. non est tripartita divisio, sed bipertita (*δυοῖν θάτερον*), ut vel sensus sit in morte, vel nullus sensus, sed posterius duas habet partes, *non esse*, et, *esse quidem, sed sine sensu esse*, quorum altero omisso tamquam per se expedito intellectuque facili, alterum tantum exposuit **Plato.** Illud quoque attigisse videtur **Crantor** in Consolatione, ex eoque sumpsisse **Cicero** Tusc. I. 5—8. coll. c. Epp. ad Div. V. 16.

κατ' αὐτὸν] Praepositio *κατὰ* proprie similitudinem quandam aut consequentiam denotat, ut Latinorum *secundum.* Sic hoc loco: *Gefühllosigkeit ist dessen Folge, begleitet ihn.* Egregie huius praepos. vim exposuit **Bernhardy** p. 238. sq.

ἔπεστιν] Indicativus certum eventum significat sententiae conditionalis tamquam verae positae, ut in praeced. enunc. *εἴγε ἐστὶ — οὐδ' οὕτω — ἐστίν.*

πέφυκε γίνεσθαι] Vid. annot. ad *πέφυκεν εἶναι* cap. 2.

ἠρμένον] Adhuc edebatur *ἠρμένον*. Cf. annot. ad *ἦρ' ἄνω*. c. 6. p. 104. A.

οὐδέτερον] Ceteri deinceps ex ed. Stephani *οὐδ' ἕτερον*. Aliud est prorsus, si dicitur *οὐδὲ εἷς* et *οὐδὲ ἕτερος*, de quibus conf. **Buttm.** Gr. Gr. mai. § 70. not. 6. § 78. not. 2. Gr. min. § 70, 1.

θίστανται τῇ πρὸ τῆς γενέσεως. ὥςπερ οὖν οὐδὲν ἡμῖν ἦν πρὸ τῆς γενέσεως οὔτ' ἀγαθὸν οὔτε κακὸν, οὕτως οὐδὲ μετὰ τὴν τελευτήν· καὶ καθάπερ τὰ πρὸ ἡμῶν οὐδὲν ἦν πρὸς ἡμᾶς, οὕτως οὐδὲ τὰ μεθ' ἡμᾶς οὐδὲν F
ἔσται πρὸς ἡμᾶς·

ἄλγος γὰρ ὄντως οὐδὲν ἅπτεται νεκροῦ·
τὸ γὰρ μὴ γενέσθαι τῷ θανεῖν ἴσον λέγω.

Ἡ γὰρ αὐτὴ κατάστασίς ἐστι τῇ πρὸ τῆς γενέσεως ἡ μετὰ τὴν τελευτήν. Ἀλλ' οἴει σὺ διαφορὰν εἶναι ἢ μὴ γενέσθαι ἢ γενόμενον ἀπογενέσθαι; εἰ μὴ καὶ τῆς οἰκίας καὶ τῆς ἐσθῆτος ἡμῶν μετὰ τὴν διαφθορὰν ὑπολαμβάνεις τινὰ διαφορὰν εἶναι πρὸς τὸν ὃν οὐδέπω κατεσκευάσθη χρόνον· εἰ δ' ἐπὶ τούτων οὐδέν ἐστι, δῆλον 110

τῇ] De dativo v. Buttm. § 133, 2. Matth. § 385, 1.

οὐδὲ — οὐδὲν] Buttm. § 148, 6.

ἄλγος γὰρ ὄντως κ. τ. λ.] Priorem versum sub Aeschyli nomine habet Stobaeus in Floril. 120. (119.), alter est Euripidis de Troad. 631. Vocabula *γὰρ ὄντως*, itemque alterum *γὰρ* a Plutarcho sunt addita: is enim addere solet *ὄντως γὰρ* vel *γὰρ ὄντως*, ubi aliorum dicta laudat. Cf. cap. 24. init. (Quamquam non ita accipiendum videtur cap. 22. p. 113. A.) Hos Aeschyli de Phineto versus servavit Stobaeus l. l. *Ὦ θάνατε παιὰν, μή μ' ἀτιμάσῃς μολεῖν, Μόνος γὰρ εἶ σὺ τῶν ἀνηκέστων κακῶν Ἰατρὸς, ἄλγος δ' οὐδὲν ἅπτεται νεκροῦ.* Cf. Aesch. ed. Schütz. T. 5. p. 160.

ἀπογενέσθαι] *Κατ' εὐφημισμὸν* dicitur pro *ἀποθνήσκειν*. Thucyd. II. 34. *τὰ ὀστᾶ τῶν ἀπογενομένων*. 51. *τὰς ὀλοφύρσεις τῶν ἀπογιγνομένων*. 98. *ἀπεγίγνετο* (i. e. *ἀπώλλυτο*) *οὐδὲν τοῦ στρατοῦ*, ad q. l. v. Goeller.

εἰ μὴ] *nisi forte, nisi vero.* (Zumpt. § 526.) Plat. Gorg. p. 513. C. *εἰ μή τι σὺ ἄλλο λέγεις*. Protag. p. 359. E. *εἰ μὴ μαίνομαί γε.* Cf. Lycurg. orat. in Leocr. cap. 35. extr.

πρὸς τὸν κ. τ. λ.] *si compares cum —*. Sic mox *πρὸς τὴν κατάστασιν*, et c. 31. *πρὸς τὸν ἄπειρον αἰῶνα*. Plat. Apol. Socr. p. 40. E. *εὐαριθμήτους εὑρεῖν ταύτας πρὸς τὰς ἄλλας ἡμέρας*. Hipp. mai. p. 281. D. *εἶναι τῶν ἀρχαίων τοὺς περὶ τὴν σοφίαν φαύλους πρὸς ὑμᾶς*. p. 289. B. *ἀνθρώπων ὁ σοφώτατος πρὸς θεὸν πίθηκος φανεῖται, καὶ σοφίᾳ καὶ κάλλει καὶ τοῖς ἄλλοις πᾶσιν.* Cf. Vig. p. 666. Matth. § 591. p. 1182. Pass. *πρὸς* C. d. Explicari potest haec praepositionis vis omisso participio *ἀφορῶντι* vel *ἀφορῶσι*, quod additum est. cap. 17. *πρὸς τὸν ἄπειρον ἀφορῶσιν αἰῶνα.*

τὸν ὃν] De articulo ante relativa vide Buttm. § 125. not. 6. Matth. § 287. Pass. *ὁ, ἡ, τὸ*, A. 3. a. atque inprimis Bernh. p. 313.

οὐδέν ἐστι] *Ἐναλλαγὴ* generis, quum neutrum genus ad praecedens voc. *διαφορὰν* referri nequeat, ex quo sit intelligendum *διαφέρον*. Conf. Vig. p. 43.

ὡς οὐδ᾽ ἐπὶ τοῦ θανάτου πρὸς τὴν πρὸ τῆς γενέσεως κατάστασίν ἐστι διαφορά. Χάριεν γὰρ τὸ τοῦ Ἀρκεσιλάου· „Τοῦτο, φησὶ, τὸ λεγόμενον κακὸν, ὁ θάνατος, μόνον τῶν ἄλλων τῶν νενομισμένων κακῶν, παρὸν μὲν οὐδένα πώποτ᾽ ἐλύπησεν, ἀπὸν δὲ καὶ προσδοκώμενον λυπεῖ." Τῷ γὰρ ὄντι πολλοὶ διὰ τὴν οὐδένειαν καὶ τὴν πρὸς τὸν θάνατον διαβολὴν ἀποθνήσκουσιν, ἵνα μὴ ἀποθάνωσι. Καλῶς οὖν ὁ Ἐπίχαρμος, „Συνεκρίθη, φησὶ, καὶ διεκρίθη, καὶ ἀπῆλθεν, ὅθεν ἦλθε, πάλιν, γᾶ μὲν εἰς γᾶν, πνεῦμα δ᾽ ἄνω. τί τῶνδε χαλεπόν; οὐδὲ ἕν." Ὁ
B Κρεσφόντης δέ που, ὁ παρὰ τῷ Εὐριπίδῃ περὶ τοῦ Ἡρακλέους λέγων,

Ἀρκεσιλάου] Ex pluribus huius nominis probabiliter h. l. philosophus intelligitur, Polemonis Academici discipulus, etsi nihil eum scripti reliquisse ipse tradit Plutarchus de Virt. Alex. p. 238. A. De eius doctrina conf. Cic. de Orat. III. 18.

τὸ λεγόμενον] Conf. ad c. 13. *id quod malum a vulgo dictitatur.*

οὐδένειαν] Sic scripsi prob. Wyttenb. pro *οὐδενίαν* vel *οὐθενίαν*, suspectae auctoritatis vocabulo Illud exstat praeter c. 21. p. 112. D. etiam apud Platonem in Phaedro p. 235. A. *ἐπεὶ ἐμέ γε ἔλαθεν ὑπὸ τῆς ἐμῆς οὐδενείας.* *Οὐδένεια* i. q. *ἀνανδρία, ἀσθένεια.*

διαβολὴν] Phavor. *Διαβολή ἐστιν ἡ λαθραίως κατηγορία.*

ἀποθνήσκουσιν κ. τ. λ.] Conf. p. 107. A.

Ἐπίχαρμος] Epicharmus vetus fuit poëta Siculus, qui primus (circa Ol. 77. 470. a. Chr.) comoedias scripsisse fertur. Conf. Cic. Tusc. I. 8. Ep. ad Att. I. 19. Horat. Ep. II. 1, 58.

ἀπῆλθεν κ. τ. λ.] Prorsus conspirat cum Euripide in Suppl. 547. *Ἐάσατ᾽ ἤδη γῇ καλυφθῆναι νεκρούς, Ὅθεν δ᾽ ἕκαστον εἰς τὸ σῶμ᾽ ἀφίκετο, Ἐνταῦθ᾽ ἀπελθεῖν, πνεῦμα μὲν πρὸς αἰθέρα, Τὸ σῶμα δ᾽ εἰς γῆν· οὔτι γὰρ κεκτήμεθα Ἡμέτερον αὐτὸ, πλὴν ἐνοικῆσαι βίον· Κἄπειτα τὴν θρέψασαν αὐτὸ δεῖ λαβεῖν.* Solom. Eccles. XII. 7. *Καὶ ἐπιστρέψῃ ὁ χοῦς ἐπὶ τὴν γῆν ὡς ἦν, καὶ τὸ πνεῦμα ἐπιστρέψῃ πρὸς τὸν θεὸν, ὃς ἔδωκεν αὐτό.* Simile dictum etiam Xenophani tribuitur ap. Sext. adv. Mathem. X. 313. *Ἐκ γαίης γὰρ πάντα καὶ εἰς γῆν πάντα τελευτᾷ.* Cicero de Senect. 22, 80. *abeunt enim illuc omnia, unde orta sunt.* — In Epicharmi verbis doricam dialectum (*ἀπῆνθεν — ἦνθεν*) restituendam censuit Wyttenb., corrigente Gatakero ad Anton. p. 225. et iam ante eum I. Scaligero Coni. Var. p. 28.

Ὃ] Referendum ad sequens *τοῦτο*. Ita enim scripsi probb. Reiskio et Huttenio pro *ὁ*. Articulum ne desideres, vid. annot. ad cap. 14. in. *τὰ περὶ Κλέοβιν.*

Κρεσφόντης] Aristomachi filius ex genere Herculis. Aliquot versus fabulae Euripideae illius nomine inscriptae latine vertit Cicero Tusc. I. 48. — Conf. Eurip. Fragm. ed. Matth. p. 128.

Εἰ μὲν γὰρ οἰκεῖ, φησὶ, *νερτέρας ὑπὸ χθονὸς*
ἐν τοῖσιν οὐκέτ' οὖσιν, οὐδὲν ἂν σθένοι,

τοῦτο μεταποιήσας εἴποις ἄν·

Εἰ μὲν γὰρ οἰκεῖ νερτέρας ὑπὸ χθονὸς
ἐν τοῖσιν οὐκέτ' οὖσιν, οὐδὲν ἂν πάθοι.

Γενναῖον δὲ καὶ τὸ Λακωνικόν·

Νῦν ἄμμες, πρόσθ' ἄλλοι ἐθάλλεον, αὐτίκα δ' ἄλλοι,
ὧν ἄμμες γενεὰν οὐκέτ' ἐποψόμεθα.

καὶ πάλιν·

Οἳ θάνον, οὐ τὸ ζῆν θέμενοι καλὸν οὐδὲ τὸ θνήσκειν,
ἀλλὰ τὸ ταῦτα καλῶς ἀμφότερ' ἐκτελέσαι. C

Πάνυ δὲ καλῶς καὶ ὁ Εὐριπίδης ἐπὶ τῶν τὰς μακρὰς νοσηλείας ὑπομενόντων φησί·

Μισῶ δ', ὅσοι χρήζουσιν ἐκτείνειν βίον
βρωτοῖσι καὶ ποτοῖσι καὶ μαγεύμασι
παρεκτρέποντες ὀχετὸν, ὥςτε μὴ θανεῖν·

τὸ Λακωνικὸν] Duo priores versus fortasse Tyrtaei sunt, posteriores etiam in Pelopida cap. 1. a Plutarcho memorati ut Spartanorum *μέλος ἐπικήδειον*. De Tyrtaeo vide Weberi elegantissimum librum: *die eleg. Dichter der Hell.* p. 437. sq.

θέμενοι] Pass. τίθημι A. 5.

ὁ Εὐριπίδης] Euripides in Suppl. 1113. sq.

νοσηλείας] Phavor. *Νοσηλεία, ἀσθένεια· νοσήλεια δὲ, φάρμακα, τὰ θεραπευτικά. νοσηλεύεσθαι, νοσεῖν, οὐκ ἐπαχθῶς· νοσηλεύω, ἀσθενοῦντα θεραπεύω.* Hanc verbi activi vim habet substantivum *νοσηλεία* apud Plut. Lycurg. c. 10. p. 45. C. *πλησμονὴν καθημερινῆς νοσηλείας δεομένην.* *satietatem quotidiana curatione indigentem.*

ποτοῖσι] Musgravius et Hermannus apud Eurip. ediderunt *στρωμναῖσι*, quod Plut., hosce versus memoriter referens, ob praeced. *βρωτοῖσι* in *ποτοῖσι* facile potuerat mutare.

παρεκτρέποντες ὀχετὸν] Explicandum videtur *ἐλλείψει* particulae *ὥςπερ*, quam interdum omitti notum est, ut sit: *mortis necessitatem sic avertentes, ut per canalem aquam e fluvio derivant.* „Ὀχετὸς metaphora ab his, qui fluvios derivant ac deflectunt." Brodaei annot. ad Eurip. — Confirmatur haec interpretatio loco Plutarchi (de cap. ex host. util. p. 91. F.) *Πᾶσα φύσις ἀνθρώπου φέρει φιλονεικίαν καὶ ζηλοτυπίαν καὶ φθόνον, κενεοφρόνων ἑταῖρον ἀνδρῶν, ὥς φησι Πίνδαρος· οὐ μετρίως ἂν τις ὠφελοῖτο τῶν παθῶν τούτων ποιούμενος ἀποκαθάρσεις εἰς τοὺς ἐχθροὺς, καὶ ἀποστρέφων, ὥςπερ ὀχετοὺς, πορρωτάτω τῶν ἑταίρων καὶ οἰκείων.* „Παρεκτρέπειν ὀχετὸν est *παροχετεύειν* una voce Bacch. 479. et Anton. Imp. XII. 2." Markland. ad h. l. Cfr. Empedocl. vs. 340. (ed. Sturz. p. 528.) *Ἀλλὰ θεοὶ, τῶν μὲν μανίην ἀποτρέψατε γλώσσης, Ἐκ δ' ὁσίων στομάτων καθαρὴν ὀχετεύσατε πηγήν.*

οὓς χρῆν, ἐπειδὰν μηδὲν ὠφελῶσι γῆν,
θανόντας ἔῤῥειν κἀκποδὼν εἶναι νέοις.

Ἡ δὲ Μερόπη λόγους ἀνδρώδεις προφερομένη κινεῖ τὰ θέατρα, λέγουσα τοιαῦτα·

D Τεθνᾶσι παῖδες οὐκ ἐμοὶ μόνῃ βροτῶν,
οὐδ᾽ ἀνδρὸς ἐστερήμεθ᾽· ἀλλὰ μυρίαι
τὸν αὐτὸν ἐξήντλησαν, ὡς ἐγὼ, βίον.

Τούτοις γὰρ οἰκείως ἄν τις ταῦτα συνάψειε·

Ποῦ γὰρ τὰ σεμνὰ κεῖνα, ποῦ δὲ Λυδίης
μέγας δυνάστης Κροῖσος, ἢ Ξέρξης βαρὺν

οὓς χρῆν κ. τ. λ.] Conf. Terent. Hec. IV. 3, 13. *Odiosa haec est aetas adolescentulis, E medio aequum excedere est, postremo nos iam fabula, Sumus, Pamphile, senex atque anus.*

ὠφελῶσι γῆν] Apud Euripidem vulgo legitur ὠφέλουν πόλιν, sed verissime Hermannus restituit ὠφελῇ πόλιν qua in ἐναλλαγῇ numeri intelligendum est τὶς, ut libri nostri cap. 13. ἃ οὐκ οἶδεν. Certe quidem indicativus ferri non poterit. Cf. Matth. § 521, 1. not. Buttm. § 139, 8.

ἡ δὲ Μερόπη] Merope, Cypseli filia, Cresphontis uxor. Hygin. Fab. 137, et 184. Apollod. II. 8, 5. Versus sunt de Euripidis Cresphonte. (Fragm. ed. Matth. p. 125.)

οὐκ ἐμοὶ μόνῃ] Verba in Consolationibus frequentissime usurpata. Ita Cicero Tusc. III. 33. *Ne illa quidem firmissima Consolatio est, quamquam et usitata est et saepe prodest: Non tibi soli. Prodest haec quidem, ut dixi: sed nec semper, nec omnibus.* Soph. Electr. 153. οὔ τοι σοὶ μούνᾳ, τέκνον, ἄχος ἐφάνη βροτῶν κ. τ. λ.

ἐστερήμεθ᾽] Ex praecedd. ἐμοὶ μόνῃ intellige ἡμεῖς μόναι.

ἐξήντλησαν] *exanclaverunt* (non *exantlaverunt*. Conf. Wolfii Schol. ad Cic. Tusc. I. 49, 118. p. 369. Moser. ad Cic. de Divin. II. 30, 64. Goerenz. ad Cic. Acadd. II. 34, 108. Quamquam autem *exanclare* ductum videtur ab *anclando* et *anculo*, unde *ancilla* dicitur, tamen affinitas verborum *exanclandi* et ἐξαντλεῖν negari vix poterit:) i. e. *exhauserunt* (Virg. Aen. IV. 14. *quae bella exhausta canebat.* X. 57. *Totque maris vastaeque exhausta pericula terrae.* Cic. Tusc. I. 36, 86. *quam incredibiles hausit calamitates.)* A sentina navis, quae exhaurienda multum molestiae exhibere solet, μεταφορὰ ducta est, eleganterque usurpatur ad vitam molestiis laboribusque creberrimis infestam designandam. Hinc ἀντλεῖν et ἐξαντλεῖν βίον, πόνον, τύχην, similia, Tragicis praecipue, maximeque Euripidi frequentata. Vide Gatak. ad Anton. IV. 50. p. 181. Monk. ad Eurip. Hippol. 902. Hoepfner. ad Cycl. 10. Pflugk. ad Med. 79.

τούτοις γὰρ] Cf. annot. ad γὰρ cap. 9. in.

ποῦ γὰρ κ. τ. λ.] Incerti tragici versus. Inter dubia Euripidis fragmenta retulit Matthiae p. 440. — Γὰρ post interrogandi vocabula auget interrogandi vim, ut Latinorum *num*, *enim*. Conf. Buttm. § 149. p. 432. Pass. γὰρ 2. et quae annot. ad c. 11. p. 38.

ἅπαντες κ. τ. λ.] Ligata haec oratione scripsit Matth., nescio qua de causa. Integer est iambicus trimeter, nisi quod in quarta sede spondeus est

ζεύξας θαλάσσης αὐχέν᾽ Ἑλλησποντίας;
ἅπαντες ἀΐδαν ἦλθον καὶ λάθας δόμους,

τῶν χρημάτων ἅμα τοῖς σώμασι διαφθαρέντων.

ιϛ΄. Νὴ Δί᾽ ἀλλὰ τοὺς πολλοὺς κινεῖ πρὸς τὰ πένθη καὶ τοὺς θρήνους ὁ ἄωρος θάνατος· ἀλλὰ καὶ οὗτος E οὕτως ἐστὶν εὐπαραμύθητος, ὥςτε καὶ ὑπὸ τῶν τυχόντων ποιητῶν συνεωρᾶσθαι καὶ τετυχηκέναι παραμυθίας. θέασαι γὰρ, οἷα περὶ τούτου φησὶ τῶν κωμικῶν τις πρὸς τὸν ἐπὶ τῷ ἀώρῳ λυπούμενον θανάτῳ·

Εἶτ᾽ εἰ μὲν ᾔδεις, ὅτι τοῦτον τὸν βίον,
ὃν οὐκ ἐβίωσε, ζῶν διευτύχησεν ἄν,

haud ferendus, quocirca probabilis videtur Reiskii coniectura *εἰς* pro *καὶ* legentis. Verum me etiam doricae formae *ἀΐδαν* pro *ᾅδην* et *λάθας* pro *λήθης* in tragico senario maxime offendunt. Cf. c. 21. vs. 3.

τῶν χρημάτων — διαφθαρέντων] Hisce verbis causa affertur praecedentium *οἰκείως συνάψεις*.

XVI. *νὴ Δί᾽ ἀλλὰ*] et *ἀλλὰ νὴ Δία* cap. 23. init. Auget *ἀλλὰ* asseverandi vim. Plat. Gorg p. 463. D. *Μὰ τὸν Δία, ὦ Σώκρατες, ἀλλ᾽ ἐγὼ οὐδὲ αὐτὸς συνίημι ὅ τι λέγεις.* Conf. Bornemann. ad Xenoph. Cyrop. I. 4, 19.

ἄωρος] I. q. *πρόωρος* cap. I. 23. Eurip. Hec. 425. *ὦ τῆς ἀώρου θύγατερ ἀθλίας τύχης.* Ita Latini quoque *immaturus* et *praematurus* dicunt. (Cic. Philipp. 2. extr. *negavi posse mortem immaturam esse Consulari.* Horat. Sat. II. 8, 59. *Filius immaturus obit.*) — Pro *ἄωρος* Herodotus scribebat *ἄνωρος*, veluti II. 79. *ἄνωρον ἀποθανοῦντα*, idemque *ἄνοικος* pro *ἄοικος*. Hiantem commissuram magis in antiquis vocabulis et simplicioribus reperiri docuit Lobeck. ad Phryn. p. 731. Ita dicitur *ἄελπτος* et *ἀνέλπιστος*, *ἄοικος* et *ἀνοίκητος*, quum *ἄνοικος* et *ἀοίκητος* perraro, *ἄνελπτος* et *ἀέλπιστος* nusquam fere reperiantur.

ὑπὸ τῶν τυχόντων ποιητῶν] Plut. Lycurg. c. 15. p. 49. B. *ὅθεν οὐκ ἐκ τῶν τυχόντων, ἀλλ᾽ ἐκ τῶν ἀρίστων ἐβούλετο γεγονότας εἶναι τῶν πολιτῶν.* Lycurg. or. in Leocr. cap. 11. *μικροὶ καὶ οἱ τυχόντες φόβοι* ib. 15, 4. *Μεσσήνην — ἐκ τῶν τυχόντων ἀνθρώπων* (i. e. *von den ersten besten, ganz zufällig herbeygekommenen*) *συνοικισθεῖσαν*. H. l. interpretari possis: *von ganz gewöhnlichen Dichtern.*

συνεωρᾶσθαι] „Scilicet *τοῦτο, ὅτι εὐπαραμύθητός ἐστι.*" Reiskii. Vel: *αὐτὸν ὡς εὐπαραμύθητον*, *daſs er dafür — erkannt worden ist.*

τῶν κωμικῶν τις] Inter incerta quidem, sed probabilia Menandri fragmenta hosce retulit versus Meinekius p. 302.

εἶτ᾽] „*Εἶτα*, quod proprie *deinde* significat, ab Atticis oratoribus initio periodi *ἐνθυμηματικῶς*, id est, *argumentis premendo*, usurpatur." Vig. p. 395. Pass. *εἶτα* 2.

ὅτι] Complendorum numerorum causa Huttenius cum Stephano scripsit *ὅττι*, quod coniecerat Xylander. At non in epico aliquo poëta,

ὁ θάνατος οὐκ εὔκαιρος· εἰ δ' ἤνεγκεν ἂν
οὗτος ὁ βίος τι τῶν ἀνηκέστων, ἴσως
* * * αὐτός σου γέγονεν εὐνούστερος.

Ἀδήλου οὖν ὄντος, πότερον συμφερόντως ἀνεπαύσατο τὸν βίον ἐκλιπὼν καὶ μειζόνων ἀπολυθεὶς κακῶν, ἢ οὔ, χρὴ μὴ φέρειν οὕτω βαρέως, ὡς ἀπολωλεκότας πάνθ'
F ὅσων ᾠήθημεν τεύξασθαι παρ' αὐτοῦ· οὐ φαύλως γὰρ ἂν δόξειεν ὁ παρὰ τῷ ποιητῇ Ἀμφιάρεως παραμυθεῖσθαι

sed in Attieo versamur seriptore, qui talem διπλασιασμὸν vix in melicis admisisset carminibus (vid. Sehaefer. ad Gregor. Cor. p. 200. et Blomfield. ad Aesch. Pers. 871.) Rectius Meinekius et Reisigius, quorum illi legendum videbatur εἰδείης, ὅτι, bic seribere voluit ᾔδεις, ὅτι τοσοῦτον.

τι τῶν ἀνηκέστων] Nos: *unausstehliches Leiden*. Plut. Rom. c. 3. p. 19. B. καὶ τὸ μὲν ἀνήκεστα μὴ πάσχειν αὐτὴν (*Rheam Silviam*), ἡ τοῦ βασιλέως θυγάτηρ Ἀνθὼ παρῃτήσατο.

αὐτός σου κ. τ. λ.] Postremus iste versus est mutilus, ex Meziriaci coniectura admodum probabili sic reficiendus: ὁ θάνατος αὐτός σου γέγονεν εὐνούστερος.

ἐκλιπὼν] Altera aoristi forma ἐκλείψας ab Attieistis ut ἀδόκιμος notatur, quo de iudicio, artioribus quibusdam limitibus circumscribendo, vide eruditam Lobeekii disputationem ad Phryn. p. 713. seq.

οὔ] Pass. οὗ C.

τεύξασθαι] Ne quis Reiskio aoristum in futurum mutare volenti assentiatur, eavebit exemplorum copia ab Heindorfio et Stallb. ad Platonis Phaed. § 32. p. 67. B. et ad Protag. § 19. p. 316. C., a Lobeckio ad Phryn. p. 751. sq. collatorum, e quibus patet, post verba *sperandi*, *credendi*, alia huius generis, apud vinctae solutaeque orationis scriptores non infrequentem esse simplicem aoristum pro futuro aut aoristo cum ἂν iuncto. Plat. Phaed. l. l. πολλὴ ἐλπὶς, τοῦτο κτήσασθαι. Protag. l. l. ἐπιθυμεῖν δέ μοι δοκεῖ ἐλλόγιμος γενέσθαι ἐν τῇ πόλει· τοῦτο δὲ οἴεταί οἱ μάλιστα γενέσθαι, εἰ σοὶ συγγένοιτο. Hisce, ne prorsus ἀσύμβολοι discedere videamur, addimus Eurip. Androm. 27. sq. ἐλπίς μ' ἀεὶ προσῆγε, σωθέντος τέκνου Ἀλκήν τιν' εὑρεῖν κἀπικούρησιν κακῶν. Demosth. περὶ παραπρεσβείας p. 416, 12. δῆλον ὅτι δεινὸν ἄν τι παθεῖν σαυτὸν ἤλπιζες, εἰ πύθοιντο οὗτοι τὰ σοὶ πεπραγμένα. Pind. Pyth. I. 43. ἔλπομαι — μὴ βαλεῖν — ἀμεύσασθαι δὲ — (Boeckh.) III. 111. ἐλπίδ' ἔχω κλέος ἐλέσθαι κεν. Nem. VII. 70. ἀπομνύω — μὴ ὄρσαι. Neque vero tales aoristi futuri vim habent, sed indicant, ipsam, quae verbo inest, notionem solam spectari, exclusa omni temporis ratione. Conf. Bernh. p. 384. — Similiter *Latini*, etsi rarius, praesens infinitivi pro futuro ponunt post verba *sperandi*, de quo usu vid. Zumpt. Gr. § 605.

παρὰ τῷ ποιητῇ] Apud Euripidem in Hypsipyla (Fragm. ed. Matth. p. 193.), ubi Amphiaraus vates alloquitur Eurydicen mortui Archemori (Thraciae regis) pueruli matrem. Latine redditi sunt versus a Cicerone Tusc. III. 25. *Mortalis nemo est, quem non attingit*

τὴν Ἀρχεμόρου μητέρα δυσχεραίνουσαν ὅτι νήπιος ὢν ὁ παῖς καὶ ἄγαν ἄωρος ἐτελεύτησε· φησὶ γὰρ οὕτως·

Ἔφυ μὲν οὐδεὶς, ὅςτις οὐ πονεῖ, βροτῶν,
θάπτει τε τέκνα χ᾽ ἄτερ᾽ αὖ κτᾶται νέα,
αὐτός τε θνήσκει. καὶ τάδ᾽ ἄχθονται βροτοὶ
εἰς γῆν φέροντες γῆν· ἀναγκαίως δ᾽ ἔχει 111
βίον θερίζειν ὥςτε κάρπιμον στάχυν,
καὶ τὸν μὲν εἶναι, τὸν δὲ μή. τί ταῦτα δεῖ
στένειν, ἅπερ δεῖ κατὰ φύσιν διεκπερᾶν;
δεινὸν γὰρ οὐδὲν τῶν ἀναγκαίων βροτοῖς.

ιζ΄. Καθόλου γὰρ χρὴ διανοεῖσθαι πάντα τινὰ καὶ πρὸς αὐτὸν καὶ πρὸς ἄλλον διεξιόντα μετὰ σπουδῆς, ὡς οὐχ ὁ μακρότατος βίος ἄριστος, ἀλλ᾽ ὁ σπουδαιότατος.

dolor Morbusque; multis sunt humandi liberi: Rursum creandi; morsque est finita omnibus; Quae generi humano angorem nequidquam afferunt. Reddenda terrae est terra: tum vita omnibus Metenda ut fruges. Sic iubet necessitas.

ἄτερ᾽ αὖ] Ceteri deinceps ἄτερα αὖ, quod neminem correxisse demiror.

φέροντες γῆν] Ita facillima mutatione (Γ pro Τ) ex Ciceronis interpretatione feliciter correxit Grotius vulgatum τὴν δ᾽, quod habent Ceteri praeter Wytt., qui ex edit. Francof. minus recte scripsit τήν δ᾽, id est τήνδ᾽. Restituimus autem eodem Grotio praeeunte particulam δ᾽ post ἀναγκαίως, quam simulac prava illa lectio (τὴν pro γῆν) orta erat, obliterari necesse fuit.

ἀναγκαίως ἔχει] I. q. ἀναγκαῖόν ἐστιν, ἀνάγκη ἐστίν.

δεινὸν γὰρ κ. τ. λ.] Conf. Cic. Tusc. I. 49. *Nihil in malis ducamus, quod sit vel a diis immortalibus vel a natura, parente omnium, constitutum.*

XVII. πάντα τινὰ] Πᾶς τις pro ἕκαστος rarius quidem legitur, nec tamen est inferioris Graecitatis. Theogn. 631. Πᾶς τις πλούσιον ἄνδρα τίει, ἀτίει δὲ πενιχρόν. Pind. Isthm. I. 69. γαστρὶ δὲ πᾶς τις ἀμύνων λιμὸν αἰανῆ τέταται. Herod. VIII. 86. πᾶς τις προθυμεόμενος καὶ δειμαίνων Ξέρξην. Thucyd. VII. 84. πᾶς τέ τις διαβῆναι πρῶτος βουλόμενος. Eurip. Med. 86. ἄρτι γιγνώσκεις τόδε, Ὡς πᾶς τις αὑτὸν τοῦ πέλας μᾶλλον φιλεῖ. Aristoph. in Fragm. laud. ad cap. 34. extr. Saepius legitur apud Polybium, veluti XXIV. 10. πᾶν τι ποιήσει. XII. 3. πᾶς ἄν τις θαυμάσειε. Itemque est apud Nostrum c. 33. p. 118. F. Cf. Vig. p. 151. Bast. ad Greg. Cor. p. 8. (Schaef.) Bernh. p. 442. Pass. τὶς 4. extr. — Similiter dicitur εἷς τις, iam apud Homerum Il. I. 144., ad q. l. vid. F. A. Wolfii Scholas: et ἕκαστός τις, Xenoph. Hist. Gr. II. 4. (Iacobs. Att. XVI. 23.)

πρὸς αὐτὸν] Exspectaveris αὑτόν. In talibus difficile est iudicare, utrum ipse Plutarchus ita scripserit, an librariorum culpa spiritus facta sit permutatio. Buttm. § 127, 3. Matth. § 148. not. 3.

οὐδὲ γὰρ ὁ πλεῖστα κιθαρῳδήσας ἢ ῥητορεύσας ἢ κυβερνήσας, ἀλλ' ὁ καλῶς, ἐπαινεῖται. τὸ γὰρ καλὸν οὐκ
B ἐν μήκει χρόνου θετέον, ἀλλ' ἐν ἀρετῇ καὶ τῇ καιρίῳ συμμετρίᾳ· τοῦτο γὰρ εὔδαιμον καὶ θεοφιλὲς εἶναι νενόμισται. Διὰ τοῦτο γοῦν τοὺς ὑπεροχωτάτους τῶν ἡρώων καὶ φύντας ἀπὸ θεῶν, πρὸ γήρως ἐκλιπόντας τὸν βίον οἱ ποιηταὶ παρέδοσαν ἡμῖν· ὥσπερ κἀκεῖνον,

Ὃν πέρι κῆρι φίλει Ζεὺς τ' αἰγίοχος καὶ Ἀπόλλων
παντοίην φιλότητ', οὐδ' ἵκετο γήραος οὐδόν.

οὐδὲ γὰρ κ. τ. λ.] Ad sententiam apte Wyttenb. praeter alia comparavit Cic. de Senect. 19, 69. *Quod cuique tempus ad vivendum datur, eo debet esse contentus. Neque enim histrioni, ut placeat, peragenda fabula est; modo, in quocunque fuerit actu, probetur: nec sapienti usque ad Plaudite veniendum est. Breve enim tempus aetatis satis est longum ad bene honesteque vivendum.* Senec. Ep. 75. *Quomodo fabula, sic vita: non quum diu, sed quam bene actu sit, refert. Nihil ad rem pertinet, quo loco desinas: quocunque voles, desine: tantum bonam clausulam impone.*

τοὺς ὑπερωχοτάτους τῶν ἡρώων] quales fuerunt *Patroclus, Antilochus, Sarpedo, Memno, Achilles, Hippolytus, Otus, Ephialtes:* quos omnes in aetatis flore occidisse ab Homero est traditum.

κἀκεῖνον, ὃν κ. τ. λ.] Amphiaraum dicit Homerus, Odyss. XV. 245. — Veruntamen Homeri verba perperam intellexit Plut., philosophorum (cf cap. 10. p. 106. E. et cap. 34. p. 120. A.) praeceptum a Menandro (vid. cap. 34. init.) prolatum, Homericae aetati, cuius plane contraria erat sententia (cf. Il. XXIV. 605. seq. et Od. XI. 488.), affingens, meritoque ob hanc rem reprehensus a Vossio in eo libro, qui inscribitur *Antisymbolik* T. I. p. 233. „*Der Sinn ist dieser* — inquit ille: *Amphiaraos war vorzüglich begünstigt von Zeus, dem Gotte der weissagenden Begeisterung* (Od. I. 348. immo 283.) *und dessen zuförderndem Hypopheten Apollon* (H. in Apoll. 132. in Merc. 468. 535.); *dennoch gelangte er nicht zum Alter, sondern starb in der Schlacht. Wie hell auch der Wahrsager durch Zeus und Apollon in die Zukunft sah, dennoch in den frühzeitigen Tod vor Thebe zu gehen, liess er von seiner bestochenen Gemahlin sich bereden. Völlig wie Il. II. 858.*"

πέρι κῆρι] Pass. περὶ D. 2. b.

ὃν — φίλει — παντοίην φιλότητ'] Pro παντοίῃ φιλότητι, ut est in Hymno ad Mercur. 572. Conf. Matth. p. 775. Bernh. p. 121. Similiter Homerus Odyss. XI. 544. κεχολωμένη εἵνεκα νίκης, τήν μιν ἐγὼ νίκησα. Tamen equidem cum Thiersch. Gr. mai. § 164, 6. praeferam παντοίῃ φιλότητ'. Conf. Boeckh., qui not. crit. in Pind. p. 394. haud dubia elisionis literae ι in dativo singulari exempla non ex epicis solum, verum etiam ex Atticis poëtis collegit.

ἵκετο γήραος οὐδὸν] De hac constructione vid. Buttm. § 130, 4. ibique annot. Matth. § 408, 4. a. Bernh. p. 114. sq. Pass. s. v. ἵκω. Eurip. Med. 723. σοῦ μὲν ἐλθούσης χθόνα. 771. μολόντες

τὴν γὰρ εὐκαιρίαν μᾶλλον, οὐ τὴν εὐγηρίαν πανταχοῦ καθορῶμεν πρωτεύουσαν. καὶ γὰρ ἄριστα φυτῶν τὰ πλεῖστον καρπὸν ἐν βραχεῖ φορᾶς ποιούμενα, καὶ ζώων, ἀφ᾽ ὧν ἐν οὐ πολλῷ χρόνῳ πολλὴν πρὸς τὸν βίον ὠφέλειαν C
ἔχομεν. Τό τε πολὺ δήπουθεν ἢ μικρὸν, οὐδὲν διαφέρειν δοκεῖ πρὸς τὸν ἄπειρον ἀφορῶσιν αἰῶνα· τὰ γὰρ χίλια καὶ τὰ μύρια κατὰ Σιμωνίδην ἔτη στιγμή τίς ἐστιν ἀόριστος, μᾶλλον δὲ μόριόν τι βραχύτατον στιγμῆς. Ἐπεὶ καὶ τῶν ζώων ἐκείνων, ἅπερ ἱστοροῦσι περὶ τὸν

ἄστυ καὶ πόλισμα Παλλάδος. 920. ἴδοιμι δ᾽ ὑμᾶς εὐτραφεῖς ἥβης τέλος μολόντας. Androm. 3. Πριάμου τύραννον ἑστίαν ἀφικόμην. 284. 403. 887. — De loquutione γήραος οὐδὸν ἱκέσθαι vid. Pass. s. v. οὐδός et Pinzger. ad Lycurgi orat. in Leocr. cap. 11. p. 197. Mihi quidem haud dubium est, quin istud *senectutis limen* non de tempore, quo e virili in senilem transgredimur aetatem, sed de totius vitae meta ac termino sit intelligendum. Conferatur annot. ad cap. 24.

εὐκαιρίαν] *tempestivitatem, opportunitatem.* Cic. de Fin. III. 14. *Et quemadmodum opportunitas (sic enim appellemus* εὐκαιρίαν,) *non fit maior productione temporis, (habent enim suum modum, quaeque opportuna dicuntur): sic recta effectio* (κατόρθωσιν *enim ita appello, quoniam rectum factum* κατόρθωμα).

εὐγηρίαν] Aristot. Rhet. I. 5. εὐγηρία δέ ἐστι βραδύτης γήρως μετ᾽ ἀλυπίας· οὔτε γὰρ εἰ ταχὺ γηράσκει, εὐγήρως· οὔτ᾽ εἰ μόγις, λυπηρῶς δέ.

ἐν βραχεῖ φορᾶς] Nos: *in Kürze der Tragung, am kürzesten tragend.* Conf. Pass. φορά 1.

δήπουθεν] Timaeus Lex. Platon. p. 79. Δήπουθεν· ἔκ τινος τόπου, ἢ ἀντὶ τοῦ δηλονότι (*videlicet*), ἴσον τῷ φανερόν. Complura e Platone exempla ibi protulit Ruhnkenius. Cf. Plut. Lycurg. c. 1. Philem. Frag. ap. Stob. 108. (pag. 404. Meinek.) Ἄνθρωπος εἶ δήπουθεν· οὐκ ἔστ᾽ οὐδὲ εἷς Ὧι μὴ κακόν τι γέγονεν ἢ γενήσεται. Pass. s. v. Matth. p. 1210. Buttm. § 149. extr.

μᾶλλον δὲ] *aut potius, immo.* Plut. Lycurg. c. 30. p. 58. B. δι᾽ Ἀλέξανδρον, μᾶλλον δὲ διὰ Λύσανδρον. Num. c. 9. p. 66. A. ἐξηγητοῦ καὶ προφήτου, μᾶλλον δὲ ἱεροφάντου.

ἅπερ ἱστοροῦσι] Aristot. Hist. animal. V. 19. Περὶ τὸν Ὕπανιν ποταμὸν ζῷον πτερωτὸν τετράπουν ζῇ καὶ πέτεται μέχρι δείλης· καταφερομένου δὲ τοῦ ἡλίου ἀπομαραίνεται, καὶ ἅμα δυομένῳ ἀποθνήσκει, βιοῦν ἡμέραν μίαν· διὸ καὶ καλεῖται ἐφήμερον. Cicero Tusc. I. 39. *Apud Hypanim fluvium, qui ab Europae parte in Pontum influit, Aristoteles ait, bestiolas quasdam nasci, quae unum diem vivunt. Ex his igitur hora octava quae mortua est, provecta aetate mortua est: quae vero occidente sole, decrepita; eo magis, si etiam solstitiali die. Confer nostram longissimum aetatem cum aeternitate; in eadem propemodum brevitate, qua illae bestiolae, reperiemur.*

Πόντον γινόμενα τὴν ζωὴν ἔχειν ἡμερησίαν, ἕωθεν μὲν γεννώμενα, μέσης δ' ἡμέρας ἀκμάζοντα, δείλης δὲ γηρῶντα καὶ τελειοῦντα τὸ ζῆν, οὐχὶ κἀκείνων ἦν ἂν τὸ καθ' ἡμᾶς πάθος, εἴπερ ψυχή τις ἀνθρωπίνη καὶ λογισμὸς ἑκάστοις ἐνῆν; καὶ ταῦτα δήπου γ' ἂν συνέπιπτεν,
D *ὥςτε τὰ πρὸ μέσης τῆς ἡμέρας ἐκλείποντα θρήνους παρέχειν καὶ δάκρυα, τὰ δὲ διημερεύσαντα πάντως ἂν εὐδαιμονίζεσθαι. μέτρον γὰρ τοῦ βίου τὸ καλὸν, οὐ τὸ τοῦ χρόνου μῆκος.*

ιη'. Ματαίας γὰρ καὶ πολλῆς εὐηθείας ἡγητέον εἶναι τὰς τοιαύτας ἐκφωνήσεις· Ἀλλ' οὐκ ἔδει νέον ὄντα ἀναρπαγῆναι. Τίς γὰρ ἂν εἴποι, ὡς ἔδει; πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα, ἐφ' ὧν ἄν τις εἴποι, οὐκ ἔδει πραχθῆναι, πέπρακται, καὶ πράττεται καὶ νῦν, καὶ πραχθήσεται πολλάκις. οὐ γὰρ νομοθετήσοντες πάρεσμεν εἰς τὸν βίον, ἀλλὰ πεισόμενοι τοῖς διατεταγμένοις ὑπὸ τῶν τὰ ὅλα πρυτανευόντων θεῶν, καὶ τοῖς τῆς εἱμαρμένης καὶ προνοίας θεσμοῖς.

μέσης δ' ἡμέρας] **Buttm.** § 132, 6, 4. **Matth.** § 377, 2. — **Thom. Mag.** *Μέσον ἡμέρας, καὶ μεσημβρία, καὶ μεσοῦσα ἡμέρα. μέση δὲ ἡμέρα, κοινόν.* Sed vid. **Lobeck.** ad Phryn. p. 53. sq. Conf. **Bornemann.** ad Xenoph. Cyrop. IV. 4, 1.

τὸ καθ' ἡμᾶς πάθος] Conf. cap. 2. in. *ἡ περὶ σὲ διάθεσις.* **Pass.** *πάθος* 2.

παρέχειν] **Plut.** Rom. cap. 23. p. 32. C. *τοῦτο λόγον τινὰ παρέσχε καὶ ὑπωψίαν, hoc sermonibus ac suspicioni occasionem praebuit.*

ἂν εὐδαιμονίζεσθαι] De particula *ἂν* infinitivo iuncta v. **Matth.** § 589. **Buttm.** § 139, 14.

XVIII. *ματαίας γὰρ*] Conf. annot. ad *γὰρ* cap. 9. in.

ἐφ' ὧν] Vid. quae annot. ad c. 8. in. *ἐπὶ τῶν δυςπαθ.*

καὶ πράττεται καὶ νῦν] *und geschieht noch jetzt.* Retinui *καὶ* ante *νῦν*, etsi illud delendum censuit **Wyttenb.** Utrumque deest in uno libro.

πάρεσμεν εἰς τὸν βίον] pro *ἐν τῷ βίῳ.* Latet enim in *πάρεσμεν* notio movendi, quasi scripserit **Plut.** *πάρειμεν* vel *ἐληλύθαμεν.* **Soph.** Ai. 80. *ἐμοὶ μὲν ἀρκεῖ τοῦτον ἐς δόμους μένειν*, i. e. *βεβηκέναι.* **Eurip.** Iph. Taur. 620. *ἀλλ' εἰς ἀνάγκην κείμεθ', ἣν φυλακτέον*, ubi *κείμεθα* dictum est pro *πεπτώκαμεν.* Summar. orat. **Lycurgi** in Leocr. *ἦλθεν ἐν Ἀθήναις*, ad q. l. v. **Blume** p. 56. Cap. 6. *τῶν παραγενομένων εἰς Ῥόδον*, ibique **Pinzger.** Plura exempla collegit **Matthiaeus** § 596. c. ibique causas huius permutationis apud Graecos scriptores passim obviae exposuit. Conf. etiam **Vig.** p. 592. et annot. ad cap. 9. in.

τῶν τὰ ὅλα πρυτανευόντων θεῶν] i. e. *διοικούντων.* **Demosth.** *περὶ Ῥοδίων ἐλευθερίας* p. 191, 15. *φανήσεται δ' ὁ*

ιθ'. Τί δ' οἱ πενθοῦντες τοὺς οὕτως ἀποθανόντας; E
*ἑαυτῶν ἕνεκα πενθοῦσιν, ἢ τῶν κατοιχομένων; εἰ μὲν οὖν
αὑτῶν, ὅτι τῆς ἀπὸ τῶν τεθνεώτων ἡδονῆς ἢ χρείας ἢ
γηροβοσκίας ἐστερήθησαν, φίλαυτος ἡ τῆς λύπης πρό-
φασις· οὐ γὰρ ἐκείνους ποθοῦντες, ἀλλὰ τὰς ἀπ' αὐτῶν
ὠφελείας φανήσονται. εἰ δὲ τῶν τεθνεώτων ἕνεκα πεν-
θοῦσιν, ἐπιστήσαντες ὅτι ἐν οὐδενὶ κακῷ τυγχάνουσιν
ὄντες, ἀπαλλαγήσονται τῆς λύπης, ἀρχαίῳ καὶ σοφῷ*

πρυτανεύσας ταῦτα καὶ πείσας Μαύσωλος. Passiva forma itemque *μεταφορικῶς* usus est idem Philipp. III. 60. p. 126. Reisk. *ἄνθρωποι πρυτανευόμενοι παρ' ἐκείνου (Φιλίππου).* Conferatur Harpocr. Alberti ad Hesych. Vol. II. p. 1066. Schol. ad Aristoph. Acharn. 60. et Hom. Hymn. in Apoll. 68.

XIX. *τί δ' κ. τ. λ.*] Conf. Matth. § 630, 1. p. 1289. extr.

οὕτως] Wyttenb. legendum putat *αὑτοῖς*, *suos mortuos*, *eos qui ipsis moriuntur.* Sed respicere videtur *οὕτως* ad *θάνατον ἄωρον* c. 16. init., vel etiam propius ad *νέον ὄντα* c. 18. Cf. Orellii Spicil. Crit.

φίλαυτος ἡ τῆς λύπης πρόφασις] Idem Cicero monere solet, veluti Tusc. I. 46. *Nostrum et nostra causa susceptum dolorem modice ferre debemus, ne nosmet ipsi amare videamur.* Lael. 3. — *me ipse consolor, et maxime illo solatio, quod eo errore careo, quo amicorum decessu plerique angi solent. Nihil enim mali Scipioni accidisse puto; mihi accidit, si quid accidit: suis autem incommodis graviter angi, non amicum, sed se ipsum amantis est.* Brut. 1. — *illius* (Hortensii) *vero mortis opportunitatem benevolentia potius quam misericordia prosequamur, ut quotiescunque de clarissimo et beatissimo viro cogitemus, illum potius quam nosmet ipsos diligere videamur. Nam, si id dolemus, quod eo iam frui nobis non licet; nostrum est id malum: quod modice feramus, ne id non ad amicitiam, sed ad domesticam utilitatem referre videamur. Sin, tamquam illi ipsi acerbitatis aliquid acciderit, angimur; summam eius felicitatem non satis grato animo interpretamur.*

φανήσονται] Exspectes praesens indicativi vel optativi: sed futurum positum est de eo, quod eventurum est, si quis voluerit *πενθεῖν ἑαυτοῦ ἕνεκα.* Conf. Vig. p. 212. ibique Herm. p. 747.

ἐπιστήσαντες] Quid intelligendum sit, v. apud Pass. d. Sic etiam *προςέχειν τινὶ* simpliciter dicitur, et Latine *advertere aliquid*, atque *attendere alicui* et *aliquid.* Cic. Epp. ad Fam. I. 1. *Advertebantur Pompeii familiares assentire Volcatio.* Tac. Ann. XV. 30. *Quoties novum aliquid adverterat.* Cic. p. Syll. 11. *Erigite mentes auresque vestras et me dicentem attendite.* Plin. Epp. VII. 26. *attendere sermonibus malignis.*

ἀπαλλαγήσονται] et cap. 20. p. 112. C. *ἀπαλλάγηθι.* Henr. Stephano praecipienti, *Aoristo posteriore passivo libentius uti Atticos, quam priore, ubi uterque sit in usu*, obloquutus Valckenaerius ad Eurip. Phoen. p. 356. *Attici quidem recentiores*, inquit, *emollitam*

*πεισθέντες λόγῳ, τῷ παραινοῦντι, τὰ μὲν ἀγαθὰ ποιεῖν
ὡς μέγιστα, τὰ δὲ κακὰ συστέλλειν καὶ ταπεινοῦν. Εἰ*
F *μὲν οὖν τὸ πένθος ἐστὶν ἀγαθὸν, δεῖ ποιεῖν αὐτὸ ὡς
πλεῖστον καὶ μέγιστον· εἰ δ', ὥςπερ ἡ ἀλήθεια ἔχει,
κακὸν ὁμολογοῦμεν αὐτὸ εἶναι, συστέλλειν καὶ ποιεῖν ὡς
ἐλάχιστον καὶ ἐξαλείφειν εἰς τὸ δυνατόν. Ὡς δὲ τοῦτο
ῥᾴδιον, καταφανὲς ἐκ τῆς τοιαύτης παραμυθίας. φασὶ
γάρ τινα τῶν ἀρχαίων φιλοσόφων εἰςιόντα πρὸς Ἀρσι-*
112 *νόην τὴν βασίλισσαν, πενθοῦσαν τὸν υἱὸν, τοιούτῳ χρή-
σασθαι λόγῳ, φάμενον ὅτι Καθ' ὃν χρόνον ὁ Ζεὺς ἔνεμε
τοῖς δαίμοσι τὰς τιμὰς, οὐκ ἔτυχε παρὸν τὸ Πένθος·
ἤδη γὰρ νενεμημένων, ἦλθεν ὕστερον· τὸν οὖν Δία, ὡς
ἠξίου καὶ αὐτῷ τιμὴν διδόναι, ἀποροῦντα διὰ τὸ ἤδη
καταναλῶσθαι πάσας τοῖς ἄλλοις, ταύτην αὐτῷ δοῦναι
τὴν ἐπὶ τοῖς τελευτήσασι γιγνομένην, οἷον δάκρυα καὶ
λύπας· ὥςπερ οὖν τοὺς ἄλλους δαίμονας, ὑφ' ὧν τιμῶνται,
τούτους ἀγαπᾶν, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ τὸ Πένθος, ἐὰν
μὲν αὐτὸ ἀτιμάσῃς, ὦ γύναι, οὐ προςελεύσεταί σοι,*
B *ἐὰν δὲ τιμᾶται ὑπὸ σοῦ ἐπιμελῶς ταῖς δοθείσαις αὐτῷ
τιμαῖς, λύπαις καὶ θρήνοις, ἀγαπήσει σε καὶ ἀεί τί σοι*

sectantes dialectum, in plerisque secundos istos aoristos praetulerunt, qui faciliores erunt pronantiutu utque uures iucundius accidebant; sed Ionas et veteres Atticos contra primos aoristos pussivos frequentasse, qui quidem hos uttente legerint, nunquum dubitabunt. Idem valet de futuris. Contra antiquiores Atticos, praecipue Tragicos, asperas formas et antiquas adamasse, ideoque priores aoristos praetulisse, multis comprobavit exemplis Porsonus ad Eurip. Phoen. 986.

ἔχει] Pass. 4.

Ἀρσινόην] „Ex multis, quae hoc nomine feruntur, reginis fort[ass]e haec fuerit *ἡ πάνυ* Ptolemaei Philadelphi et *soror* et coniux." Wyttenb.

ὅτι] *Ὅτι* orationem rectam praecedit, quae quidem mox in obliquam convertitur. Deinde rursus in rectam transit, quibus verbis? Conf. annot. ad c. 6. p. 104. B. *βέλτιον κ. τ. λ.*

ὑπὸ σοῦ] ut mox *παρὰ σοῦ*. Encliticae, quando praepositionibus iunguntur, suum retinent accentum. Matth. p. 87.

ἀγαπήσει σε] Hanc duorum codd. scripturam cum Huttenio praetuli vulgatae *ἀγαπήσει τε*.

τοιοῦτον] Promiscue dicitur *τοιοῦτο* et *τοιοῦτον*, ut *τοσοῦτο* et *τοσοῦτον*; sed cave *τοῦτον* umqnam dictum putes pro *τοῦτο*. Buttm. § 79, 5. Pass. s. v. Matth. § 50. not. 5. Schaef. ad Greg. Cor. 72. Sic apud Xenoph. Cyrop. I. 1, 6. recte tuetur Bornemann. potiorum librorum scripturam *τοσοῦτον διήνεγκεν*.

παρέξεται τοιοῦτον, ἐφ' ᾧ τιμηθήσεται παρὰ σοῦ συνεχῶς. θαυμασίως δὴ φαίνεται τῷ λόγῳ πείσας οὗτος παρελέσθαι τῆς ἀνθρώπου τὸ πένθος καὶ τοὺς θρήνους.

κ'. Τὸ δ' ὅλον εἴποι τις ἂν πρὸς τὸν πενθοῦντα· Πότερα παύσῃ ποτὲ δυςφορῶν; ἢ ἀεὶ δεῖν οἰήσῃ λυπεῖσθαι καὶ παρ' ὅλον τὸν βίον; εἰ μὲν γὰρ ἀεὶ μενεῖς ἐπὶ τῇ δυςπαθείᾳ ταύτῃ, τελείαν ἀθλιότητα σεαυτῷ παρέξεις καὶ πικροτάτην κακοδαιμονίαν διὰ ψυχῆς ἀγέννειαν καὶ μαλακίαν· εἰ δὲ μεταθήσῃ ποτέ, τί οὐκ ἤδη μετατίθεσαι καὶ σεαυτὸν ἀνέλκεις ἐκ τῆς ἀτυχίας; οἷς γὰρ C λόγοις, τοῦ χρόνου προϊόντος, χρησάμενος ἀπολυθήσῃ, τούτοις νῦν προσσχὼν ἀπαλλάγηθι τῆς κακουχίας. καὶ γὰρ ἐπὶ τῶν σωματικῶν παθημάτων ἡ ταχίστη τῆς ἀπαλ-

ἐφ' ᾧ] Conditionem et finem indicat. Buttm. § 147. not. 4. et § 150. p. 437. Matth. § 585, β. Pass. ἐπὶ II. F.

XX. τὸ δ' ὅλον] *summatim, denique.*

παύσῃ — οἰήσῃ] Buttm. § 103. III. 3. Matth. § 203, 1. Greg. Cor. ed. Schaef. p. 119. sq.

ποτὲ — ἤδη] *aliquando — iam nunc.*

προσσχὼν] Ceteri προσχών. „Aut προσσχὼν aut προσέχων dandum censeo. προσχὼν enim a προέχω hic loci nil valet." Hutten. Grammaticus ἀνώνυμος in Schaeferi editione Gregorii Corinth. p. 680. Παρέλλειψις (λέγεται), ὅταν δηλονότι τῶν αὐτῶν δύο συμφώνων ὀφειλόντων παρακεῖσθαι, θάτερον ἐκθλίβηται, ὡς ἐν λείψει τὴν λέξιν εἶναι, παραπλησίως τῇ κατὰ τὰ φωνήεντα ἐλλείψει, ὡς ἐν τῷ ἀμφιρύτου παρὰ Σοφοκλεῖ, ἐν τῷ Τελαμώνιε παῖ τῆς ἀμφιρύτου Σαλαμῖνος ἔχων βάθρον. ὤφειλε γὰρ παρακεῖσθαι καὶ ἕτερον ρ̄, διὰ δὲ τὸ μέτρον οὐ παράκειται. ποιητικὴ δὲ αὕτη ἐστίν. ἔστιν ὅτε καὶ Ἀττικοὶ χρῶνται αὐτῇ δι' εὐφωνίαν, ὡς ἐν τῷ χερρόνησος [pro χερρόννησος], καὶ τῷ πρόσχες. — At vero perspicuitatis gratia Hermanni et Wunderi apud Soph. Oed. T. 79. et Oed. C. 30. προςστείχοντα scribentium rationem sequuti sumus.

κακουχίας] Phavor. Κακουχία· ἀσθένεια, ἀμέλεια, ἀθεραπευσία. Cf. c. 31. p. 117. F. et c. 26. p. 114. E. Est proprie *vexatio, Misshandlung.* Sic Polyb. V. 15. κακουχίαν vocat *convicia et lapides, quibus lacessitus erat Aratus,* — μάρτυρας παρασχόμενος τοὺς συμπαρόντας, ἀπηλλάττετο τῆς κακουχίας ἐπὶ τὴν αὑτοῦ σκηνήν. Deinde de *quavis animi corporisque afflictatione* usurpatur. Diod. Sic. XIX. 16. κακουχία ἐν τοῖς δεσμοῖς. c. 11. τὸν Φίλιππον κακουχεῖν ἐπεχείρησε. III. 22. ὑπὸ τοῦ δήγματος κακουχούμενοι. Ep. ad Hebr. XI. 37. ὑστερούμενοι, θλιβόμενοι, κακουχούμενοι, ad q. l. vid. Kypk. Observ. sacr. T. II. p. 405.

λαγῆς ὁδὸς ἀμείνων. ὃ οὖν μέλλεις τῷ χρόνῳ χαρίζεσθαι, τοῦτο τῷ λόγῳ χάρισαι καὶ τῇ παιδείᾳ, καὶ σεαυτὸν ἔκλυσαι τῶν κακῶν.

κα΄. Ἀλλ᾽ οὐ γὰρ ἤλπιζον, φησὶ, ταῦτα πείσεσθαι, οὐδὲ προσεδόκων. Ἀλλ᾽ ἐχρῆν σε προσδοκᾶν, καὶ προκατακεκρικέναι τῶν ἀνθρωπείων τὴν ἀδηλότητα καὶ οὐδένειαν, καὶ οὐκ ἂν νῦν ἀπαράσκευος, ὥσπερ ὑπὸ πολεμίων
D ἐξαίφνης ἐπελθόντων, ἐλήφθης. καλῶς γὰρ ὁ παρὰ τῷ Εὐριπίδῃ Θησεὺς παρεσκευάσθαι φαίνεται πρὸς τὰ τοιαῦτα· ἐκεῖνος γάρ φησιν·

ὃ οὖν μέλλεις κ. τ. λ.] Ad sententiam praeter alia **Wyttenb.** haec contulit e **Ciceronis** Epp. ad Fam. V. 16. *Nam quod allatura est ipsa diuturnitas, quae maximos luctus vetustate tollit, id nos praecipere consilio prudentiaque debemus.* **Serv. Sulpic.** ad Cic. ibid. IV. 5. *Nullus dolor est, quem non longinquitas temporis minuat et molliat. Hoc te exspectare tempus tibi turpe est, ac non ei rei sapientia tua te occurrere.* **Epictet.** in Fragm. Τοὺς ἄφρονας ὁ χρόνος, τοὺς δὲ φρονίμους ὁ λόγος τῆς λύπης ἀπαλλάττει.

XXI. ἀλλ᾽ οὐ γὰρ] **Pass.** γὰρ 4. a. In hac loqnutione γὰρ auget adversandi vim in ἀλλὰ positam, ut Latinorum *enim* in *verum enim*, *verum enim vero*, *enim vero*.

φησὶ] Pass. φημὶ 1. a. Conferatur **Gatak.** ad Anton. IV. 24. **Bernb.** p. 419. Nos: *es heifst*, *man sagt.* Item apud Latinos „*inquit* perpetua formula est pro *inquiunt*, ubi aliquid ex adverso nobis obiici et opponi fingimus, sive id ab uno, seu pluribus; sive ab absente, seu praesente fiat." **Bentleii** sunt verba ad **Horat.** Sat. I. 4, 78. Sic apud **Ciceronem** pro Cluent. 34. est *inqnit*, ubi praecessit *patatis:* pro Flacco 23. ubi post praegressum pluralem exspectes, *inquiunt:* Tusc. I. 39. qnum praecesserit *putant.* Satis magnam Latinorum exemplorum copiam reperies apud **Gernhard.** ad Cic. Parad. p. 320. **Ochsner.** ad Cic. Ecl. p. 281., **Ernestium** in Glossar. Liviano s. v. *inquit.*

ἐχρῆν σε προσδοκᾶν] **Menander** ap. Stob. 108. (106.) Fragm. ed. **Meinek.** p. 23. Τὰ προσπεσόντα προσδοκᾶν ἅπαντα δεῖ Ἄνθρωπον ὄντα· παραμένει γὰρ οὐδὲ ἕν.

προκατακεκρικέναι] **Xylander** vertit *praemeditatum esse animo*, praetermittens notionem, quae inest praepositioni κατά. Vid. **Passov.** s. v. προκατακρίνειν.

παρὰ τῷ Εὐριπίδῃ] in Theseo, deperdita fabula. (Fragm. ed. **Matth.** p. 356.) **Cicero** Tusc. III. 14, 29. eundem locum persequens, hosce **Euripidis** versus in Latinum convertit, cnius interpretatio conferatnr cum Grotiana in F. A. **Wolfii** Scholis ad **Cic.** Tusc. III. § 67. p. 404. In eodem argumento versatur **Terentius** Apollodorum sequutus, cuius de Phormione II. 1, 11. sqq. versus laudavit **Cicero** ibid. 14, 30.

Ἐγὼ δὲ τοῦτο παρὰ σοφοῦ τινος μαθὼν,
εἰς φροντίδας νοῦν συμφοράς τ' ἐβαλλόμην,
φυγάς τ' ἐμαυτῷ προςτιθεὶς πάτρας ἐμῆς,
θανάτους τ' ἀώρους, καὶ κακῶν ἄλλας ὁδοὺς,
ἵν', εἴ τι πάσχοιμ', ὧν ἐδόξαζον φρενὶ,
μή μοι † νεαρὸν προςπεσὸν μᾶλλον δάκοι.

Οἱ δ' ἀγενέστεροι καὶ ἀνασκήτως διακείμενοι, οὐδ' ἀναστροφὴν ἐνίοτε λαμβάνουσι πρὸς τὸ βουλεύεσθαί τι τῶν εὐσχημόνων καὶ συμφερόντων, ἀλλ' ἐκτρέπονται πρὸς τὰς E
ἐσχάτας ταλαιπωρίας, τὸ μηδὲν αἴτιον σῶμα τιμωρού-

παρὰ σοφοῦ τινος] Cicero l. l. *Quod autem Theseus a docto se audisse dicit, id de se ipso loquitur Euripides. Fuerat enim auditor Anaxagorae: quem ferunt, nuntiata morte filii, dixisse, Sciebam me genuisse mortalem. Quae vox declarat, iis esse haec acerba, quibus non fuerint cogitata. Ergo id quidem non dubium, quin omnia, quae mala putentur, sint improvisa graviora.* De Euripide Anaxagorae auditore v. Valcken. Diatr. p. 28. sq.

εἰς φροντίδας κ. τ. λ.] Satis haec dura videtur loquutio, nec multo fit expeditior interpretatione per ἓν διὰ δυοῖν, φροντίδα συμφορῶν. Quocirca haud contemnendam puto Wyttenbachii coniecturam, scripsisse Euripidem opinantis, εἰς φροντίδ' ἀεὶ συμφορὰς ἐβαλλόμην, quod consentaneum foret illi Homerico, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσι. Quid? quod vestigium vocabuli ἀεὶ tum in εἰς, quod legitur in compluribus libris pro νοῦν, tum in terminatione vocabuli φροντίδα vel φροντίδας deprehenditur.

πάτρας ἐμῆς] Ita scripsi pro πάτρας ἐμᾶς Valckenaerii (ad Phoen. 610. et ad Hippol. 1043.) auctoritatem sequendam ratus, docentis, πάτρας Atticam, πάτρης Ionicam esse formam. (Cf. Soph. Oed. T. 1524. ὦ πάτρας Θήβης ἔνοικοι. Hom. Il. I. 30. τηλόθι πάτρης, et alibi.) Doricum autem ἐμᾶς non convenit senario.

θανάτους ἀώρους] Est ἀδέσποτον σκόλιον in Anthol. Lyr. ed. Mehlhorn. p. 76. Παλλὰς Τριτογένει', ἄνασσ' Ἀθάνα· Ὄρθου τήνδε πόλιν τε καὶ πολίτας, Ἄτερ ἀλγέων καὶ στάσεων Καὶ θανάτων ἀώρων, σύ τε καὶ πατήρ.

νεαρὸν] Matth.: „Νεαρὸς mediam producere credebat Brunck. ad Eur. Hipp. 1353. meliora proferens ad Soph. Oed. C. 475. vid. Monk. ad Hipp. 1339." Adde Valcken. ad Hippol. 1340. Xylander legendum coniecit μή μοί τι vel μή μοί γε. Ego, servato literarum numero, Euripidem puto scripsisse μή μοι νέον γε π. μ. δ. Conf. Passov. s. v. νέος c.

προςπεσὸν] Vid. annot. ad προςπέσωσι cap. 13. p. 108. A.

δάκοι] Optativum, quem unus e codd. Paris. praebet, cum Matthiaeo praetuli vulgato δάκῃ. Buttm. § 139, 2. Matth. § 518.

ἀγενέστεροι] Ita in omnibus meis libris scriptum est: contra cap. 20. p. 112. B. ἀγένειαν. 22. p. 113. A. ἀγεννές. 24. extr. ἀγεννεῖς. Inconstantia librariis tribuenda videtur. Vide quae dicemus ad ἀγένητον cap. 26. — Phavor. Ἀγεννὲς, ἐπὶ τοῦ ἀσθενοῦς

μενοι, καὶ τὰ μὴ νοσοῦντα κατὰ τὸν Ἀχαιὸν συναλγεῖν ἀναγκάζοντες.

κβ΄. Διὸ καὶ πάνυ καλῶς ὁ Πλάτων ἔοικε παραινεῖν ἐν ταῖς τοιαύταις συμφοραῖς ἡσυχίαν ἔχειν, ὡς οὔτε δήλου ὄντος τοῦ κακοῦ καὶ τοῦ ἀγαθοῦ, οὔτε εἰς τὸ πρόσθεν οὐδὲν προβαῖνον τῷ χαλεπῶς φέροντι· ἐμποδὼν γὰρ γίνεσθαι τὸ λυπεῖσθαι τῷ βουλεύεσθαι περὶ τὸ γεγονός· καὶ ὥςπερ ἐν πτώσει κύβων πρὸς τὰ πεπτωκότα τίθεσθαι τὰ ἑαυτοῦ πράγματα, ὅπη λόγος αἱρεῖ βέλ-

καὶ ἐπὶ δυςγενοῦς. Ἀγεννῶς, ἀνάνδρως. Ἀγεννία, ἡ ἀνανδρία καὶ ἡ δειλία.

Ἀχαιὸν] Achaeum dicit Eretrium, poëtam tragicum.

XXII. ὁ Πλάτων] Plato de Rep. X. 6. p. 604. Λέγει που ὁ νόμος, ὅτι κάλλιστον ὅτιμάλιστα ἡσυχίαν ἄγειν ἐν ταῖς ξυμφοραῖς καὶ μὴ ἀγανακτεῖν, ὡς οὔτε δήλου ὄντος τοῦ ἀγαθοῦ τε καὶ κακοῦ τῶν τοιούτων, οὔτε εἰς τὸ πρόσθεν οὐδὲν προβαῖνον τῷ χαλεπῶς φέροντι, οὔτέ τι τῶν ἀνθρωπίνων ἄξιον ὂν μεγάλης σπουδῆς, ὅ τε δεῖ ἐν αὐτοῖς ὅτιτάχιστα παραγίγνεσθαι ἡμῖν, τούτῳ ἐμποδὼν γιγνόμενον τὸ λυπεῖσθαι. Τίνι, ἦ δ᾽ ὅς, λέγεις; Τῷ βουλεύεσθαι, ἦν δ᾽ ἐγώ, περὶ τὸ γεγονὸς, καὶ, ὥςπερ ἐν πτώσει κύβων, πρὸς τὰ πεπτωκότα τίθεσθαι τὰ αὑτοῦ πράγματα, ὅπῃ ὁ λόγος αἱρεῖ (vulg. ἐρεῖ) βέλτιστ᾽ ἂν ἔχειν· ἀλλὰ μὴ προςπταίσαντας, καθάπερ παῖδας, ἐχομένους τοῦ πληττοντος ἐν τῷ βοᾶν διατρίβειν, ἀλλ᾽ ἀεὶ ἐθίζειν τὴν ψυχὴν ὅτιτάχιστα γίγνεσθαι πρὸς τὸ ἰᾶσθαί τε καὶ ἐπανορθοῦν τὸ πεσόν τε καὶ νοσῆσαν, θρηνῳδίαν ἀφανίζοντα.

οὐδὲν προβαῖνον] quum nihil expediat, nihil proficias. Buttm. § 145. not. 7. Matth. § 564. Thiersch. Gr. min. § 176, 4. Bernh. p. 473.

ὥςπερ ἐν πτώσει κύβων] Plutarch. περὶ εὐθυμίας p. 467. A. κυβείᾳ γὰρ ὁ Πλάτων τὸν βίον ἀπείκασεν, ἐν ᾧ καὶ βαλεῖν δεῖ τὰ πρόςφορα, καὶ βαλόντα χρῆσθαι καλῶς τοῖς πεσοῦσι. Sophocl. Fragm. (p. 89. ed. Lips.) ap. Stob. Floril. T. 108. Στέργειν δὲ τἀκπεσόντα καὶ θέσθαι (vulg. τἀμπεσόντα κ᾽ εὖ θέσθαι) πρέπει Σοφὸν κυβευτὴν, ἀλλὰ μὴ στένειν τύχην. Alexidis Fragm. ap. eund. T. 105. Τοιοῦτο τὸ ζῆν ἐστιν, ὥςπερ οἱ κύβοι. Οὐ ταὔτ᾽ ἀεὶ πίπτουσιν· οὐδὲ τῷ βίῳ Ταὐτὸν διαμένει σχῆμα, μεταβολὰς δ᾽ ἔχει. Socrates ap. eund. T. 124. Πεττείᾳ τινὶ ἔοικεν ὁ βίος, καὶ δεῖ, ὥςπερ ψῆφόν τινα, τίθεσθαι τὸ συμβαῖνον. οὐ γὰρ ἔστιν ἄνωθεν βαλεῖν οὐδὲ θέσθαι (al. ἀναθέσθαι) τὴν ψῆφον. Terentius Menandrum imitatus in Adelph. IV. 7, 21. *Ita vita'st hominum, quasi si ludas tesseris: si illud, quod maxume opus est iactu, non cadit, Illud quod cecidit forte, id arte ut corrigas.* Wytt.

πρὸς] Pass. C. 3. b. Matth. § 591. δ.

λόγος αἱρεῖ] Herod. II. 33. καὶ δὴ καὶ ὁ λόγος οὕτως αἱρέει. Frequens est haec dictio apud Platonem, ut Parmen. p. 141. D.

τιστ᾽ ἔχειν· οὐ δεῖν οὖν προςπταίσαντας, καθάπερ παῖδας, F
ἐχομένους τοῦ πληγέντος βοᾶν, ἀλλ᾽ ἐθίζειν τὴν ψυχὴν
ὅτι τάχιστα γίνεσθαι περὶ τὸ ἰᾶσθαί τε καὶ ἐπανορθοῦν
τὸ πεσόν τε καὶ νοσῆσαν, ἰατρικῇ θρηνῳδίαν ἀφανίζοντας.
Τὸν τῶν Λυκίων νομοθέτην φασὶ προστάξαι τοῖς αὐ-
τοῦ πολίταις, ἐπὰν πενθῶσι, γυναικείαν ἠμφιεσμένους
ἐσθῆτα πενθεῖν· ἐμφαίνειν βουληθέντα, ὅτι γυναικῶδες
τὸ πάθος ἐστὶ, καὶ οὐχ ἁρμόττον ἀνδράσι κοσμίοις καὶ 113
παιδείας ἐλευθέρου μεταπεποιημένοις. Θῆλυ γὰρ ὄντως
καὶ ἀσθενὲς καὶ ἀγεννὲς τὸ πενθεῖν· γυναῖκες γὰρ ἀνδρῶν
φιλοπενθέστεραί εἰσι, καὶ οἱ βάρβαροι τῶν Ἑλλήνων,
καὶ οἱ χείρους ἄνδρες τῶν ἀμεινόνων, καὶ αὐτῶν δὲ τῶν

Crit. p. 48. C., similis Latinorum illius, *ratio vincit* (Horat. Sat. I. 3, 115.) vel *evincit* (II. 3, 250.) Cic. Tusc. III. 23, 80. *edocuit ratio*, de Divin. II. 4. *ut ratio docuit.* Conf. c. 13. *ὡς ὁ λόγος σημαίνει.* c. 4. *ὁ λόγος ἀξιοῖ.* Herod. II. 43. *ὡς ἔλπομαί τε καὶ ἐμὴ γνώμη αἱρέει.* Plura vide ap. Gatak. ad Anton. IV. 24. et D'Orvill. ad Charit. VII. 6. ed. Lips. p. 595.

βέλτιστ᾽ ἔχειν] In addita a Platone particula *ἂν* animadverte Attici scriptoris *ἀκρίβειαν.*

ἐχομένους τοῦ πληγέντος] Buttm. § 132, 6, 3. Matth. § 330. Thiersch. Gr. min. § 181, 2. Convenienter Wytt. laudavit Demosth. Philipp. 1. ed. Reisk. p. 51. *ὥςπερ οἱ βάρβαροι πυκτεύουσιν, οὕτω πολεμεῖτε Φιλίππῳ. καὶ γὰρ ἐκείνων ὁ πληγεὶς ἀεὶ τῆς πληγῆς ἔχεται, κἂν ἑτέρωσε πατάξῃ τις, ἐκεῖσέ εἰσιν αἱ χεῖρες· προβάλλεσθαι δ᾽ ἢ βλέπειν ἐναντίον οὔτ᾽ οἶδεν οὔτ᾽ ἐθέλει.*

γίνεσθαι περὶ] Eodem modo dicitur *εἶναι περί τι* et *εἶναι ἀμφί τι*, *an*, *bey*, *um etwas seyn*, i. e. operam alicui rei impendere. Passov. *περὶ* C. 3. Quid igitur differt ab eo, quod Plato scripsit, *γίγνεσθαι πρός τι?*

Λυκίων] Valer. Max. II. 6. Extern. 13. *Lycii, quum iis luctus incidit, muliebrem vestem induunt, ut deformitate cultus commoti, maturius stultum proiicere maerorem velint.* Wytt.

ἠμφιεσμένους] Buttm. § 86, 2. not. 2. § 108. III. Matth. § 233. Thiersch. Gr. min. § 48, 3. not. 2.

ἐσθῆτα] Buttm. § 131, 5. Matth. § 418. g. Thiersch. Gr. min. § 198, 2. b.

θῆλυ — τὸ πενθεῖν] Ulixes apud Pacuvium in Niptris (Cic. Tusc. II. 21. extr.) *Conqueri fortunam advorsam, non lamentari decet. Id viri est officium: fletus muliebri ingenio additu'st.*

οἱ βάρβαροι τῶν Ἑλλήνων] Hinc cap. 26. *βαρβαρικὰ πένθη.* Cicero Tusc. II. 27. *Itaque barbari quidem et immanes ferro decertare acerrime possunt, aegrotare viriliter non queunt; Graeci autem, homines non satis animosi, prudentes, ut est captus hominum, satis, hostem adspicere non possunt; iidem morbos tolerant atque humane ferunt.* De luctu veterum conf. Scheffer. ad Ael. Var. Hist. VII. 8.

βαρβάρων οὐχ οἱ γενναιότατοι, Κελτοὶ καὶ Γαλάται καὶ πάντες οἱ φρονήματος ἀνδρειοτέρου πεφυκότες ἔμπλεω, μᾶλλον δ' εἴπερ ἄρα, Αἰγύπτιοί τε καὶ Σύροι καὶ Λυδοὶ καὶ πάντες, ὅσοι τούτοις παραπλήσιοι. τούτων γὰρ τοὺς μὲν εἰς βόθρους τινὰς καταδύντας ἱστοροῦσιν ἐπὶ πλείους
B *ἡμέρας μένειν, μηδὲ τὸ τοῦ ἡλίου φῶς ὁρᾶν βουλομένους, ἐπειδὴ καὶ ὁ τετελευτηκὼς ἀπεστέρηται τούτου. Ἴων οὖν ὁ τραγικὸς ποιητής, οὐκ ἀνήκοος ὢν τῆς τούτων εὐηθείας, πεποίηκέ τινα λέγουσαν·*

Ἐξῆλθον ἡμῶν ἱκέτις ἡβώντων τροφὸς
παίδων, βόθρους λιποῦσα πενθητηρίους.

Τινὲς δὲ τῶν βαρβάρων καὶ μέρη τοῦ σώματος ἀποτέμνουσι, ῥῖνας καὶ ὦτα καὶ τὸ ἄλλο σῶμα καταικίζοντες, δοκοῦντές τι χαρίζεσθαι τοῖς τετελευτηκόσιν, ἀπαρτώμενοι τῆς κατὰ φύσιν ἐν τοῖς τοιούτοις μετριοπαθείας.

κγ'. Ἀλλὰ νὴ Δία τινὲς ὑποτυγχάνοντες οὐκ ἐπὶ παντὶ θανάτῳ τὰ πένθη δεῖν οἴονται γίνεσθαι, ἀλλ' ἐπὶ

οὐχ οἱ γενναιότατοι] Supplendum ex praecedente comparativo *φιλοπενθέστατοί εἰσιν.*

εἴπερ ἄρα] Multus est in explicanda elliptica hac loquendi formula Wyttenb. Intelligendum est *τινὲς φιλοπενθέστεροί εἰσιν. Εἴπερ ἄρα* mediae orationi *ἐλλειπτικῶς* insertum affirmationem mitigat atque aliquantulum dubiam reddit, ut Latinorum *si forte.* Terent. Phorm. V. 2. (1.), 10. *Nescio: verum, si forte, dico.* Cic. de Orat. III. 12. *ex quo vereor, ne nihil sim tui, nisi supplosionem pedis, imitatus, et pauca quaedam verba, et aliquem, si forte, motum* (i. e. *und vielleicht etwas von der Bewegung*). Conf. Vig. p. 514. Buttm. § 151. IV. 2. et similia *ἐλλείψεως* genera ap. Matth. § 617. e. f.

εἰς βόθρους τινὰς] Cum his *βόθροις πενθητηρίοις* coniuncti sunt *βόθροι, fossae, caveae,* ad quas sacrificia fiebant Diis inferis, quibus item luctus, funera, inferiae consecrata erant. Nomen et rem iam Homerus prodidit Odyss. XI. 25. 36. 42. — Ceterum illum lugendi ritum Sacis tribuit Aelianus Var. Hist. XII. 38. *Πενθοῦντες δὲ οἱ Σάκαι εἰς οἴκους τινὰς ὑπάντρους καὶ κατασκίους ἀποκρύπτονται.* Wytt.

Ἴων] De hoc poëta cf. Weber. *die eleg. Dicht. d. Hell.* p. 625.

πεποίηκε] Vid. annot. ad *ποιήσας* cap. 7. init.

τινὲς δὲ] Cicero Tusc. III. 26. *Ad hanc opinionem magni mali quum illa etiam opinio accessit, oportere, rectum esse, ad officium pertinere, ferre illud aegre, quod acciderit: tum denique efficitur illa gravis aegritudinis perturbatio. Ex hac opinione sunt illa varia et detestabilia genera lugendi: paedores; muliebres lacerationes genarum; pectoris, feminum, capitis percussiones.*

ἀπαρτώμενοι] Hesych. *Ἀπαρτῆσαι· χωρίσαι, διαστῆσαι.*

τῆς κατὰ φύσιν μετρ.] Cf. c. 3. p. 102. C. *παρὰ φύσιν* cet.

τοῖς ἀώροις, διὰ τὸ μηδενὸς τετυχηκέναι τῶν ἐν τῷ βίῳ C
νενομισμένων ἀγαθῶν, οἷον γάμου, παιδείας τελειότητος, πολιτείας, ἀρχῶν· ταῦτα γὰρ εἶναι τὰ λυποῦντα μάλιστα τοὺς ἐπὶ τοῖς ἀώροις ἀτυχοῦντας, διὰ τὸ ἀφῃρῆσθαι πρὸ τοῦ δέοντος τῆς ἐλπίδος, ἀγνοοῦντες, ὅτι ὁ ἄωρος θάνατος ὡς πρὸς τὴν τῶν ἀνθρώπων φύσιν οὐδὲν διαφέρει. καθάπερ γὰρ τῆς εἰς κοινὴν πατρίδα πορείας προκειμένης πᾶσιν ἀναγκαίας καὶ ἀπαραιτήτου, οἱ μὲν προπορεύονται, οἱ δ' ἐπακολουθοῦσι, πάντες δὲ ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἔρχονται· τὸν αὐτὸν τρόπον, τῶν εἰς τὸ χρεὼν ὁδευόντων, οὐδὲν πλέον ἔχοντες τυγχάνουσιν οἱ βραδύτερον ἀφικνούμενοι τῶν θᾶττον παραγινομένων. Εἴγε D
μὴν ὁ ἄωρος θάνατος κακόν ἐστιν, ἀωρότατος ἂν εἴη

XXIII. τοὺς ἐπὶ τοῖς ἀώροις ἀτυχοῦντας] Pass. ἐπὶ II. E. ὡς πρὸς τὴν κ. τ. λ.] Ὡς πρὸς sequ. accusativo sive personae sive rei significat ὅσον vel ὅσα πρὸς, quantum attinet vel causa: ut ὡς ἄρα πρὸς ἐμὲ, ἀδιάφορον τοῦτό γε, nam mea quidem causa perinde mihi est. Vig. p. 569. Ὡς ita positum non minus abundare videtur, ac si dicitur ὡς οἷον, de quo vid. Lobeck. ad Phryn. p. 427.

τὴν εἰς κοινὴν πατρίδα πορείας] Antiphanes ap. Stob. Floril. T. 124. Πενθεῖν δὲ μετρίως τοὺς προσήκοντας φίλους· Οὐ γὰρ τεθνᾶσιν, ἀλλὰ τὴν αὐτὴν ὁδὸν, Ἣν πᾶσιν ἐλθεῖν ἔστ' ἀναγκαίως ἔχον, Προεληλύθασιν· εἶτα χ' ἡμεῖς ὕστερον Εἰς ταὐτὸ καταγωγεῖον αὐτοῖς ἥξομεν, Κοινῇ τὸν ἄλλον συνδιατρίψοντες χρόνον. Senec. Consol. ad Polyb. c. 28. extr. *Non perdidit lucem frater tuus, sed securiorem sortitus est. Omnibus illo nobis commune est iter. Quid fata deflemus? Non reliquit ille nos, sed antecessit.* Wytt.

εἰς τὸ χρεὼν ὁδευόντων] Conf. cap. 34. in. μετέστησαν πρὸς τὸ χρεών. Aeschin. Axioch. c. 2. παρηγόρησον αὐτὸν, ὅπως ἀστενακτὶ εἰς τὸ χρεὼν ἴῃ. c. 3. ὅτι δεῖ εὐθύμως — εἰς τὸ χρεὼν ἀπιέναι. Pausan. IX. 23. καὶ τὸν μὲν αὐτίκα τὸ χρεὼν ἐπιλαμβάνει. Εἰς τὸ χρεὼν ἰέναι, ἀπιέναι, ἀπελθεῖν cet. i. e. μέλλειν ἀποθνήσκειν, *mori, concedere fato.* Conf. Lennep. ad Phalar. p. 93. Gatak. ad Anton. IV. 17. — Phavorinus. Χρεών· ὅτε μὲν μετ' ἄρθρου τίθεται, ὄνομά ἐστι μονόκλιτον, ὥσπερ καὶ τὸ δέον· χωρὶς δὲ τοῦ ἄρθρου ἐπίῤῥημα. χρεὼν γάρ ἐστι τόδε τι γενέσθαι λέγομεν, σημαίνει καὶ τὸ πρέπον καὶ ὀφειλόμενον καὶ ἀκόλουθον. μετὰ δὲ τοῦ ἄρθρου λαμβάνεται ἐπὶ θανάτου. Quamquam ea significatio non in omnibus locis obtinet, sed interdum τὸ χρεὼν pro ἡ ἀνάγκη vel ἡ μοῖρα positum est. Eurip. Herc. fur. 20. εἴθ' Ἥρας ὕπο κέντροις δαμασθεὶς, εἴτε τοῦ χρεὼν μέτα. Hippol. 1256. (1270.) οὐδ' ἔστι μοίρας τοῦ χρεών τ' ἀπαλλαγή. Temenid. XV. τὸ γὰρ χρεὼν μεῖζον ἢ τὸ μὴ χρεών. Conf. annot. ad. c. 5. p. 103. D.

ὁ τῶν παίδων καὶ νηπίων, καὶ ἔτι μᾶλλον ὁ τῶν ἄρτι γεγονότων. ἀλλὰ τοὺς τούτων θανάτους ῥᾳδίως φέρομεν καὶ εὐθύμως, τοὺς δὲ τῶν ἤδη προβεβηκότων δυςχερῶς καὶ πενθητικῶς διὰ τὸν ἐκ τῶν ματαίων ἐλπίδων ἀναπλασμὸν, ἤδη νομιζόντων ἡμῶν βεβαίαν ἔχειν τὴν τῶν τηλικούτων διαμονήν. Εἰ δὲ ὁ τῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων χρόνος εἰκοσαετὴς ἦν, τὸν πεντεκαιδεκαέτη ἀπογενόμενον ἐνομίζομεν ἂν μηκέτι ἄωρον τελευτᾶν, ἀλλ' ἤδη μέτρον ἡλικίας ἔχοντα ἱκανόν· τὸν δὲ τὴν τῶν εἴκοσιν ἐτῶν προθεσμίαν ἐκπληρώσαντα ἢ τὸν ἐγγὺς γενόμενον τοῦ
E *τῶν εἴκοσιν ἐτῶν ἀριθμοῦ πάντως ἂν ἐμακαρίζομεν ὡς εὐδαιμονέστατον καὶ τελειότατον διεκπεράσαντα βίον, εἰ δὲ διακοσίων ἐτῶν ἦν, τὸν ἑκατὸν ἐτῶν τελευτήσαντα πάντως ἂν ἄωρον νομίζοντες εἶναι πρὸς ὀδυρμοὺς καὶ θρήνους ἐτραπόμεθα.*

κδ', Δῆλον οὖν, ὅτι καὶ ὁ λεγόμενος ἄωρος θάνατος εὐπαραμύθητός ἐστι, διά τε ταῦτα καὶ τὰ προειρημένα ἐν τοῖς ἔμπροσθεν, Μεῖον γὰρ ὄντως Τρωΐλος ἐδάκρυσεν

ἀναπλασμὸν] Nos dicimus *Einbildung*. Phavor, *Ἀναπλάττειν τὸ φαντάζεσθαι λέγεταί τις, ὃ οὐδέποτε οἶδεν.*

εἰ δὲ ὁ τῆς ζ. χρ. κ. τ. λ.] „Miram librorum varietatem" notavit Wytt. Antiquissimi Parisiensis margini hanc emendationem adscripsit Maximus Planudes: *εἰ δὲ ὁ τῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων χρόνος εἴκοσιν ἐτῶν ὁ μέγιστος ὡρίσθη, τὸν δέκα ἐτῶν ἀπογενόμενον ἐνομίζομεν ἂν* — : quae deinde scriptura in alios tres ex illo nimirum libro descriptos transiit. Nos vulgatam intactam reliquimus, nisi quod *δὲ* scripsimus pro *δή*.

ἀπογενόμενον] Conf. annot. ad cap, 15. p. 109. F.

προθεσμίαν] Vid. quae dix. ad c. 11. init.

ἑκατὸν ἐτῶν] i. e. *ἑκατὸν ἔτη γεγονότα* vel *ἑκατονταέτην*. Plat. Phaedr. § 61, p. 248. E. *ἐκεῖσε οὐκ ἀφικνεῖται ἐτῶν μυρίων* (*binnen z. J.*). Buttm. § 132, 6, 4. Matth. § 377, 2, b. Bernh. p. 138, Thiersch, Gr. min, § 184, 2.

XXIV, *τὰ προειρημένα ἐν τοῖς ἔμπροσθεν*] Quid in his verbis abundat?

γὰρ ὄντως] Conf. cap. 15. p. 109. F.

Τρωΐλος] Troilus, Priami filius, ab Achille interfectus. Hom, Il. XXIV. 257. sqq. Cic. Tusc. I. 39. *Non male ait Callimachus, multo saepius lacrimasse Priamum, quam Troilum. Eorum autem, qui exacta aetate moriuntur, fortuna laudatur.* — In magna librorum varietate scripsimus Plutarchi verba, sicuti leguntur apud Wytt.; sed ea esse vitiosa, ex ipso Cicerone potest intelligi. Manifestum est enim, *ἐδάκρυσεν* — *αὐτὸς* a sequente sententia conditionali prorsus

ἢ Πρίαμος † αὐτὸς, εἰ προετελεύτησεν, ἔτι ἀκμαζούσης αὐτῷ τῆς βασιλείας, καὶ τῆς τοσαύτης τύχης, ἧς ἐθρήνει. F
οἷα γοῦν πρὸς τὸν ἑαυτοῦ διελέχθη υἱὸν Ἕκτορα, παραινῶν ἀναχωρεῖν ἀπὸ τῆς πρὸς τὸν Ἀχιλλέα μάχης, ἐν οἷς φησιν·

Ἀλλ' εἰσέρχεο τεῖχος, ἐμὸν τέκος, ὄφρα σαώσῃς
Τρῶας καὶ Τρωὰς, μηδὲ μέγα κῦδος ὀρέξῃς
Πηλείδῃ, αὐτὸς δὲ φίλης αἰῶνος ἀμερθῇς.
πρὸς δ', ἐμὲ τὸν δύστηνον ἔτι φρονέοντ' ἐλέησον, 114
δύσμορον, ὅν ῥα πατὴρ Κρονίδης ἐπὶ γήραος οὐδῷ
αἴσῃ ἐν ἀργαλέῃ φθίσει, κακὰ πόλλ' ἐπιδόντα,
υἷάς τ' ὀλλυμένους, ἑλκηθείσας τε θύγατρας,
καὶ θαλάμους κεραϊζομένους, καὶ νήπια τέκνα
βαλλόμενα προτὶ γαίῃ, ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι,

esse seiungenda, neque illum esse indicativum conditionalem, sed quem vocant absolutum. Quod ubi feceris, carebit sententia conditionalis apodosi, orieturque lacuna, quam **W y t t e n b.** ita supplevit: *Οὗτος δ', εἰ ἐτελεύτησεν ἔτι ἀκμαζούσης αὐτῷ τῆς βασιλείας, προετελεύτησεν καὶ τῆς τοσαύτης τύχης, ἧς ἐθρήνει* — quae mihi quidem haud displiceat, nisi quod in antecedd. *αὐτὸς*, pro quo in nonnullis codd legitur *οὗτος δὲ*, delendum puto. Minus apta mihi videtur **R e i s k i i** coniectura. *μεῖον γὰρ οὕτως* (*ὄντως*?) *Τρωΐλον ἐδάκρυσεν ἂν Πρίαμος, εἰ* — quippe quae neque orationis tenori tam bene conveniat, nec corrupto huic loco prorsus medeatur: hiat enim consequutio in voc. *καὶ* ante *τῆς τοσαύτης τύχης*. — Conf. **C i c.** Tusc. I. 35, 85. **I u v e n a l.** X. 258. *Incolumi Troia Priamus venisset ad umbras — Si foret exstinctus diverso tempore, quo non Coeperat audaces Paris aedificare carinas. Longa dies igitur quid contulit? omnia vidit Eversa, et flammis Asiam ferroque cadentem.*

ἧς ἐθρήνει] **B u t t m.** § 151. I. 2. **M a t t h.** § 473. **T h i e r s c h.** Gr. min. § 253, 2.

οἷα] **P a s s.** *οἷος* 2. c.

φησὶν] **H o m.** Il. XXII. 56. sqq.

Τρωὰς] Pristinam **H o m e r i** lectionem revocavimus pro vulgato *Τρωϊάδας*, glossatoris interpretatione *ἀμέτρῳ*.

αἰῶνος] Vid. annot. ad *αἰῶνι* cap. 11. p. 107. B.

ἀμερθῇς] Vid. praeter **P a s s o v.** v. *ἀμείρω* **T h i e r s c h.** Gr. mai. § 232, 90.

ἔτι φρονέοντ'] i. e. *ἔτι ζῶντα.* **P a s s.** *φρ.* 3.

ἐπὶ γήραος οὐδῷ] **S c h o l.** *ἐπὶ τῇ τοῦ γήραος ἐξόδῳ· ἐπὶ τῷ τέρματι.* Attici dicebant *ἐπὶ γήρως ὁδῷ*, qua de loquutione v. annot. ad cap. 17.

ἐπιδόντα] Estne ductum ab *ἐπιδεῖν*, an ab *ἐπιδοῦναι*?

ἑλκηθείσας] Hanc scripturam **F r. A. W o l f i u s** restituit in locum vulgatae *ἑλκυσθείσας*, quae non est Homerica forma. **S c h o l.** *ἑλκ. ἀντὶ τοῦ αἰχμαλωτισθείσας.*

δηϊοτῆτι] **H u t t e n.** scr. *δηϊότητι.* Sed v. **P a s s.** s. v.

ἑλκομένας τε νυοὺς ὀλοῇς ὑπὸ χερσὶν Ἀχαιῶν.
αὐτὸν δ' ἂν πύματόν με κύνες πρώτῃσι θύρῃσιν
ὠμησταὶ ἐρύουσιν, ἐπεί κέ τις ὀξέϊ χαλκῷ
τύψας, ἠὲ βαλὼν, ῥεθέων ἐκ θυμὸν ἕληται,
[οὓς τρέφον ἐν μεγάροισι, τραπεζῆας πυλαωροὺς,
οἵ κ' ἐμὸν αἷμα πιόντες, ἀλύσσοντες περὶ θυμῷ,
κείσοντ' ἐν προθύροισι. νέῳ δέ τε πάντ' ἐπέοικεν,
Ἀρηϊκταμένῳ, δεδαϊγμένῳ ὀξέϊ χαλκῷ,
κεῖσθαι· πάντα δὲ καλὰ θανόντι περ, ὅττι φανήῃ·]
B ἀλλ' ὅτε δὴ πολιόν τε κάρη, πολιόν τε γένειον,
αἰδῶ τ' αἰσχύνωσι κύνες κταμένοιο γέροντος,
τοῦτο δὴ οἴκτιστον πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσιν.
Ἦ ῥ' ὁ γέρων, πολιὰς δ' ἄρ' ἀνὰ τρίχας ἕλκετο χερσὶν,
τίλλων ἐκ κεφαλῆς· οὐδ' Ἕκτορι θυμὸν ἔπειθεν.

Ὄντων οὖν σοι παμπόλλων παραδειγμάτων περὶ τούτου, ἐννοήθητι, τὸν θάνατον οὐκ ὀλίγους ἀπαλλάττειν μεγάλων καὶ χαλεπῶν κακῶν, ὧν, εἰ ἐπεβίωσαν, πάντως ἂν ἐπειράθησαν, ἅ, φειδόμενος τῆς τοῦ λόγου συμμε-

ἂν — ἐρύουσι] Restitui ex Homeri libris indicativum pro vulgato *ἂν — ἐρύσωσι.* Potuit quidem hoc quoque dici ab Homero pro *ἂν — ἐρύσουσι*, sed tamen librario potius hanc lectionem tribuendam puto, nescientis, *ἐρύουσι* futurum esse indicativi elisa litera *σ*, quod docet Thiersch. Gr. mai. § 213, 37. Idem evincit addita particula *ἂν*, quae in absolutis, quae vocant, enuntiatis nonnisi *futuro indic.* ap. Hom. iungitur. Cf. eund. § 299, 4.

οὓς τρέφον κ. τ. λ.] Quinque versus uncis inclusi in plerisque et editis et scriptis Plutarchi libris non leguntur.

ὅτε — αἰσχύνωσι] Subiunctivus de re futura, probabili quidem, nec tamen satis certa. Vid. Thiersch. Gr. mai. § 322, 5. a. Gr. min. § 242, 5.

ἐπεβίωσαν] Ἐπιβιοῦν est *fortleben*. Passov. ἐπὶ V. Plut. Amator. p. 768. D. *τὴν ἡμέραν ἐπιβιώσασα καὶ τὴν νύκτα.* Marcell. c. 29. p. 315. E. *ἐτελεύτησε δὲ καὶ Κρισπῖνος ἐκ τῶν τραυμάτων οὐ πολλὰς ἡμέρας ἐπιβιώσας.* Polyb. XVI. 9. *μίαν ἡμέραν ἐπιβιώσας.*

ὧν — ἐπειράθησαν] Pass. B. 2. b. Ante omnia discentes monendi sunt, ne passivae formae verbum etiam passiva significatione accipiant. *Πειρᾶσθαι* est verbum medium, et sicuti cetera, quibus *attingendi*, *potiendi*, *societatis* denique alicuius notio inest, plerumque genitivo et personae et rei iungitur. *Πειρᾶσθαί τινος* est igitur *experiri aliquem congrediendo cum eo*, velnti Hom. Il. XXI. 580. de Agenore, *οὐκ ἔθελεν φεύγειν, πρὶν πειρήσαιτ' Ἀχιλῆος.* XX. 349. Achilles de Aenea, *οὔ οἱ θυμὸς ἐμεῦ ἔτι πειρηθῆναι ἔσσεται.* XIX. 384. *πειρήθη δ' ἕο αὐτοῦ ἐν ἔντεσι δῖος Ἀχιλλεύς.* X. 444. Hinc cum genitivo rei iunctum est *periculum facere alicuius rei*, veluti Odyss. VIII. 126. *οἱ δὲ παλαισμοσύνης ἀλεγεινῆς πειρήσαντο.*

τρίας, παρέλιπον, ἀρκεσθεὶς τοῖς εἰρημένοις, πρὸς τὸ
μὴ δεῖν πέρα τοῦ φυσικοῦ καὶ μετρίου πρὸς ἄπρακτα C
πένθη καὶ θρήνους ἀγεννεῖς ἐκτρέπεσθαι.

κέ. Τὸ γὰρ μὴ δι' αὐτὸν κακῶς πράττειν ὁ μὲν Κράντωρ φησὶν οὐ μικρὸν εἶναι κούφισμα πρὸς τὰς τύχας, ἐγὼ δ' ἂν εἴποιμι φάρμακον ἀλυπίας εἶναι μέγιστον· τὸ δὲ φιλεῖν τὸν μεταλλάξαντα καὶ στέργειν οὐχ ἐν τῷ λυπεῖν ἑαυτοὺς ἐστιν, ἀλλ' ἐν τῷ τὸν ἀγαπώμενον ὠφελεῖν. ὠφέλεια δ' ἐστὶ τοῖς ἀφῃρημένοις ἡ διὰ τῆς ἀγαθῆς μνήμης τιμή· οὐδεὶς γὰρ ἀγαθὸς ἄξιος θρήνων, ἀλλ' ὕμνων καὶ ἐπαίνων, οὐδὲ πένθους, ἀλλὰ μνήμης εὐκλεοῦς, οὐδὲ

145. δεῦρ' ἄγε καὶ σὺ, ξεῖνε πάτερ, πείρησαι ἀέθλων, et passiva quidem forma, eadem vero significatione: 204. 5. τῶν δ' ἄλλων ὅτινα κραδίη θυμός τε κελεύει, Δεῦρ' ἄγε, πειρηθήτω, ἐπεί μ' ἐχολώσατε λίην. Deiode est simpliciter *congredi cum aliquo*, *experiri vel sentire aliquid*, *mit einem Umgang haben*, *etwas erfahren*, *kennen lernen*, *kosten*. Eurip. Hec. extr. τῶν δεσποσύνων πειρασόμεναι μόχθων. Plat. Phaed. extr. τελευτὴ ἀνδρὸς, τῶν τότε ὧν ἐπειράθημεν (i. e. οἷς συνεγενόμεθα) ἀρίστου. Demosth. Or. de Coron. p. 311. Reisk. τίς γὰρ Ἑλλήνων ἢ τίς βαρβάρων οὐ πολλῶν κακῶν καὶ μεγάλων ἐν τῷ παρόντι καιρῷ οὐ πεπείραται; Plut. Rom. c. 1. πειρώμενοι ἀγαθῆς χώρας, *experti terrae fertilitatem*. Charit. II. 8. extr. πειράθητι θανάτου. Ael. Var. Hist. V. 13. Τυραννίδος ἐπειράθησαν (Ἀθηναῖοι) ἐπὶ τῶν Πεισιστρατιδῶν. (Conf. XII. 1. ed. Gronov. T. II. p. 717.) Phalar. Ep. 129. ὀρφανίας πειραθῆναι. Hioc cap. 34. κακῶν ἀπείρατοι, i. e. ἄγευστοι. (Eurip. Hec. 375. οὐκ εἰωθε γεύεσθαι κακῶν. Soph. Trach. 1101. μόχθων μυρίων ἐγευσάμην.)

φειδόμενος — συμμετρίας] Conf. quae annot. ad c. 14.

ἀρκεσθεὶς τοῖς εἰρ.] Matth. § 389. a. Bernh. p. 104.

πέρα] Hermannus ad Soph. Oed. Col. 889. inter πέραν et πέρα apud Atticos scriptores id esse discrimen censet, ut illud tantummodo de loco dicatur et proprie expers sit motus, hoc proprie motum significet et saepe metaphorice usurpetur. Vid. Buttm. § 117, 1.

πρὸς] Pass. C. 3. a.

ἄπρακτα] Vid. annot. ad ἄπρηκτοι cap. 11.

XXV. οὐ μικρὸν εἶναι κούφισμα] Cicero Tusc. I. 16, 34. *postremo, quod videt malum nullum esse, nisi culpam; culpam autem nullam esse, quum id, quod ab homine non potuerit praestari, evenerit.* Epp. ad Fam. VI. 1. *Simus igitur ea mente, quam ratio et veritas praescribit, ut nihil in vita nobis praestandum praeter culpam putemus: eaque quum careamus, omnia humana placate et moderate feramus.*

τὸν μεταλλάξαντα] Cf. annot. ad μεταλλαγῆς τοῦ βίου c. 1.

ἐπαίνων] Antecedente ὕμνων, illud sibi sordere ait Lennepius ad Phalar. p. 280. et mutandum in παιάνων, quo voc. τιμὰς ἰσοθέους

δακρύων ἐπωδύνων, ἀλλ᾽ ἀστείων ἀπαρχῶν, εἴγε ὁ μετηλ-
D λαχὼς θειότερόν τινα βίον μετείληφεν, ἀπαλλαγεὶς τῆς

cogitaverit **Plutarchus**, quas bonis haberi vellet post mortem. Laudat praeterea **Polybii** IV. p. 403. [ed. Amst. — c. 20.] *Διότι σχεδὸν παρὰ μόνοις Ἀρκάσι πρῶτον μὲν οἱ παῖδες ἐκ νηπίων ᾄδειν ἐθίζονται κατὰ νόμους τοὺς ὕμνους καὶ παιᾶνας, οἷς ἕκαστοι κατὰ τὰ πάτρια τοὺς ἐπιχωρίους ἥρωας καὶ θεοὺς ὑμνοῦσι.*

ἀστείων ἀπαρχῶν] *Ἀστεῖος* est proprie *urbanus* et oppositum *τῷ ἀγροῖκος*, *agrestis*, *rudis*. Deinde significat *venustus*, *festivus*, *lepidus*, postremo etiam *ridiculus* (veluti apud **Plat.** Lys. 2. p. 204. C. ubi vid. **Heind.**). Quarum significationum quum nulla *ταῖς ἀπαρχαῖς* apta videretur, **Piersonus** legendum esse coniecit *ἀλλὰ θείων* prob. **Wyttenb.**, **Toupius**, quod etiam **Reiskio** placebat, *ἀλλ᾽ ἐτείων* vel *ἀλλ᾽ ἐπετείων*. Sed non semper idem fuit usus vocabuli *ἀστεῖος*, quod ab Atticis quidem fere plerumque cum leni quadam cavillatione usurpatum apud sequioris aetatis scriptores ampliorem *boni*, *idonei*, *iucundi*, *honesti*, *elegantis*, *hilaris* denique notionem accepisse videtur, notatam a **Schol.** ad **Plat.** de Rep. I. p. 349. B. *νῦν ἀντὶ τοῦ γελοιώδης ὁ ἀστεῖος κεῖται· σημαίνει δὲ καὶ τὸν εὐσύνετον καὶ εὐπρόσωπον καὶ χαρίεντα*, quod *σχόλιον* excerpsit etiam **Phavorinus**. (Conf. **Menandri** fragm. ed. **Mein.** p. 97. *ἀστεῖον (bonum) ἐπιτήδευμα*. p. 205. *ἀστεῖον (idoneum) φάρμακον*. **Plut.** Lycurg. c. 4. p. 41. F. *ἀστεῖον ὡς ἀληθῶς τὸ πολίτευμα καὶ καθαρὸν ἀποδεῖξαι*.) Quocirca quamvis facilem **Piersoni** emendationem amplecti nolim, quum praesertim h. l. sententiarum nexus laetitiae iucunditatisque notionem, utpote *τῷ δακρύων ἐπωδύνων* contrariam, requirat. Idem valet etiam de **Reiskii** coniectura, quae quidem commendatur similibus **Charondae** verbis apud **Stob.** (Floril. T. 44. p. 291. ed. Gesn.) *Χρὴ δὲ καὶ τῶν τελευτώντων ἕκαστον τιμᾶν, μὴ δακρύοις μηδὲ οἴκτοις, ἀλλὰ μνήμῃ ἀγαθῇ καὶ τῇ τῶν κατ᾽ ἔτος ὡραίων ἐπιφορᾷ· ὡς ἀχαριστίας οὔσης πρὸς δαίμονας χθονίους, λύπης ὑπὲρ τὸ μέτρον γιγνομένης*: itemque **Draconis** lege servata a **Porphyrio** de Abstin. IV. 22. extr. *θεοὺς τιμᾶν καὶ ἥρωας ἐγχωρίους ἐν κοινῷ, ἑπομένους νόμοις πατρίοις, ἰδίᾳ κατὰ δύναμιν, σὺν εὐφημίᾳ καὶ ἀπαρχαῖς καρπῶν πελάνους ἐπετείους*. (Commemoravit h. l. **Wytt.**)

εἴγε] Quid intersit inter *εἴγε* et *εἴπερ*, docuit **Herm.** ad **Vig.** p. 834. „*Εἴπερ*, inquit, quod nos *wenn anders* dicimus, ita ab *εἴγε*, quod nos dicimus *wenn denn* [s. *wenn ja*, *wenn doch*], differt, quod *εἴπερ* usurpatur de re, quae esse sumitur, sed in incerto relinquitur, utrum iure an iniuria sumatur; *εἴγε* autem de re, quae iure sumpta creditur. *Εἴπερ δοκεῖ σοι*, *wenn es anders dir so gefällt*, dicimus ei, de quo non certo scimus, quid ei placeat, aut de quo id nescire simulamus. *Εἴγε δοκεῖ σοι*, *wenn es dir denn so gefällt*, dicimus ei, de quo scimus, quid ei placeat." Quamquam hoc discrimen a scriptoribus non semper observatur. Licet enim *εἴγε* saepissime positum sit pro *ἐπειδή γε*, *quandoquidem*, *sintemal*, tamen etiam de rebus dubiis usurpatur, veluti a **Luciano** Diall. Deor. XX. 5. *Ὁρῶ νῦν, εἴγε ἐκεῖνός ἐστιν. — Ἀλλ᾽ ἐκεῖνος.*

ἀπαλλαγεὶς τῆς τοῦ σώματος λατρείας] Conf. cap. 11. extr. *τοὺς ἀπολυθέντας τῆς ἐν αὐτῷ λατρείας.*

τοῦ σώματος λατρείας καὶ τῶν ἀτρύτων ἕνεκα τούτου φροντίδων τε καὶ συμφορῶν, ἃς ἀνάγκη τοὺς εἰληχότας τὸν θνητὸν βίον ὑπομένειν, ἕως ἂν ἐκπλήσωσι τὸν ἐπικλωσθέντα τῆς ζωῆς βίον· ὃν ἔδωκεν ἡμῖν ἡ φύσις οὐκ εἰς ἅπαντα τὸν χρόνον, ἀλλὰ καθ᾽ ἕκαστον ἀπένειμε τὸν μερισθέντα κατὰ τοὺς τῆς εἱμαρμένης νόμους.

κϛ΄. Διὸ τοὺς εὖ φρονοῦντας ἐπὶ τοῖς ἀποθνήσκουσιν
οὐ χρὴ πέρα τοῦ φυσικοῦ καὶ μετρίου τῆς περὶ τὴν ψυχὴν
λύπης εἰς ἄπρακτα καὶ βαρβαρικὰ πένθη παρεκτρέπεσθαι,
καὶ τοῦθ᾽ ὅπερ πολλοῖς ἤδη συνέβη, περιμένειν, ὥςτε,
πρὶν ἀπώσασθαι τὰ πένθη, κακουχουμένους τελευτῆσαι E
τὸν βίον καὶ ἐν τοῖς πενθίμοις τῆς κακοδαίμονος ταφῆς
μεταλαβεῖν ἅμα τῶν τε ἀνιαρῶν καὶ τῶν ἐκ τῆς ἀλογιστίας κακῶν συγκηδευομένων αὐτοῖς· ὥςτ᾽ ἐπιφθέγξασθαι τὸ Ὁμηρικὸν,

Μυρομένοισι δὲ τοῖσι μέλας ἐπὶ ἕσπερος ἦλθεν.

Διὸ καὶ πολλάκις αὐτοῖς προςδιαλέγεσθαι χρή· Τί δαὶ,

ἀτρύτων] Phavor. *Ἄτρυτα· ἀκάματα, σκληρὰ καὶ ἰσχυρά· σημαίνει δὲ καὶ ἀβλαβῆ.* Ductum est voc. a *τρύειν*, *terere*. Pass. *ἀτρ.*

ἀνάγκη] Supplendum *ἐστὶν*, quod apud *ἀνάγκη* plerumque omittitur. Vid. Stallb. ad Plat. Phaed. p. 198. Sympos. p. 100.

XXVI. *βαρβαρικὰ πένθη*] Vid. annot. ad c. 22. *οἱ βάρβαροι.*

ἀπώσασθαι τὰ πένθη] Cap. 33, p. 119, C. *τὸ πενθεῖν παρωσάμενον.* Archiloch. Fragm. (ap. Stob. Floril. T. 123.) 1, 10. ap. Gaisf. in Poet. Gr. min. p. 90. *ἀλλὰ τάχιστα Τλῆτε, γυναικεῖον πένθος ἀπωσάμενοι*, quod ita expressit Horat. Epod. XVI. 39. *Vos quibus est virtus, muliebrem tollite luctum.*

κακουχουμένους] *corporis afflictione vexatos.* Wytt. Vid. annot. ad *κακουχίας* cap. 20.

ἐν τοῖς πενθίμοις] *Τὰ πένθιμα sunt luctus insignia.* Intelligenda sunt *ἱμάτια*, qua de *ἐλλείψει* vid. Thiersch. Gr. mai. § 313, 6, e. min. § 238, 5. e. Cf. c. 32. *τὰ τοῦ πένθους παράσημα μεθέμενοι.*

τῶν τε ἀνιαρῶν] Vid. Orellii Spicil. Crit.

ὥςτ᾽ ἐπιφθέγξ.] Matth. § 545. Thiersch. Gr. min. § 255, 6, d.

τὸ Ὁμηρικὸν] Compositus iste versus videtur esse duobus Homericis, altero Il. XXIII. 109. *Μυρομένοισι δὲ τοῖσι φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἠώς*: altero Odyss. I. 423. XVIII. 305. *Τοῖσι δὲ τερπομένοισι μέλας ἐπὶ ἕσπερος ἦλθεν.*

αὐτοῖς] Ita scripsimus ex nonnullis codd. prob. Wyttenb. pro vulgato *αὐτοῖς*.

τί δαί;] *Τί δαί;* et *τί δέ;* saepe a librariis confunduntur. Plenior forma admirationi significandae melius convenit. Conf. Stallb. ad Plat. Apol. Socr. p. 40. Gorg. p. 29. 32. Herm. ad Vig. p. 747. sq.

παυσόμεθά ποτε λυπούμενοι; ἢ ἀκαταπαύστῳ συμφορᾷ συνεσόμεθα μέχρι παντὸς τοῦ βίου; τὸ μὲν γὰρ δὴ ἀτελεύτητον νομίζειν τὸ πένθος, ἀνοίας ἐστὶν ἐσχάτης, καίτοι
F γε ὁρῶντας, ὡς καὶ οἱ βαρυλυπότατοι καὶ πολυπενθέστατοι πρᾳότατοι πολλάκις γίνονται ὑπὸ τοῦ χρόνου, καὶ ἐν οἷς ἐδυσχέραινον σφόδρα μνήμασιν ἀνοιμώζοντες καὶ στερνοτυπούμενοι, λαμπρὰς εὐωχίας συνίστανται μετὰ μουσουργῶν καὶ τῆς ἄλλης διαχύσεως. μεμηνότος οὖν ἐστι τὸ οὕτως ὑπολαμβάνειν παράμονον ἕξειν τὸ πένθος.
115 Ἀλλ' εἰ λογίζοιντ', ὅτι παύσεταί τινος γενομένου, προςαναλογίσαιντ' ἄν, χρόνου. δηλαδὴ τί ποιήσαντος; τὸ μὲν γὰρ γεγενημένον οὐδὲ θεῷ δυνατόν ἐστι ποιεῖν ἀγένητον. Οὐκοῦν τὸ νῦν παρ' ἐλπίδα συμβεβηκὸς καὶ παρὰ τὴν

ὑπὸ τοῦ χρόνου] Fragm. inc. ap. Stob. T. 126. (ed. Gesn. p. 621.) *Χρόνος δ' ἀμαυροῖ πάντα, κ' εἰς λήθην ἄγει.* Apud eund. T. 124. (p. 617.) Philippidis: *ὁ κοινὸς ἰατρός σε θεραπεύσει χρόνος.* Menandri (ed. Mein. p. 235.) *Πάντων ἰατρὸς τῶν ἀναγκαίων κακῶν Χρόνος ἐστὶν, οὗτος καὶ σὲ νῦν ἰάσεται.* Diphili: *Λύπης δὲ πάσης γίγνετ' ἰατρὸς χρόνος.* Conf. annot. ad cap. 2. init.

ἐν οἷς ἐδυσχέραινον σφ. μνήμασιν κ. τ. λ.] „Accipiendum de annuis inferiis, quae in sepulcris hortensibus fiebant: qua de re docte egit Kirchmannus de Funer. Rom. II. 22. IV. 4. 5." Wyttenb. Conf. Barthelemy Anachars. T. II. cap. 8.

μουσουργῶν] Phavor. *Μουσουργοί· ψάλτριαι. αἱ δὲ μουσουργοὶ βάρβαροι ἦσαν γυναῖκες, ὄνομα αὐταῖς ἐπιχώριον ζάρβα (?), καὶ τούτων αἱ μὲν αὐλοῦσιν, αἱ δὲ ψάλλουσι πενταχόρδῳ, αἱ δὲ ἑπταχόρδῳ ψαλτηρίῳ, αἱ αὐταὶ δὲ καὶ προςᾴδουσι τῷ ψαλμῷ.* Conf. Plut. Conjug. praec. p. 140. B.

διαχύσεως] Phavor. *Διάχυσις λέγεται τὸ διαχεῖσθαι ἐπὶ ψυχῆς, ὅταν ἐλευθεριάζῃ καὶ χαίρῃ· ἡ χαρὰ, τέρψις, καὶ ἔκστασις ὕδατος.* Plut. Sympos. lib. II. p. 632. A. *τοῦτο ἐκείνῳ γέλωτα καὶ διάχυσιν παρέσχε.* Eadem etiam nos translatione utimur.

προςαναλογίσαιντ' ἂν χρόνου· δηλαδὴ τί ποιήσαντος;] Locum hunc constituimus ex egregia Orellii nostri emendatione, cuius vide Spicil. Crit.

ἀγένητον] Probe distinguendum est *ἀγένητος* ab *ἀγέννητος.* Vid. Pass. s. v. Contra promiscue usurpatur *ἀγεννὴς* et *ἀγενὴς*, illud quidem ab Atticis maxime scriptoribus eosque sectantibus, hoc a recentioribus. Vid. annot. ad *ἀγενέστεροι* cap. 21. extr.

οὐκοῦν κ. τ. λ.] Locus iste, si recte scribitur, nimia utique laborare videtur brevitate, id quod apud nostrum scriptorem, quamvis interdum verbosum, nonnumquam fieri solet (Bernh. Synt. Gr. p. 454. extr.) Hunc igitur ex eo extricarunt sensum interpretes: *casus noster ostendit ipsa re et facto id, quod pluribus accidit:* i. e. *idem, quod nobis, pluribus accidisse.* Sed rectius eum explicavit Orellius in Spicil. Crit.

ἡμετέραν δόξαν ἔδειξε τὸ εἰωθὸς περὶ πολλοὺς γίνεσθαι δι' αὐτῶν τῶν ἔργων. Τί οὖν; ἆρά γ' ἡμεῖς τοῦτο διὰ τοῦ λόγου μαθεῖν οὐ δυνάμεθα, οὐδ' ἐπιλογίσασθαι ὅτι

Πλείη μὲν γαῖα κακῶν, πλείη δὲ θάλασσα —

καί·

Τοιάδε θνητοῖσι κακὰ κακῶν
ἀμφί τε κῆρες εἰλεῦνται,
κενεὴ δ' εἴςδυσις οὐδ' αἰθέρι.

κζ. Πολλοῖς γὰρ καὶ σοφοῖς ἀνδράσιν, ὥς φησι Κράντωρ, οὐ νῦν, ἀλλὰ πάλαι κέκλαυσται τἀνθρώπινα, τιμωρίαν ἡγουμένοις εἶναι τὸν βίον, καὶ ἀρχὴν τὸ γενέσθαι ἄνθρωπον συμφορὰν τὴν μεγίστην. Τοῦτο δέ φησιν Ἀριστοτέλης, καὶ τὸν Σειληνὸν συλληφθέντα τῷ Μίδᾳ B

πλείη κ. τ. λ.] Hesiodi versus *Εργ. κ. Ἡμ.* 101. laudatus iam supra cap. 7.

τοιάδε κ. τ. λ.] Incerti poëtae versus, similes fragmento Simonidis ap. Stob. T. 98. (ap. Gaisf. Poët. Gr. min. p. 214.) *Οὕτω κακῶν ἄπ' οὐδὲν, ἀλλὰ μυρίαι Βροτοῖσι κῆρες, κἀνεπίφραστοι δύαι, Καὶ πήματ' ἐστίν· εἰ δ' ἐμοὶ πίθοιατο, Οὐκ ἂν κακῶν ἐρῷμεν, οὐδ' ἐν ἄλγεσι Κακοῖς ἔχοντες θυμὸν αἰκιζοίμεθα.*

κακὰ κακῶν] Tragicorum est loquendi genus, adiectivi vim addito eiosdem geuitivo iutendendi. Soph. Oed. T. 465. *ἄῤῥητ' ἀῤῥήτων*, *maxime infundu.* Philoct. 65. *ἔσχατ' ἐσχάτων κακά.* Electr. 849. *δειλαία δειλαίων κυρεῖς* (quamqoam hic genitivus rectius cum verbo coniuogitur). Eurip. Androm. 521. *ἐχθροὺς ἐχθρῶν.* Bernh. p. 154.

εἴςδυσις — αἰθέρι] De substantivorom cum dativis coniunctiooe vid. Matth. § 389, 3. Bernh. p. 88.

XXVII. *ἀρχὴν τὸ γενέσθαι ἄνθρωπον*] Lennep. ad Phalar. p. 234. et 252. laudans nostrum locum *ἀρχὴν* interpretatur *omnino*: quam sigoificatiooem hoc voc. non habet nisi sequente negatione. Est nostrum *gleich von Anfang, von vorn herein (in der ursprünglichen Anluge).* Pass. 3. Buttm. § 115, 4.. Exempla collegit Hermann. ad Vig. p. 223. Blume ad Lycurg. orat. io Leocr. 30, 15. Eidem Lennepio *ἀνθρώπῳ* pro *ἄνθρωπον* scribeoti non valde repugnem.

τὸν Σειληνὸν κ. τ. λ.] Cicero Tusc. I. 47, 113. *Deorum immortulium iudicia solent in scholis proferre de morte; nec vero ea fingere ipsi, sed Herodoto auctore aliisque pluribus.* — 48, 114. *Affertur etiam de Sileno fubella quaedam, qui, quum a Midu captus esset, hoc ei muneris pro sua missione dedisse dicitur: docuisse regem, non nasci homini longe optimum esse; proximum autem, quum primum mori.* — „Fingitur autem ab aotiquis Silenus fuisse educator et praeceptor, ac custos et perpetuus comes Bacchi. Uode Diodorus Siculus lib. III. p. 212. [cap. 71.] eum dicit *παιδαγωγὸν καὶ τροφέα Διονύσου*, immo *εἰςηγητὴν καὶ διδάσκαλον γινόμενον τῶν καλλίστων ἐπιτηδευμάτων, καὶ μεγάλα συμβάλλεσθαι τῷ Διονύσῳ πρὸς ἀρετήν τε καὶ δόξαν*, *doctorem prue-*

ἀποφήνασθαι· βέλτιον δ' αὐτὰς τοῦ φιλοσόφου λέξεις
παραθέσθαι. φησὶ δὲ ἐν τῷ Εὐδήμῳ ἐπιγραφομένῳ, ἢ
Περὶ ψυχῆς, ταυτί· „Διόπερ, ὦ κράτιστε πάντων καὶ
μακαριστότατε, καὶ πρὸς τῷ μακαρίους καὶ εὐδαίμονας
εἶναι τοὺς τετελευτηκότας νομίζομεν, καὶ τὸ ψεύσασθαί
τι κατ' αὐτῶν καὶ τὸ βλασφημεῖν οὐχ ὅσιον, ὡς κατὰ
C βελτιόνων, ἡγούμεθα, καὶ κρειττόνων ἤδη γεγονότων·
καὶ ταῦθ' οὕτως ἀρχαῖα καὶ παλαιὰ διατελεῖ νενομισμένα
παρ' ἡμῖν, ὥςτε τοπαράπαν οὐδεὶς οἶδεν οὔτε τοῦ χρόνου
τὴν ἀρχὴν, οὔτε τὸν θέντα πρῶτον, ἀλλὰ τὸν ἄπειρον

stantissimarum artium multa Baccho contulisse ad virtutem et ad gloriam. Inde igitur est, quod inducitur Silenus a veteribus, Cic., Virgilio [Bucol. Ecl. VI. 14. sqq.], Plutarcho, Aeliano, disserens ex interiori philosophia de rebus naturalibus ac moralibus." Perizon. ad Aelian. Var. Hist. III. 18. T. I. p. 244.

Ἀριστοτέλης — ἐν τῷ Εὐδήμῳ ἐπιγραφομένῳ] „Operae pretium est, observare formam dictionis Aristotelicae in hoc dialogo, gravitati argumenti ac populari sensui accommodatam, plane diversam a forma dictionis librorum superstitum tenui et concisa, redundantem, grandem, ac paene tragicam." Wytt.

Διόπερ κ. τ. λ.] Locus misere corruptus, in quo reficiendo criticorum ingenia usque se exercebunt. Nos scripsimus verba, uti leguntur apud Wyttenb., nisi quod plurimorum et optimorum codd. lectionem νομίζομεν pro vulgata νομίζειν recepimus. In aliquot libris est διὸ περῶσι κράτιστα καὶ μακαριστότατα: sed dubito, sitne omnino Graecum περᾶν absolute positum pro βιοῦν. Ut igitur sint sana διόπερ, ὦ κράτιστε, illa καὶ μακαριστότατε sana esse nullo modo possunt, quum alloquutio fiat non ad mortuum aliquem, sed ad vivum hominem ac praesentem, soli autem mortui statim ut οἱ μακάριοι praedicentur. Quamobrem hac alterutra ratione Aristotelis verba restituenda censuit Wyttenbachius, aut sic: Διόπερ, ὦ κράτιστε, πάντως καὶ μακαριστοὺς, καὶ πρὸς τῷ μακαριστοὺς καὶ εὐδαίμονας εἶναι τοὺς τελευτηκότας νομίζομεν: aut ita esse legendum: Διόπερ ὦ κράτιστε, πάντως καὶ πρὸς τῷ μακαριστοὺς καὶ εὐδαίμονας εἶναι τοὺς τελευτηκότας νομίζομεν. Quod autem discrimen intersit inter τὸν μακαρισμὸν et τὴν εὐδαιμονίαν, Hippodami Pythagorei docet fragmentum servatum a Stobaeo Floril. T. 103. p. 554. Gesn. — ἐκ δύο τούτων ἁ ἀνθρωπίνα εὐδαιμονία συγκεφαλαιοῦται, ἐπαίνω τε καὶ μακαρισμῶ· ἐπαίνω μὲν τῶ ἐξ ἀρετᾶς, μακαρισμῶ δὲ τῶ ἐξ εὐτυχίας. „Igitur mortui sunt εὐδαίμονες, ideoque iis tribuendus et μακαρισμὸς et ἔπαινος: et vero ἔπαινος eam vim habet, ut ψεύσασθαί τι κατ' αὐτῶν καὶ τὸ βλασφημεῖν οὐχ ὅσιον sit." Wytt.

νενομισμένα] Νομίζεσθαι dicuntur non solum ea, quae legibus et institutis, sed etiam quae tacita hominum consensione rata habentur.

οὐδεὶς οἶδεν κ. τ. λ.] Sophocl. Antig. 466. Οὐ γάρ τι νῦν γε κἀχθὲς, ἀλλ' ἀεί ποτε Ζῇ ταῦτα, κ' οὐδεὶς οἶδεν ἐξ ὅτου φάνη.

αἰῶνα τυγχάνουσι διὰ τέλους οὕτω νενομισμένα. πρὸς δὲ δὴ τούτοις, διὰ στόματος ἐν τοῖς ἀνθρώποις ὁρᾷς, ὡς ἐκ πολλῶν ἐτῶν περιφέρεται θρυλλούμενον. Τί τοῦτ᾽; ἔφη· κἀκεῖνος ὑπολαβὼν, Ὡς ἄρα μὴ γίνεσθαι μὲν, ἔφη, ἄριστον πάντων, τὸ δὲ τεθνάναι τοῦ ζῆν ἐστι κρεῖττον· καὶ πολλοῖς οὕτω παρὰ τοῦ δαιμονίου μεμαρτύρηται· τοῦτο μὲν ἐκείνῳ τῷ Μίδᾳ λέγουσι δήπου μετὰ D
τὴν θήραν, ὡς ἔλαβε τὸν Σειληνὸν, διερωτῶντι καὶ πυνθανομένῳ, τί ποτέ ἐστι τὸ βέλτιον τοῖς ἀνθρώποις, καὶ τί τὸ πάντων αἱρετώτατον, τὸ μὲν πρῶτον οὐδὲν

διὰ στόματος ἐν τοῖς ἀνθρ.] Vid. Orellii Spicil. Crit.

ἐκ πολλῶν ἐτέων] Post haec verba leguntur in plerisque scriptis editisque libris *ἐκ παλαιοῦ χρόνου* vel *παλ. χρ.*, sed desunt in tribus optimis codd. Delevi manifestam glossam, cuius originem doctus quidam amicus scite sic explicat, ut adscriptum ad *ἐτέων* ab aliquo *χρόνων* (quod apud recentiores Graecos significat *annorum*) postea mutatum sit in *χρόνου* additumque *ἐκ παλαιοῦ*. [Phavor. *Ἔτη· χρόνοι*. Schol. ad Thucyd. II. 2. init. *ἠρίθμουν δὲ τοὺς χρόνους* (i. e. *τοὺς ἐνιαυτοὺς*) *οἱ Ἀργεῖοι ἀπὸ τῶν ἱερειῶν*.]

περιφέρεται θρυλλούμενον] Euripidis Fragm. de Bellerophonte ap. Stob. T. 98. (Fragm. ed. Matth. p. 111.) *Ἐγὼ τὸ μὲν δὴ πανταχοῦ θρυλλούμενον, Κράτιστον εἶναί φημι μὴ φῦναι βροτῷ*. Simile est Bacchylidis dictum ap. Stob. ibid. *Θνατοῖσι μὴ φῦναι φέριστον, μηδ᾽ ἀελίου προσιδεῖν φέγγος, ὄλβιος δ᾽ οὐδεὶς βροτῶν πάντα χρόνον*. — De verbo *θρυλλεῖν* vid. annot. ad *ὑμνοῦσιν* cap. 3. — Plut. Thes. c. 3. *τὸν θρυλλούμενον χρησμόν*. Plat. Phaed. p. 65. B. *τά γε τοιαῦτα καὶ οἱ ποιηταὶ ἡμῖν ἀεὶ θρυλλοῦσιν*. Demosth. Olynth. I. p. 10. extr. *ὃ πάντες ἐθρυλλεῖτε*.

κἀκεῖνος ὑπολαβὼν — ἔφη] In omnibus meis libris est *ἔφην*, haud scio an ortum ex operae alicuius errore, et postea in ceteros libros deinceps propagatum.

τοῦτο μὲν] Viger. p. 14. „Eodem sensu ac *τὸ μὲν — τὸ δὲ* dicunt Graeci *τὰ μὲν — τὰ δὲ* et *τοῦτο μὲν — τοῦτο δὲ*, quae voces nonnumquam usurpantur in principiis periodorum, maxime disiunctarum, ubi res pluribus aut testimoniis aut exemplis illustratur." Exemplis ab ipso prolatis, quorum numerum praesertim ex Herodoto nullo labore augere possis, talia adiunxit Hermannus p. 702., in quibus harum particularum disiunctivarum alterutra deest. Ex eo genere hic est locus, in quo post *τοῦτο μὲν* exspectes *τοῦτο δέ*. Sed, ut recte docuit Wyttenb., credibile est, Aristotelem huic de Sileno et Mida narrationi similia adiunxisse exempla, quibus *τοῦτο δὲ* potuerit praeponere; quamquam in longius deducta narratione respondens particula interdum omittitur. Conf. Matth. § 288. not. 2. Valcken. ad Herod. IV. 74.

οὐδὲν ἐθέλειν εἰπεῖν; ἀλλὰ σιωπᾶν] Intellige accusativum ex praecedd. De praesenti pro tempore historico posito v. Matth. § 499. et 504, 1. Thiersch. Gr. min. § 215, 4. et 217, 1. a.

ἐθέλειν εἰπεῖν, ἀλλὰ σιωπᾶν ἀῤῥήτως· ἐπειδὴ δέ ποτε μόλις πᾶσαν μηχανὴν μηχανώμενος προςηγάγετο φθέγξασθαί τι πρὸς αὐτὸν, οὕτως ἀναγκαζόμενος εἰπεῖν·

σιωπᾶν] Σιωπᾶν contrarium est τοῦ ἀποκρίνασθαι vel εἰπεῖν, veluti Xenoph. Cyrop. V. 5, 20. ἀλλ' εἰ πρὸς τοῦτο σιωπᾶν ἥδιόν σοι ἢ ἀποκρίνασθαι, ubi vid. Bornemann. Ammon. p. 124. Lips. Σιωπὴ καὶ σιγὴ διαφέρει. σιωπὴ μὲν γάρ ἐστι κατάσχεσις λόγου· σιγὴ δὲ στέρησις λόγου. Etenim σιγᾶν proprie est *silere, still seyn*, σιωπᾶν *tacere, schweigen*. Passovii autem praeceptum, σιγᾶν transitiva notione nusquam dici, his exemplis satis refelli mihi videtur. Pind. Olymp. IX. 156. ἄνευθε θεοῦ σεσιγαμένον οὐ σκαιότερον χρῆμ' ἕκαστον. Isthm. II. 65. μήτ' ἀρετάν ποτε σιγάτω πατρῴαν, μηδὲ τούςδ' ὕμνους. Fragm. 49. ap. Boeckh. τὸ δὲ μὴ Διΐ φίλτερον σιγῷμι πάμπαν. Aesch. fragm. de Prom. πυρφ. (Tom. V. ed. Schütz. p. 119.) Σιγῶν θ' ὅπου δεῖ καὶ λέγων τὰ καίρια. Eurip. fragm. de Inoe ap. Stob. Tit. 42. (40.) init. (Fragm. ed. Matth. p. 197.) Ἴστω δὲ μηδεὶς ταῦθ' ἃ σιγᾶσθαι χρεών. Plutarch. de liber. educat. c. 14. p. 10. F. Καὶ τὸ μὴ σιγηθὲν ἐξειπεῖν ῥᾴδιον, τὸ δὲ ῥηθὲν ἀναλαβεῖν ἀδύνατον.

ἀῤῥήτως] Phavor. Ἀῤῥήτως· ἀλέκτως. Reiskii coniectura ἀῤῥήκτως mihi quidem multo minus placet, quam dictio ἀῤῥήτως σιωπᾶν, etsi huius exemplum vix ullum reperias.

μόλις] Secundum praecepta veterum grammaticorum μόγις est ἀττικώτερον. Schol. ad Lucian. Iud. Voc. 4. Μόγις οἱ Ἀθηναῖοι· μόλις ἡ κοινή: ad q. l. vid. Hemsterh. T. I. p. 86. Helladius ap. Phot. p. 866. Τό μόγις ἀναλογώτερον διὰ τοῦ γ γράφεται, ἐπὶ τῶν μετὰ πόνου γινομένων ταττόμενον· οἱ δὲ Ἴωνες καὶ Αἰωλεῖς παραλόγως διὰ τοῦ λ μόλις λέγοντες ἐκφέρουσι καὶ γράφουσι. Conf. Buttm. § 16. not. 2. D'Orvill. ad Charit. III. 9. ed. Lips. p. 409. Stallb. ad Plat. Apol. Socr. p. 26. Vix igitur fide est dignum hoc Thomae Mag. praeceptum: Μόγις ἀντὶ τοῦ μετὰ βίας· μόλις ἀντὶ τοῦ βραδέως.

μηχανὴν μηχανώμενος] Similiter dicitur πόλεμον πολεμίζειν, μάχην μάχεσθαι, βουλὴν βουλεύειν, παιδείαν παιδεύειν, ὅρκον ὁρκοῦν et ὀμόσαι, γέλων προςγελᾶν, ἔρωτα ἐρᾶν, μεταβολὴν μεταβάλλειν (Plut. Compar. Thes. c. Rom. p. 37. E.) Matth. § 421. not. 3. coll. c. § 409, 2. Bernh. p. 106. Zumpt. § 384. Cic. pro Mur. 29, 61. Apud Comicos Latinos, Plautum maxime, similia exempla sexcenta inveneris.

προςηγάγετο] Cur non προςήγαγε? Buttmann. § 135, 5. 6. Matth. § 491. sq. Thiersch. Gr. min. § 213, 1. Bernh. p. 342. sq.

πρὸς αὐτὸν] Buttm. § 127, 3. Thiersch. Gr. min. § 201, 10.

οὕτως] I. q. οὕτως ἤδη vel οὕτω δή. Saepe οὕτως participiis additur, ab Atticis maxime scriptoribus. Plut. Cleom. c. 27. p. 822. extr. Τοῦτον — ὁ βασιλεὺς ἐκέλευεν, ὅταν αὐτόν τε καὶ τοὺς ἄλλους ἴδῃ πεπτωκότας, οὕτως τελευτᾶν. Galb. p. 1055. extr. ἐπελθὼν τῷ νεκρῷ καὶ κείμενον θεασάμενος, οὕτως ἐξελθεῖν. Conferatur Passovius 7. Buttmann. § 144. not. b. Bernh. p. 284. Stallb. ad Plat. Phaedon. p. 36. Kypk. Observ. sacr. T. I. p. 359.

ἀναγκαζόμενος] Est grammaticorum praeceptum, ut nominativus

„Δαίμονος ἐπιπόνου καὶ τύχης χαλεπῆς ἐφήμερον σπέρμα,
„τί με βιάζεσθε λέγειν, ἃ ὑμῖν ἄρειον μὴ γνῶναι; μετ'
„ἀγνοίας γὰρ τῶν οἰκείων κακῶν ἀλυπότατος ὁ βίος· ἀν-
„θρώποις δὲ πάμπαν οὐκ ἔστι γενέσθαι τὸ πάντων ἄρι-
„στον, οὐδὲ μετασχεῖν τῆς τοῦ βελτίστου φύσεως· ἄριστον E
„γὰρ πᾶσι καὶ πάσαις τὸ μὴ γενέσθαι· τὸ μέντοι μετὰ
„τοῦτο καὶ τὸ πρῶτον τῶν ἄλλων ἀνυστὸν, δεύτερον δὲ,
„τὸ γενομένους ἀποθανεῖν ὡς τάχιστα." Δῆλον οὖν, ὡς
οὔσης κρείττονος τῆς ἐν τῷ τεθνάναι διαγωγῆς, ἢ τῆς
ἐν τῷ ζῆν, οὕτως ἀπεφήνατο." Μυρία δ' ἐπὶ μυρίοις
ἄν τις ἔχοι τοιαῦτα παρατίθεσθαι πρὸς τὸ αὐτὸ κεφά-
λαιον· ἀλλ' οὐκ ἀναγκαῖον μακρηγορεῖν.

cum infinitivo tum coniungatur, quum de eodem subiecto sermo sit, de quo verbum, unde ista constructio pendeat, intelligatur. Buttm. § 142. Matth. § 536. Thiersch. Gr. min. § 250, 6, a. Bernh. p. 367. Sed h. l. nominativus non refertur ad personam praecedentem, quum infinitivus εἰπεῖν iungendus sit praegresso v. λέγουσι, in quo subiectum latet τινές. Simile nominativi apud infinitivum exemplum legitur apud Thucyd. VIII. 48. extr. (T. II. p. 406. Goell.). Conf. etiam Plat. Apol. Socr. p. 23. A. ibique Stallb. Quum autem libri nonnulli accusativum exhibeant, eum, tamquam legitimum casum, probb. Reiskio et Wyttenbachio amplexus est Huttenius.

δαιμονος] Pass. 2. Phavor. Δαίμων, ἡ ἑκάστου τύχη. Significatio est Tragicis maxime usitata. Conf. Valcken. ad Eurip. Hippol. p. 251. et 253.

οὐκ ἔστι γενέσθαι κ. τ. λ.] Eandem hanc fabellam in *Ciceronis* quoque Consolatione locum habuisse, ex Lactantio coniici potest, qui laudatis Ciceronis hisce verbis. „*Non nasci, longe optimum, nec in hos scopulos incidere vitae; proximum autem, si natus sis, quam primum mori et tamquam ex incendio effugere violentiam fortunae*" haec addit: *Quae sententia, ut maioris sit auctoritatis, Sileno attribuitur, qui eum Midae regi, a quo captus erat, dixisse fertur.* Conf. Cic. Tusc. I. 48. Similes sunt hi Theognidis versus (417. sqq. ed. Brunck., ap. Stob. p. 602. Gesn.) Ἀρχὴν μὲν μὴ φῦναι ἐπιχθονίοισιν ἄριστον, Μηδ' ἐσιδεῖν αὐγὰς ὀξέος ἠελίου· φύντα δ', ὅπως ὤκιστα πύλας Ἀΐδαο περῆσαι, Καὶ κεῖσθαι πολλὴν γαῖαν ἐφεσσάμενον (vulg. γῆν ἐπαμησάμενον). Vide etiam Addenda.

τὸ πρῶτον κ. τ. λ.] Reisk. probabil. coni. ἀνυστῶν: *id quod inferius quidem est τῷ ἀρίστῳ, illo, sed reliquis rebus, quas consequi homines possunt, anteferendum.*

δῆλον — ὡς] Rarior est post δῆλον usus particulae ὡς pro ὅτι. Exempla collegit Bornemann. ad Xenoph. Cyrop. V. 3, 11. — (Reisk. legendum putat: δῆλον οὖν, ὅτι, ὡς οὔσης.)

ἀπεφήνατο] Cap. 7. p. 105. D. ἀποφαίνει. Quid igitur differt activae formae notio a mediae notione? Cf. Pass. s. v. Haec autem δῆλον — ἀπεφήνατο Aristotelem Sileni verbis subiunxisse censet Wytt.

κη'. Οὐ χρὴ οὖν τοὺς ἀποθνήσκοντας νέους θρηνεῖν· ὅτι τῶν ἐν τῷ μακρῷ βίῳ νομιζομένων ἀγαθῶν ἀπεστέρηνται· τοῦτο γὰρ ἄδηλον, ὡς πολλάκις εἴπομεν, εἴτ'
F ἀγαθῶν ἀπεστερημένοι τυγχάνουσιν, εἴτε κακῶν. πολλῷ γὰρ πλείονα τὰ κακά· καὶ τὰ μὲν μόλις καὶ διὰ πολλῶν φροντίδων κτώμεθα, τὰ δὲ κακὰ πάνυ ῥᾳδίως· στρογγύλα γὰρ εἶναί φασι ταῦτα καὶ συνεχῆ καὶ πρὸς ἄλληλα φερόμενα κατὰ πολλὰς αἰτίας· τὰ δ' ἀγαθὰ, διεχῆ τε καὶ δυςκόλως συνερχόμενα πρὸς αὐτοῖς τοῦ βίου τοῖς τέρμασιν. Ἐπιλελησμένοις οὖν ἐοίκαμεν· οὐ γὰρ μόνον,
116 ὥς φησιν Εὐριπίδης, τὰ χρήματα οὐκ ἴδια κέκτηνται βροτοὶ, ἀλλ' ἁπλῶς τῶν ἀνθρωπίνων οὐδέν· διὸ καὶ ἐπὶ πάντων λέγειν χρή·

Τὰ τῶν θεῶν ἔχοντες ἐπιμελούμεθα·
ὅταν δὲ χρήζωσ', αὔτ' ἀφαιροῦνται πάλιν.

Οὐ δεῖ οὖν δυςφορεῖν, ἐὰν, ἃ ἔχρησαν ἡμῖν πρὸς ὀλίγον,

XXVIII. *στρογγύλα*] Alioquin rotunditas ipsi tribuitur Fortunae. Pacuvius ap. Auct. ad Herenn. II. 23. *Fortunam insanam esse et caecam et brutam perhibent philosophi: Saxoque instare in globoso praedicant volubilem: Ideo, quo saxum impulerit fors, cadere eo fortunam autumant.* Cic. in Pis. 10, 22. *fortunae rotam pertimescebat.* Cebes. VII. in. *Ἡ δὲ γυνὴ ἐκείνη τίς ἐστιν, ἢ ὥςπερ τυφλὴ καὶ μαινομένη τις εἶναι δοκοῦσα καὶ ἑστηκυῖα ἐπὶ λίθου τινὸς στρογγύλου;*

συνεχῆ] *Συνεχὴς* proprie est *continuus*, deinde *frequentissimus, nunquam fere intermissus.* Plut. Lycurg. c. 13. p. 47. D. *ταῖς συνεχέσι καὶ πυκναῖς εἰς τὴν Βοιωτίαν ἐμβολαῖς.* Num. c. 8. p. 64. E. *ταῖς πολλαῖς στρατείαις καὶ τοῖς συνεχέσι πολέμοις.* H. l. ei opponitur rarius usurpatum vocabulum *διεχὴς*, i. q. *σπάνιος*, Rom. c. 9. p. 23. B. *σπάνιον καὶ μὴ συνεχές.*

ἐπιλελησμένοις] Cuiusnam? quaeris. Nimirum responsio latet in verbis *οὐ γὰρ μόνον κ. τ. λ. Γὰρ* igitur, si sana est lectio, h. l. ut saepenumero, explicandi vim habet. Unus quidem cod. habet *ὅτι* pro *οὐ γὰρ*, unde Wyttenb. legendum esse suspicatur, *ἐοίκαμεν, ὅτι οὐ μόνον.* Sed vide Orell. Spicil. Crit.

Εὐριπίδης] Euripidis de Phoenissis vs. 565. (555.). *Οὔτοι τὰ χρήματ' ἴδια κέκτηνται βροτοὶ, Τὰ τῶν θεῶν δ' ἔχοντες ἐπιμελούμεθα· Ὅταν δὲ χρήζωσ', αὔτ' ἀφαιροῦνται πάλιν.* (Valck. minus recte scripsit *αὐτ'*, quod est *αὐτε.* Conf. Buttm. § 30, 2. not. 1.)

ἁπλῶς] Vid. annot. ad *πάνθ' ἁπλῶς* c. 6.

ἐπὶ πάντων] De praep. *ἐπὶ* v. quae dix. ad c. 8. init.

χρήζωσ'] *Χρήζειν τι παρά τινος* loquutio est ab Herodoto et Tragicis inprimis usurpata. Pass. s. v.

ἔχρησαν] *Χρᾶν* est *commodare, mutuo dare, usuram dare ali-*

ταῦτα ἀπαιτῶσιν. Οὐδὲ γὰρ οἱ τραπεζῖται, καθάπερ εἰώθαμεν λέγειν πολλάκις, ἀπαιτούμενοι τὰ θέματα δυσχεραίνουσιν ἐπὶ τῇ ἀποδόσει, ἐάνπερ εὐγνωμονῶσι. πρὸς γὰρ τοὺς οὐκ εὐμαρῶς ἀποδιδόντας εἰκότως ἄν τις εἴποι· Ἐπελάθου, ὅτι ταῦτ᾽ ἔλαβες ἐπὶ τῷ ἀποδοῦναι; Τοῦτο δὴ τοῖς θνητοῖς ἅπασι συμβέβηκεν· ἔχομεν γὰρ τὸ ζῆν, ὥσπερ παρακαταθεμένοις θεοῖς ἐξ ἀνάγκης, καὶ τούτου χρόνος οὐδείς ἐστιν ὡρισμένος τῆς ἀποδόσεως, ὥσπερ οὐδὲ τοῖς τραπεζίταις τῆς τῶν θεμάτων, ἀλλ᾽ ἄδηλον, πότε ὁ δοὺς ἀπαιτήσει. Ὁ οὖν ἢ αὐτὸς μέλλων ἀποθνήσκειν ἢ τέκνων ἀποθανόντων ὑπεραγανακτῶν, πῶς οὐ καταφανῶς ἐπιλέλησται, ὅτι καὶ αὐτὸς ἄνθρωπός ἐστι καὶ τὰ τέκνα θνητὰ ἐγέννησεν; οὐ γάρ ἐστι φρένας ἔχοντος ἀνθρώπου ἀγνοεῖν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ζῶόν ἐστι θνητὸν, οὐδ᾽ ὅτι γέγονεν εἰς τὸ ἀποθανεῖν. Εἰ γοῦν ἡ Νιόβη, κατὰ τοὺς μύθους, πρόχειρον εἶχε τὴν ὑπόληψιν ταύτην, ὅτι οὐκ B

cuius rei. Herod. III. 58. ἐδέοντο δέκα τάλαντά σφι χρῆσαι. Conf. c. 10. extr. ὅ ἐδανείσαντο — ὁ δανείσας.

οἱ τραπεζῖται — ἐάνπερ εὐγνωμονῶσι] Cebet. Tab. (ed. Amst. 677. p. 232.) Διὰ τοῦτο οὖν τὸ Δαιμόνιον κελεύει μὴ θαυμάζειν ὅ τι ἂν πράττοι αὕτη, μηδὲ γίγνεσθαι ὁμοίους τοῖς κακοῖς τραπεζίταις· καὶ γὰρ ἐκεῖνοι, ὅταν μὲν λάβωσι τὸ ἀργύριον παρὰ τῶν ἀνθρώπων, χαίρουσι καὶ ἴδιον νομίζουσιν εἶναι· ὅταν ἀπαιτῶνται, ἀγανακτοῦσι καὶ δεινὰ οἴονται πεπονθέναι, οὐ μνημονεύοντες ὅτι ἐπὶ τούτῳ ἔλαβον τὰ θέματα, ἐφ᾽ ᾧ οὐδὲν κωλύει τὸν θέμενον πάλιν κομίσασθαι.

ἀπαιτούμενοι τὰ θέματα] De hac constructione v. Buttm. § 134, 6. Matth. § 424. Thiersch. Gr. min. § 198, 2, b.

ἐπὶ τῷ ἀποδοῦναι] De praep. ἐπὶ conf. annot. ad ἐφ᾽ ᾧγε διατελεῖν c. 5.

συμβέβηκεν] Perfectum positum notione praesentis, nec tamen idem est quod συμβαίνει. Buttm. § 113, 6. Matth. § 505. III. Thiersch. Gr. min. § 215, 8. Vig. p. 212. ibique Herm. p. 748.

τούτου] iungendum est cum τῆς ἀποδόσεως.

ὥσπερ παρακαταθεμένοις θεοῖς] Aut Dativus est [immo ablativus] absolutus, de quo vid. Buttm. § 145, 5. Matth. § 562, 2., aut, quae est Wytt. sententia, verbum excidit aliquod, veluti ἀποδώσοντες.

πῶς οὐ] Conf. annot. ad πόθεν γάρ; cap. 11.

τὰ τέκνα] Animadverte usum articuli, quem omittere non licebat. Conf. Thiersch. Gr. min. § 208, 19.

φρένας ἔχοντος] Φρένας ἔχειν Homer. dictum est pro φρονεῖν.

ἡ Νιόβη, κατὰ τοὺς μύθους] Niobae fabulam primus Homerus tradidit Il. XXIV. 602—617.

ὑπόληψιν] Phav. Ὑπόληψις· δόξα, καὶ εἰκασία, καὶ ὑπόνοια.

C *αἰεὶ θαλέθοντι βίῳ*
βλάσταις τέκνων βριθομένα
γλυκερὸν φάος ὁρῶσα

τελευτήσει, οὐκ ἂν οὕτως ἐδυσχέραινεν, ὡς καὶ τὸ ζῆν ἐθέλειν ἐκλιπεῖν διὰ τὸ μέγεθος τῆς συμφορᾶς, καὶ τοὺς θεοὺς ἐπικαλεῖσθαι, ἀνάρπαστον αὐτὴν γενέσθαι πρὸς ἀπώλειαν τὴν χαλεπωτάτην. Δύ' ἐστι τῶν Δελφικῶν γραμμάτων τὰ μάλιστ' ἀναγκαιότατα πρὸς τὸν βίον, τὸ Γνῶθι σαυτὸν, καὶ τὸ Μηδὲν ἄγαν· ἐκ τούτων γὰρ ἤρτηται καὶ τὰ λοιπὰ πάντα. Ταῦτα δέ ἐστιν ἀλλήλοις

αἰεὶ κ. τ. λ.] Haec verba mutuatus est fortasse ex Aeschyli aut Sophoclis Nioba, de quibus fabulis v. Valcken. Diatr. in Eurip. Fragm. p. 13. b. In neutrius fragmenta poëtae isti versus adhuc relati sunt. (Voc. οὐκ cum poëtae verbis coniunxit Wytt.)

βλάσταις τέκνων] Soph. Oed. T. 717. *παιδὸς βλάστας*. Oed. Col. 972. *ὃς οὔτε βλάστας πω γενεθλίους πατρὸς, οὐ μητρὸς εἶχον, ἀλλ' ἀγέννητος τότ' ἦν.*

γλυκερὸν φάος] Dictio Euripidi praecipue frequentata. Iph. Aul. 1218. *Ἡδὺ γὰρ τὸ φῶς λεύσσειν τὰ δ' ὑπὸ γῆν μή μ' ἰδεῖν ἀναγκάσῃς.* 1250. *Τὸ φῶς τόδ' ἀνθρώποισιν ἥδιστον βλέπειν, τὰ νέρθε δ' οὐδέν.* Conf. Valck. ad Eurip. Phoen. 1315.

ὡς] i. q. *ὥστε*. Buttm. § 140, 4. Matth. § 545. Passov. ὡς B. II. 3.

ἀνάρπαστον αὐτὴν γενέσθαι] I. e. *ἀναρπασθῆναι*. Similiter *γίγνεσθαι* et *ἔχειν* cum participiis *περιφραστικῶς* a Graecis, ut sunt *φιλομέτοχοι*, coniunguntur, qua circumscriptione vim simul praesentis et praeteriti complectuntur. Soph. Ai. 589. *μὴ προδοὺς ἡμᾶς γένῃ.* Philoct. 773. *κτείνας γένῃ.* Eurip. Androm. 1083. *μὲ τὸν δύστηνον ἀμφιβᾶσ' ἔχεις.* Med. 33. *ὅς σφε νῦν ἀτιμάσας ἔχει*, ad. q. l. vid. Pflugk. Conf. Vig. p. 232. ibique Herm. p. 749. et 752. Matth. § 559.

δύ' ἐστι τῶν Δελφ. γρ. κ. τ. λ.] „Duo ex omnibus Delphicis dictis haec praecipua censentur etiam a Platone in Protagora p. 206. G. [p. 343. B. ed. Steph.], qui ita de iis loquitur, ac si non alia praeter haec in templo consecrata fuisse putet, ut item Pausanias X. 24., quamquam et alia fuisse feruntur." Wytt. Sed conf. Plat. Charmid. p. 164. E. *οἱ τὰ ὕστερον γράμματα ἀναθέντες, τό τε μηδὲν ἄγαν, καὶ τὸ ἐγγύα, πάρα δ' ἄτα.*

γραμμάτων] *Γράμματα* i. q. *ἐπιγραφαὶ* h. l. de sapientum *γνώμαις* in Delphico templo inscriptis. Conf. Plat. Protag. l. l. et p. 164. D. Alcib. I. p. 124. B. Xenoph. Mem. Socr. IV. 2, 24. De templo Ephes. v. Xenoph. Exped. Cyr. V. 3, 13. Poll. Onom. V. 149. *Περὶ τῶν ἐν στήλαις γραμμάτων.* — De illarum sententiarum auctoribus adi Valcken. ad Eurip. Hippol. 264.

ἤρτηται] Herod. VI. 109. (Iacobs. Att. XXXII. 17.) *ταῦτα πάντα ἐκ σέο ἤρτηται.* Est *μεταφορὰ* nulli fere linguae aliena.

σύμφωνα καὶ συνῳδὰ, καὶ διὰ θατέρου θάτερον ἔοικε δηλοῦσθαι κατὰ δύναμιν· ἔν τε γὰρ τῷ γινώσκειν ἑαυτὸν περιέχεται τὸ μηδὲν ἄγαν, καὶ ἐν τούτῳ τὸ γινώσκειν ἑαυτόν· διὸ καὶ περὶ μὲν τούτων φησὶν ὁ Ἴων οὕτως· D

Τὸ γνῶθι σαυτὸν, τοῦτ' ἔπος μὲν οὐ μέγα,
ἔργον δ', ὅσον Ζεὺς μόνος ἐπίσταται θεῶν.

ὁ δὲ Πίνδαρος,

Σοφοὶ δὲ, φησί, καὶ τὸ μηδὲν ἄγαν ἔπος αἴνησαν
περισσῶς.

κθ'. Ταῦτ' οὖν ἐν διανοίᾳ τις ἔχων ὡς πυθόχρηστα παραγγέλματα, πρὸς πάντα τὰ τοῦ βίου πράγματα ῥᾳδίως ἐφαρμόζειν δυνήσεται καὶ φέρειν αὐτὰ δεξιῶς, εἴς τε τὴν αὐτοῦ φύσιν ἀφορῶν καὶ εἰς τὸ μὴ πέρα τοῦ προςήκοντος ἐν τοῖς προςπίπτουσιν ἢ διαίρεσθαι πρὸς

συνῳδὰ] I. e. συνᾴδοντα, συναρμόττοντα. Conf. annot. ad ἀπᾴδειν cap. 13. extr.

θάτερον] Buttm. § 29. not. 5. Matth. § 54. Apollon. ap. Bekker. Anecd. Gr. T. II. p. 495, 24. Ἄμεινον οὖν παραδέξασθαι Δωρικὴν μετάθεσιν τοῦ ε εἰς τὸ α, καὶ ὡς ὁ ἀνὴρ ἀνὴρ, ὁ ἄνθρωπος ἄνθρωπος, οὕτως τὸ ἕτερον θάτερόν ἐστι.

κατὰ δύναμιν] Plat. Gorg. p. 447. C. τίς ἡ δύναμις τῆς τέχνης τοῦ ἀνδρός, *in quo vis et natura artis cernatur, quam profitetur.* Protag. p. 356. D. ἡ τοῦ φαινομένου δύναμις, *vis et natura rei, quae sensibus percipitur.* Plut. Thes. c. 3. p. 2. A. ἦν τῆς σοφίας ἐκείνης τοιαύτη τις, ὡς ἔοικεν, ἰδέα καὶ δύναμις, οἵᾳ χρησάμενος Ἡσίοδος εὐδοκίμει μάλιστα περὶ τὰς ἐν Ἔργοις γνωμολογίας, *erat illius sapientiae ea fere forma ac ratio, qua* cet. Demosth. Philipp. III. p. 114, 25. τὸ εὐσεβὲς καὶ τὸ δίκαιον ἄν τ' ἐπὶ μικροῦ ἄν τ' ἐπὶ μείζονος παραβαίνῃ, τὴν αὐτὴν δύναμιν ἔχει.

ὁ Ἴων] Ion Chius, poëta tragicus haud mediocris, ab Aristophane et Athenaeo laudatus.

ἔργον δ', ὅσον] I. e. τοσοῦτον δ' ἔργον, ὅσον.

Πίνδαρος] Apud Boeckh. in Fragm. ἐξ ἀδήλων εἰδῶν n. 132, pag. 673.

XXIX. ταῦτ' οὖν — — μοῖραν] Enuntiatio nimia verborum mole supra modum inflata satisque languida: quae quidem orationis conformatio vitio datur sequioris aetatis scriptoribus. Cf. Bernh. p. 454.

πυθόχρηστα παραγγέλματα] *Pythico oraculo edita praecepta.* Wyttenb.

ἐφαρμόζειν] H. l. intransitive positum, ut apud Hom. Il. XIX. 385. Πειρήθη δ' ἕο αὐτοῦ ἐν ἔντεσι δῖος Ἀχιλλεὺς, Εἰ οἱ ἐφαρμόσσειε, καὶ ἐντρέχοι ἀγλαὰ γυῖα.

πέρα] Vid. annot. ad c. 24.

προςπίπτουσιν] De verbo προςπίπτειν dixi ad cap. 13.

E ἀλαζονείαν ἢ ταπεινοῦσθαι καὶ καταπίπτειν πρὸς οἴκτους καὶ ὀλοφυρμοὺς διὰ τὴν τῆς ψυχῆς ἀσθένειαν καὶ τὸν ἐμφυόμενον ἡμῖν τοῦ θανάτου φόβον, παρὰ τὴν ἄγνοιαν τῶν εἰωθότων ἐν τῷ βίῳ συμβαίνειν κατὰ τὴν τῆς ἀνάγκης ἢ πεπρωμένης μοῖραν. Καλῶς δ' οἱ Πυθαγόρειοι παρεκελεύσαντο λέγοντες·

Ὅσσα δὲ δαιμονίῃσι τύχαις βροτοὶ ἄλγε' ἔχουσιν,
ἣν ἂν μοῖραν ἕλῃς, ταύτην ἔχε, μηδ' ἀγανάκτει,

καὶ ὁ τραγικὸς Αἰσχύλος·

Ἀνδρῶν γάρ ἐστιν ἐνδίκων τε καὶ σοφῶν,
F ἐν τοῖς κακοῖσι μὴ τεθυμῶσθαι θεοῖς.

διαίρεσθαι] Longin. περὶ ὕψους 2, 3. 7, 1. τὰ διηρμένα, i. e. τὰ ὑψηλά. Frequentius est ἐπαίρεσθαι vel μεγαλαυχεῖν.

πρὸς ἀλαζονείαν] Πρὸς h. l. positum est de animi sensu, ad quem nos abstrahi patimur.

παρὰ τὴν ἄγνοιαν κ. τ. λ.] Causam affert τῶν οἴκτων καὶ ὀλοφυρμῶν. De praepos. παρὰ vid. Passov. C. 8. Matth, § 588. δ. Vig. p. 645. Bernh. p. 258. Est nostrum *bey*, *vermöge*, *um — willen*.

οἱ Πυθαγόρειοι — λέγοντες] in versibus illis, qui *aurei* inscribuntur atque Pythagorae nomine feruntur, Vs. 17. 18.

ἣν ἂν μοῖραν ἕλῃς] Ἣν scripsi cum codd. aliquot pro vulg. ὧν, itemque ἕλῃς pro ἔχοις, in quibus λ cum χ ob simillimos literarum ductus facile poterat confundi; coniunctivus autem cur requiratur, vid. ap. Matth, § 527. Buttm. § 139, 2. Bernh. p. 399. Thiersch Gr. min. § 254, 4. 5. 9. Bronckius in Gnomicis poëtis (ed. Lips. 817. p. 146.) ita hunc versum scripsit: ἣν ἂν μοῖραν ἕλῃς, ταύτην φέρε, μηδ' ἀγανάκτει.

ἀνδρῶν κ. τ. λ.] „Apud Stobaeum quidem T. 108. (106.) p. 570. ed. Gesn. leguntur ut Euripidei; mihi vero gravitate digni videntur Aeschyli, cui tribuuntur a Plutarcho T. II. p. 116. F. Ex utriusque scriptura haec mihi legitima videtur: Ἀνδρῶν γάρ ἐστιν ἐνδίκων τε καὶ σοφῶν, Κἂν τοῖσι δεινοῖς μὴ τεθυμῶσθαι θεοῖς. *Iracundia exardescere* θυμοῦσθαι dicebatur veteribus, non θυμεῖσθαι, Aeschylo in Aristoph. Ran. vs. 1038. Θυμοῦμαι μὲν τῇ ξυντυχίᾳ. Soph. Oed. T. 352. Θυμοῦ δι' ὀργῆς ἥτις ἀγριωτάτη. Herod. p. 529, 64. ἐθυμώθη ὁ Ξέρξης καὶ ἀμείβετο." Valckenaerii verba in Diatr. in Eurip. perd. dram. reliqu. p. 230. (Cfr. Aesch. ed. Schütz. T. V. p. 240.) Exemplis laudatis adde Sophocl. Oed. T. 768. Oed. Col. 768. 1420. Antig. 477. 1254. Philoct. 323. 922. Trach. 543. 1230. Aj. 1018. Eurip. Fragm. de Belleroph. (ap. Matth. p. 116.) τοῖς πράγμασιν γὰρ οὐχὶ θυμοῦσθαι χρεών.

ἐνδίκων] In omnibus plerisque libris legitur ἐναρέτων, de quo vocab. Phrynichus ait: Ἐνάρετος πολὺ παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς κυκλεῖται τοὔνομα, οὐκ ὂν ἀρχαῖον, ad q. l. vid. Lobeck. p. 328. sq. Sed quum tot praestantissimi libri exhibeant lectionem ἐναρέτων, minime videtur dubium, quin Plutarchus, sive memoria deficiente, sive etiam consulto, ita scripserit.

καὶ ὁ Εὐριπίδης·

Ὅςτις δ' ἀνάγκῃ συγκεχώρηκεν βροτῶν,
σοφὸς παρ' ἡμῖν καὶ τὰ θεῖ' ἐπίσταται.

καὶ ἐν ἄλλοις·

Τὰ προςπεσόντα δ' ὅςτις εὖ φέρει βροτῶν,
ἄριστον εἶναι σωφρονεῖν τέ μοι δοκεῖ. 117

λ'. Οἱ δὲ πολλοὶ πάντα καταμέμφονται, καὶ πάντα τὰ παρὰ τὰς ἐλπίδας αὐτοῖς συμβεβηκότα ἐξ ἐπηρείας τύχης καὶ δαιμόνων γίνεσθαι νομίζουσι. διὸ καὶ ἐπὶ πᾶσιν ὀδύρονται, στένοντες καὶ τὴν ἑαυτῶν ἀτυχίαν αἰτιώμενοι· πρὸς οὓς ὑποτυχὼν ἄν τις εἴποι·

Θεὸς δέ σοι πῆμ' οὐδὲν, ἀλλ' αὐτὸς σὺ σοὶ,

καὶ ἡ διὰ τὴν ἀπαιδευσίαν ἄνοια καὶ παραφροσύνη. Καὶ διὰ ταύτην γοῦν τὴν διηπατημένην καὶ ψευδῆ δόξαν πάντα καταμέμφονται θάνατον. ἐὰν μὲν γὰρ ἐν ἀπο- B
δημίᾳ τις ὢν ἀποθάνῃ, στένουσιν, ἐπιλέγοντες·

συγκεχώρηκεν βροτῶν] Apud Epictetum io *Ἐγχειριδίῳ* extr., ubi idem hoc Euripideum incertae sedis fragmentum (Matth. p. 390.) legitur, est *καλῶς* pro *βροτῶν*. Grotius autem (Excerpt. Trag. p. 426.) dedit *συγκεχώρηται*.

ἐν ἄλλοις] Euripidis suot versus de Melanippa, ut testatur Stobaeus Flor. 108. (106.) p. 568. Gesn., apud quem ita leguntur: *Τὰ τυγχάνοντα δ' ὅςτις εὖ φέρει βροτῶν Σοφὸν νομίζω σωφρονεῖν τ' ἐμοὶ δοκεῖ.* Cf. Eurip. Fragm. ed. Matth. p. 222.

τὰ προςπεσόντα] Stobaeus habet *τὰ τυγχάνοντα*, quae lectionis *τὰ προςπεσόντα* videtur esse interpretatio. Idem poëta dixit *προςπεσὸν* cap. 21. p. 112. E.

XXX. *ἐξ ἐπηρείας*] De huius vocab. radice disseruit Passuv. in Lex. Gr. Eadem fere significatiooe atque h. l. legitur apud Thucyd. I. 26. ubi *κατ' ἐπήρειαν* beue vertit Goellerus, *aus höhnischer Schadenfreude.*

αὐτὸς σὺ σοὶ] Ita scripsi e certissima Porsooi emeodatiooe ad Eorip. Med. 140. o. XIII. p. 410. quum antea legebatur *αὐτὸς αὐτῷ*, ac deiode soluta oratiune *σὺ σοί*. *Αὐτῷ* videtur esse varia lectiu *τοῦ αὐτὸς*, quae huic adscripta postea ipsius scriptoris verhis se immiscuit. — Legitur autem iste versus, quem Wyttenbach. et Grotius p. 465. iocerto tragicu tribuunt, apud Sophoclem (Oed. R. 379.), ubi Tiresias Oedipo respundet: *Κρέων δέ σοι πῆμ' οὐδέν· ἀλλ' αὐτὸς σὺ σοί.* Uno itaque mutato vocabulo hunc in suum convertit Plutarchus.

πάντα — θάνατον] I. e. *omne mortis genus.* Ita nonnumquam *mortis genera θάνατοι* dicuntur. Xenoph. Exped. Cyr. II. 6, 29. *ἀποτμηθέντες τὰς κεφαλὰς, ὅςπερ κάλλιστος θανάτων ἐδόκει εἶναι.* Apol. Socr. 32. *τῶν θανάτων τοῦ ῥᾴστου ἔτυχεν.* Conf. Bernh. p. 63. — Sic Lactant. *de mortibus persecutorum.*

Δύςμορος, οὐδ' ἄρα τῷ γε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
ὄσσε καθαιρήσουσιν·

ἐὰν δ' ἐπὶ τῆς οἰκείας πατρίδος, παρόντων τῶν γονέων, ὀδύρονται, ὡς ἐξαρπασθέντος ἐκ τῶν χειρῶν καὶ τὴν ἐπ' αὐτῷ ὀδύνην αὐτοῖς ἀφέντος· ἐὰν δ' ἄφωνος, μηδὲν προςειπὼν περὶ μηδενὸς, κλαίοντες λέγουσιν·

Οὐδέ τί μοι εἶπες πυκινὸν ἔπος, οὗ τέ κεν αἰεὶ
μεμνήμην·

C ἐὰν προςομιλήσας τι, τοῦτ' αἰεὶ πρόχειρον ἔχουσιν ὥςπερ ὑπέκκαυμα τῆς λύπης· ἐὰν ταχέως, ὀδύρονται λέγοντες, Ἀνηρπάσθη· ἐὰν μακρῶς, μέμφονται, ὅτι καταφθινή-

δύςμορος κ. τ. λ.] Apud Homerum legitur Il. XI. 452. Ἆ δειλ', οὐ μέν σοί γε πατὴρ κ. τ. λ.

οἰκείας] I. q. *ἰδίας*. Sic Herod. VI. 47. *οἰκηΐῃ δαπάνῃ*, *proprio sumptu, suis sumptibus*. Thucyd. I. 138. *οἰκείᾳ* (i. e. *ἰδίᾳ* vel *φυσικῇ*) *ξυνέσει, οὔτε προμαθὼν αὐτ' ἐπιμαθών*, *innata quadam ingenii felicitate*. Xenoph. Cyrop. IV. 5, 39. *οἰκείων ἐπιμέλεσθαι*, *res suas curare*. Polyb. III. 68. *ταῖς οἰκείαις δυνάμεσι*.

ὡς] De particulis *ὡς, ὥςτε, οἷον, οἷα, ἅτε* cum participiis iunctis v. Buttm. § 145. not. 5. Matth. § 568. Pass. C. I. Quando igitur hasce particulas participia absoluta, quando constructa sequi solent? Utrum denique obtinet hoc loco?

καὶ τὴν ἐπ' αὐτῷ κ. τ. λ.] Vid. Orellii Spicil. Crit.

οὐδέ τί μοι κ. τ. λ.] Andromachae sunt verba ad Hectorem mortuum ap. Hom. Il. XXIV. 744.

πυκινὸν ἔπος] Animadverte ultimam syllabam voc. *πυκινὸν* productam non solum propter ictum in arsi, sed etiam quia voc. *ἔπος* antiquissimis temporibus cum digammo aeolico pronuntiabatur, de quo v. praeter Pass. *Γ*. Buttm. § 6. not. 3. Matth. § 9. not. Herm. Opusc. T. I. p. 130., inprimis Boeckhium *de metris Pindari* in F. A. Wolfii Mus. Antiq. Stud. T. II. p. 195—206. et Thiersch. Gr. mai. § 19. et 159—163. Conf. Hom. Il. 2, 361. 3, 204. 7. 375. 18, 324. 17, 101. Odyss. 2, 189. 323. Hymn. in Apoll. 534.

μεμνήμην] Cur iota subscriptum, quod ceteri quidem editores omiserunt? Buttm. § 114. Matth. § 204. Cur optativus? Buttm. § 139, 2. Matth. § 527. Thiersch. Gr. mai. § 347, 5. a. Gr. min. § 254, 9.

προςομιλήσας] I. q. *προςαγορεύσας, προςδιαλεχθείς*.

ὑπέκκαυμα] De significatione praep. *ὑπὸ* in verbis compositis v. Pass. *ὑπό* E. Bernh. p. 266. sq. Vig. p. 672.

μακρῶς] Pass. 2. Ael. Var Hist. II. 4. *ἐνεκαρτέρει καὶ ἐνήθλει τοῖς βασάνοις· ἐπεὶ δὲ μακρὸν τοῦτο ἦν κ. τ. λ.* (*quum autem id diu duraret*). Proprie quidem *τῷ ταχέως* contrarium est *βραδέως*, ut *τὸ μακρὸν* oppositum est *τῷ βραχεῖ*. Soph. Antig. 231. *Τοιαῦθ' ἑλίσσων ἤνυτον σχολῇ ταχὺς* (i. e. *βραδὺς*)· *Χοὔτως ὁδὸς βραχεῖα γίγνεται μακρά*.

καταφθινήσας] *Καταφθινεῖν* est perrari usus verbum. Vide Passov. s. v. *φθινεῖν*. Catilina Ciceroni in senatu haec respondit

σας καὶ τιμωρηθεὶς ἀπέθανε, πᾶσα πρόφασις ἱκανὴ πρὸς τὸ τὰς λύπας καὶ τοὺς θρήνους συνεγείρειν. Ταῦτα δ' ἐκίνησαν οἱ ποιηταὶ, καὶ μάλιστα τούτων ὁ πρῶτος Ὅμηρος, λέγων·

ap. Plutarch. Cic. cap. 14. p. 867. E. Τί γὰρ, ἔφη, πράττω δεινὸν, εἰ δυοῖν σωμάτων ὄντων, τοῦ μὲν ἰσχνοῦ καὶ κατεφθινηκότος, ἔχοντος δὲ κεφαλὴν, τοῦ δ' ἀκεφάλου μὲν, ἰσχυροῦ δὲ καὶ μεγάλου, τούτῳ κεφαλὴν αὐτὸς ἐπιτίθημι;

τιμωρηθεὶς ἀπέθανε] „*Excarnificatus obiit: ad diuturnum cruciatum truditus.* Sic de Menone Xenophon Exped. Cyri. II. fin. Μετὰ δὲ τὸν τῶν ἄλλων θάνατον στρατηγῶν, τιμωρηθεὶς ὑπὸ τοῦ βασιλέως ἀπέθανεν, οὐχ ὥσπερ Κλέαρχος καὶ οἱ ἄλλοι στρατηγοὶ ἀποτμηθέντες τὰς κεφαλὰς, ὅσπερ κάλλιστος θανάτων ἐδόκει εἶναι· ἀλλὰ ζῶν αἰκισθεὶς ἐνιαυτὸν, ὡς πονηρὸς, λέγεται τῆς τελευτῆς τυχεῖν. Cebes, qui dicitur, Tabulae p. 134. ἀπόλλυται ὑπ' αὐτῆς οὐκ εἰσάπαξ, ὥσπερ ὁ ὑπὸ τῆς Σφιγγὸς καταβρωθεὶς ἀπέθνησκεν· ἀλλὰ κατὰ μικρὸν ἐν ὅλῳ τῷ βίῳ καταφθείρεται, καθάπερ οἱ ἐπὶ τιμωρίᾳ παραδιδόμενοι. Sic οἱ ἐπὶ τῶν τιμωριῶν sunt *carnifices, huius supplicii opifices:* Plutarchus in Artaxerxe cap. 14. p. 1018. C. et cap. 15. p. 1019. E. In loquendi et scribendi consuetudine promiscue usurpata τιμωρία et κόλασις, a diligentioribus tamen distinguuntur. Aristoteles Rhetor. I. 10. διὰ θυμὸν δὲ καὶ ὀργὴν τὰ τιμωρητικά· διαφέρει δὲ τιμωρία καὶ κόλασις· ἡ μὲν γὰρ κόλασις τοῦ πάσχοντος ἕνεκά ἐστιν, ἡ δὲ τιμωρία τοῦ ποιοῦντος, ἵνα ἀποπληρωθῇ. [Τιμωρία igitur refertur ad exigendam vindictam legibus debitam, κόλασις ad emendationem et cohibitionem peccantis.] Conf. Xenoph. Cyrop. I. 2. 3. Ab illa propria τιμωρίας potestate fluxit haec nunc notata nobis significatio *excarnificandi.*" Wyttenb. Polyb. I. 86, 6. τιμωρησάμενοι πικρῶς καθεῖλον.

συνεγείρειν] Complures libri habent συναγείρειν, Reiskio probatum. Sed hoc est potius *colligere, congerere,* illud *concitare.* (Conf. cap. 31. p. 117. extr. διεγείρουσι τὰ πένθη.) Praepositio autem σὺν in verbis compositis nonnumquam notionem verbi intendit. Pass. σὺν 3. b.

ταῦτα δ' ἐκίνησαν οἱ ποιηταὶ] His verbis atque iam antecedentibus inde ab ἐπιλέγοντες reprehensio inest poëtarum, profecta a philosophorum, Platonis maxime, disciplina. Plato de Rep. III. in. p. 387. B. mortis metum inanesque luctus, quibus afflictos poëtae fingunt homines, perstringens, ταῦτα, inquit, καὶ τὰ τοιαῦτα πάντα παραιτησόμεθα Ὅμηρόν τε καὶ τοὺς ἄλλους ποιητὰς μὴ χαλεπαίνειν ἐὰν διαγράφωμεν, οὐχ ὡς οὐ ποιητικὰ καὶ ἡδέα τοῖς πολλοῖς ἀκούειν, ἀλλ' ὅσῳ ποιητικώτερα, τοσούτῳ ἧττον ἀκουστέον παισὶ καὶ ἀνδράσιν, οὓς δεῖ ἐλευθέρους εἶναι, δουλείαν θανάτου μᾶλλον πεφοβημένους. Cicero Tusc. Disp. II. 11, 27. *Sed videsne, poëtae quid mali afferant? Lamentantes inducunt fortissimos viros; molliunt animos nostros; ita sunt deinde dulces, ut non legantur modo, sed etiam ediscantur. Sic ad malam domesticam disciplinam vitamque umbratilem et delicatam quum accesserunt etiam poëtae, nervos omnes virtutis elidunt. Recte igitur a Platone edu-*

Ὡς δὲ πατὴρ οὗ παιδὸς ὀδύρεται ὀστέα καίων
νυμφίου, ὅςτε θανὼν δειλοὺς ἀκάχησε τοκῆας,
ἄῤῥητον δὲ τοκεῦσι γόον καὶ πένθος ἔθηκεν.

Καὶ ταῦτα μὲν οὔπω δῆλον, εἰ δικαίως ὀδύρεται· ἀλλ'
D ὅρα τὸ ἑξῆς·

Μοῦνος, τηλύγετος, πολλοῖσιν ἐπὶ κτεάτεσσιν.

λα'. Τίς γὰρ οἶδεν, εἰ ὁ θεὸς πατρικῶς προειδὼς

cuntur ex ea civitate, quam finxit ille, quum mores optimos et optimum rei publicae statum exquireret.

ὡς δὲ πατὴρ κ. τ. λ.] Hom. Il. XXIII. 222. 3. duo sunt priores, tertius ex XVII. 37., quartus, qui sequitur, ex IX. 482. Verba ἀλλ' ὅρα τὸ ἑξῆς desunt in nonnullis codd. librariorum fortasse culpa, tam plane diversis Homeri locis minus ea convenire putantium.

ἀκάχησε] Vid. praeter Passov. s. v. ἀκάχω Buttm. § 114. s. v. ἀκαχίζω. Thiersch. Gr. mai. § 208, 11. 232, 27, Gr. min. § 139, 3.

ἀλλ' ὅρα τὸ ἑξῆς] Desunt haec verba in quinque codd., fort[ass]e, ut ait Wytt., quod eorum descriptores quartum versum non *deinceps* invenirent in suis Homericis exemplaribus. Sed vide ne ita sit explicandum, ut primum aliquis versum illum μοῦνος κ. τ. λ. adscripserit, ac deinde a librario, qui orationem non continuari sentiret, addita sint verba ἀλλ' ὅρα τὸ ἑξῆς. Meo quidem sensui id ipsum, quod in optimis codd. haec verba omissa sunt, etiam sequentem versum maxime reddit suspectum. Quid? quod orationis tenor inepte interruptus nonnisi deletis utrisque restitui potest. Sequentibus enim (τίς γὰρ οἶδεν κ. τ. λ.) rationem adiungit scriptor, cur iniustae sint illae lamentationes, poëta autem dignus reprehensione.

XXXI. τίς γὰρ οἶδεν, εἰ] Pass. εἰ B. Matth. § 526. Hom. Odyss. II. 332. τίς δ' οἶδ', εἴ κε καὶ αὐτὸς — ἀπόληται. Eodem modo Galli *si*, Itali *se*, Angli *if* usurpant, itemque Latini *si*, sed hi perraro aut numquam negatione praecedente. Liv. 39, 50. *Nihil aliud locutum ferunt, quam quaesisse, si incolumis Lycortas evasisset.* 40, 67. *ad Gonnum castra movet, si potiri oppido posset*, i. e. tentaturus an —. Terent. Heaut. III. 3. (6.) 20. *Vide sis si quid potes afferre huic.* Horat. Ep. I. 6, 41. *Chlamydes, Lucullus, si posset centum praebere, rogatus.* 7, 41. *Inspice, si possum donata reponere laetus* — ad q. l. vid. Schmid.

πατρικῶς] Hermann. ad Eurip. Med. (ed. Elmsl.) vs. 420. „Πάτρια sunt, inquit, quae sunt patris; πατρῷα, quae veniunt a patre; πατρικὰ, qualia sunt patris." Quamquam haec interdum inter se confunduntur. Conf. Bornemann. ad Xenoph. Cyrop. I. 1, 4. Fragm. Lex. Gr. ap. Hermann. de emend. rat. Gr. Gr. I. p. 327. Πατρῷα καὶ Μητρῷα λέγονται τὰ ἐκ πατέρων καὶ μητέρων ἀποθανόντων καταλειπόμενα τοῖς τέκνοις· Πάτρια δὲ τὰ τῆς πατρίδος ἔθη. Ammon. p. 111. (p. 108. ed. Lips.) Πάτρια Πατρῴων καὶ Πατρικῶν διαφέρει. Πατρῷα μὲν γὰρ, τὰ ἐκ πατέρων εἰς υἱοὺς χωροῦντα· Πατρικοὶ δὲ ἢ φίλοι ἢ ξένοι· Πάτρια δὲ, τὰ τῆς πόλεως ἔθη.

πατρικῶς προειδὼς κ. τ. λ.] Laudat Wytt. ad h. l. Epicteti Dissert. III. 24. Ὁ γὰρ θεὸς πάντας ἀνθρώπους ἐπὶ τὸ εὐδαι-

καὶ κηδόμενος τοῦ ἀνθρωπείου γένους, προορώμενος τὰ μέλλοντα συμβήσεσθαι, προεξάγει τινὰς ἐκ τοῦ ζῆν ἀώρους; Ὅθεν οὐδὲν φευκτὸν νομιστέον αὐτοὺς πάσχειν —

οὐδὲν γὰρ δεινὸν τῶν ἀναγκαίων βροτοῖς,

οὔτε τῶν κατὰ προηγούμενον λόγον συμβαινόντων, οὔτε τῶν κατ' ἐπακολούθησιν — καὶ ὅτι οἱ πλεῖστοι θάνατοι πρὸ ἄλλων δυσχερῶν μειζόνων γίνονται, καὶ ὅτι τοῖς μὲν οὐδὲ γενέσθαι συνέφερε, τοῖς δ' ἅμα τῷ γενέσθαι ἀποθανεῖν, τοῖς δὲ προελθοῦσιν ἐπὶ μικρὸν, τοῖς δ' ἀκμά- E

μονεῖν, ἐπὶ τὸ εὐσταθεῖν ἐποίησε. — De verbo προειδὼς v. Pass. s. v. προεῖδον, 2.

τὰ μέλλοντα συμβήσεσθαι] I. q. τὰ μέλλοντα συμβαίνειν. Buttm. § 150. p. 448. (442.) Sed non idem est atque τὰ συμβησόμενα. Verbum enim μέλλω non inservit merae περιφράσει futuri, sed significat, aut aliquem nunc in eo esse, ut quid facturus sit, sive proxime eventurum esse aliquid, aut instare aliquid fatali quadam necessitate. Matth. § 498, p. 943. Herm. ad Vig. p. 754.

προεξάγει] Pass. πρὸ III. 2.

οὐδὲν φευκτὸν] *nihil quod sit fugiendum, deprecandum, horrendum.* Est igitur positum pro φευκτέον, quod habet Lucian. Dial. Mort. 27, 14. Ἡδὺ γὰρ ἦν τὸ φῶς, καὶ τὸ τεθνάναι δεινὸν καὶ φευκτέον. Similiter Graeci utuntur nominibus φεύξιμον vel φύξιμον et ἀποτρόπαιον notione passiva.

οὐδὲν γὰρ δεινὸν κ. τ. λ.] Versus iam supra laudatus ap. 16. extr.

κατὰ προηγούμενον λόγον — κατ' ἐπακολούθησιν] „Poterat haec brevius dicere κατὰ τὴν εἱμαρμένην vel μοῖραν; nunc *fati* partibus nominandis varietatem orationis et ornatum quaesivit. Divisio sumta e philosophorum, maxime Platonicorum, scholis. Fatum ipsum est Lex, et προηγούμενος λόγος, *praecedens enuntiatio;* τὰ κατ' ἐπακολούθησιν, *quae fiunt per consequentiam.*" Wyttenb. Unde τὰ προηγούμενα dicuntur τὰ ἀναγκαῖα, praecipuae ac necessariae rerum causae; τὰ ἐπακολουθοῦντα autem sunt τὰ ἑπόμενα, quae e certis illis destinatisque legibus consequuntur.

καὶ ὅτι οἱ πλεῖστοι κ. τ. λ.] Iungenda sunt haec cum praeced. v. νομιστέον, a quo vulgo maximo distinctionis signo male seiunguntur.

πρὸ] Pass. I. 5.

ἄλλων δυσχερῶν μειζόνων] In his positum est adiectivum (δυσχερῶν) loco substantivi, quod potueritne ita cum duob. adiect. coniungi vehementer dubito. Vid. Matth. § 446, 9. Quin μείζονα δυσχερῆ dictum pro δυσχερέστερα, etsi id neminem video interpretum offendisse, ne Graecum quidem puto, immo scribendum δυσχερειῶν. (Cfr. Orellii annot. ad ἀνιαρῶν cap. 26.) Quam emendationem etsi probat Ferd. meus Hauthalius, aliam tamen medelam aeque facilem invenisse sibi videtur. Adscriptam enim fuisse suspicatur voc. δυσχερῶν tamquam glossam voc. (medii) συμφορῶν, atque hoc ab illo postea esse exturbatum. Ego vero in scriptore nostro, haud ita male a glossatoribus tractato, si alia ratione locus quispiam probabiliter sanari potest, de glossa vix cogitandum puto.

ζουσι. Πρὸς πάντας δὴ τούτους τοὺς θανάτους ἐλαφρῶς ἐκτέον, εἰδότας, ὅτι τὴν μοῖραν οὐκ ἔστιν ἐκφυγεῖν· πεπαιδευμένων δ' ἐστὶν ἀνθρώπων προειληφέναι, διότι βραχὺν χρόνον προειλήφασιν ἡμᾶς οἱ δοκοῦντες ἄωροι τοῦ ζῆν ἐστερῆσθαι, (καὶ γὰρ ὁ μακρότατος βίος ὀλίγος ἐστὶ καὶ στιγμαῖος πρὸς τὸν ἄπειρον αἰῶνα,) καὶ ὅτι πολλοὶ τῶν ἐπὶ πλέον πενθησάντων μετ' οὐ πολὺ τοῖς ὑπ' αὐτῶν κατοδυρθεῖσιν ἐπηκολούθησαν, οὐδὲν ἐκ τοῦ πένθους ὄφελος περιποιησάμενοι, μάτην δὲ αὑτοὺς καταικισά-
F μενοι ταῖς κακουχίαις. Βραχυτάτου δὲ τοῦ τῆς ἐπιδημίας ὄντος ἐν τῷ βίῳ χρόνου, οὐκ ἐν ταῖς αὐχμηραῖς λύπαις οὐδ' ἐν τῷ κακοδαιμονεστάτῳ πένθει διαφθείρειν ἑαυτοὺς δεῖ, ταῖς ὀδύναις καὶ ταῖς τοῦ σώματος αἰκίαις παρατεινομένους, ἀλλὰ μεταβάλλειν ἐπὶ τὸ κρεῖσσον καὶ ἀνθρωπικότερον πειρωμένους, καὶ σπουδάζοντας ἐντυγχάνειν ἀνδράσι, μὴ τοῖς συλλυπουμένοις καὶ διεγείρουσι τὰ πένθη
118 διὰ κολακείαν, ἀλλὰ τοῖς ἀφαιρουμένοις τὰς λύπας διὰ

εἰδότας] Cur accusativus? Buttm. § 134. not. 4. Matth. § 447, 4. Thiersch. Gr. mai. § 280, 7. Gr. min. § 204, 7.

διότι] pro simplici *ὅτι* est positum. Exempla e scriptoribus Aristotelis aetate recentioribus vid. ap. Vig. p. 549.

προειληφέναι — προειλήφασιν] Idem verbum plane diversa significatione usurpatum: ac primum quidem ea, qua legitur cap. 4. in. (*προειληφώς*), deinde ea, quam habet cap. 12. extr. (*προλαμβάνει*).

στιγμαῖος] Conf. cap. 17. *στιγμή τις ἀόριστος.*

πρὸς] Conf. cap. 15. p. 110. A.

ἐπὶ πλέον] *plus*, interdum etiam *plus aequo*. Herod. I. 94. *ἐπὶ μᾶλλον ἔτι βιάζεσθαι*, *multo maiorem vim afferre.* Plat. Phaedr. p. 261. B. *ἐπὶ πλέον δὲ οὐκ ἀκήκοα*, *ulterius non audivi.* Phaedon. p. 93. B. *ἂν μὲν μᾶλλον ἁρμοσθῇ καὶ ἐπὶ πλέον*, ibique Heind. Gorg. p. 453. A. *ἐπὶ πλέον δύνασθαι ἢ* ibique Stallb. — Pass. ἐπὶ III. C. Vig. p. 628.

οὐδὲν ἐκ τοῦ πένθους ὄφελος κ. τ. λ.] Soph. an Eurip. Fragm. ap. Stob. T. 108. *Πάντων ἄριστον μὴ βιάζεσθαι θεοὺς Στέργειν δὲ μοῖραν· τῶν ἀμηχάνων δ' ἔρως Πολλοὺς ἔθηκε τοῦ παρόντος ἀμπλακεῖν.*

κακουχίαις] Vid. annot. ad *κακουχουμένους* cap. 26.

ἐπιδημίας] Opposita est *τῇ ἀποδημίᾳ*, quacum confertur *ὁ θάνατος* cap. 12. in.

αὐχμηραῖς] Phavor. *Αὐχμηρόν· σκληρὸν, στυγνὸν ἢ σκοτεινόν.*

παρατεινομένους] Pass. c.

μεταβάλλειν] Pass. 3. b.

μὴ τοῖς συλλ.] Cur non *οὐ*? Pass. *μὴ* A, 4. Thiersch. Gr. min. § 226, 3.

τῆς γενναίας καὶ σεμνῆς παρηγορίας, ἐπακούοντας καὶ ἔχοντας ἐν νῷ τὸ Ὁμηρικὸν τοῦτο ἔπος, ὅπερ ὁ Ἕκτωρ πρὸς τὴν Ἀνδρομάχην, ἀντιπαρηγορῶν αὐτὴν, εἶπεν ὡδί·

Δαιμονίη, μή μοί τι λίην ἀκαχίζεο θυμῷ!
οὐ γάρ τίς μ' ὑπὲρ αἶσαν ἀνὴρ Ἄϊδι προϊάψει·
μοῖραν δ' οὔτινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν,
οὐ κακὸν, οὐδὲ μὲν ἐσθλὸν, ἐπὴν ταπρῶτα γένηται.

ταύτην δὲ τὴν μοῖραν ἐν ἄλλοις ὁ ποιητής φησί·

Γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ.

λβ'. Ταῦτα πρὸ διανοίας λαβόντες, τῆς ἀπράκτου B *καὶ κενῆς ἀπαλλαγησόμεθα βαρυπενθίας, ὀλίγου δὴ παντάπασι τοῦ μεταξὺ χρόνου τῆς ζωῆς ὄντος. Φειστέον οὖν, ὅπως εὔθυμόν τε καὶ ἀπαρενόχλητον τοῦτον ταῖς*

ἔπος] H. l. Homerica significatione usurpatum, veluti Odyss. I. 64. *Τέκνον ἐμὸν, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων;* Conferatur cap. 32. extr.

δαιμονίη κ. τ. λ.] Hom. Il. VI. 486. sqq.

μή — τι] Pass. *μήτις.*

λίην] De mensura τοῦ *ι* in voc. *λίην* v. Thiersch. Gr. mai. § 168, 4. et Passov. s. v. *λίαν.*

ὑπὲρ αἶσαν] I. q. *ὑπέρμορον* Od. I. 34. *praeter*, i. e. *contra fatum.*

προϊάψει] *Προϊάπτειν*, *proturbare*, *protrudere*, *propellere*, verbum propr. est apud Hom. de eo, quod Latini dicunt *demittere Orco.* Cf. Il. I. 3. Hic igitur *πρὸ* non tempus, sed locum significat, ut nostrum *fort.* Pass. *πρὸ* III 1.

πεφυγμένον ἔμμεναι] I. q. *πεφευγέναι.* Hom. Od. I. 18., ubi cum genitivo iungitur (conf. Thiersch. Gr. mai. § 255, 4. Gr. min. § 182, 4.) *οὐδ' ἔνθα πεφυγμένος ἦεν ἀέθλων.* Vid. Pass. Buttmann. Matth. s. v. *φεύγω.* (Minus recte laudat hunc. vs. Matthiaeus ad § 344.)

οὐδὲ μὲν] Pass. *οὐδὲ* 2.

ταπρῶτα] Pass. s. v. *πρῶτος* 4. d. Thiersch. Gr. mai. § 298, 1. c. Gr. min. § 224, 1.

ταύτην τὴν μοῖραν — φησὶ] I. e. *περὶ ταύτης τῆς μοίρας λέγει.*

ἐν ἄλλοις] Il. XX. 128. XXIV. 210.

γεινομένῳ] Pass. s. v. *γείνομαι.*

XXXII. *ταῦτα πρὸ διανοίας λαβόντες*] *Πρὸ διανοίας λαμβάνειν τι* rarius est dicendi genus pro *προςέχειν τὴν διάνοιαν τινὶ* (Num. c. 14. p. 69. D.), *διανοεῖσθαι, ἐνθυμεῖσθαί τι.*

τοῦ μεταξὺ χρόνου] Buttm. § 125, 6. Matth. § 272.

φειστέον] *τίνος; Parcendum:* cui? Matth. § 348. Thiersch. Gr. min. § 182, 6.

ὅπως] Pass. B. 1.

ἀπαρενόχλητον] Dicitur *ἐνοχλεῖν τινά τινι.* Praepositio autem *παρὰ* quid significat? Vid. annot. ad *παραπῖπτον* cap. 13.

πενθικαῖς λύπαις διαγάγωμεν, τὰ τοῦ πένθους παράσημα μεθέμενοι, καὶ τῆς τοῦ σώματος ἐπιμελείας φροντίσαντες καὶ τῆς τῶν συμβιούντων ἡμῖν σωτηρίας. Καλὸν δὲ καὶ μεμνῆσθαι τῶν λόγων, οἷς κατὰ τὸ εἰκὸς ἐχρησάμεθά ποτε πρὸς συγγενεῖς ἢ φίλους ἐν ταῖς παραπλησίοις γενομένους συμφοραῖς, παραμυθούμενοι καὶ πεί-
C θοντες τὰ κοινὰ τοῦ βίου συμπτώματα κοινῶς φέρειν καὶ τὰ ἀνθρώπινα ἀνθρωπίνως, καὶ μὴ τοῖς μὲν ἄλλοις ἐπαρκεῖν πρὸς ἀλυπίαν δύνασθαι, ἑαυτοῖς δὲ μηδὲν ὄφελος εἶναι τὴν τούτων ὑπόμνησιν, μηδὲ τὸ ἀλγοῦν τῆς ψυχῆς ἀποθεραπεύειν παιωνείοις λόγου φαρμάκοις·

ταῖς πενθικαῖς λύπαις] Dativus iungendus est adiectivo *ἀπαρενόχλητον*.

τὰ κοινὰ κοινῶς φέρειν καὶ τὰ ἀνθρώπινα ἀνθρωπίνως] Vid. annot. ad *ἀνθρωπ. φέρειν* cap. 1. Praeterea laudavit Wyttenb. Menandri versum servatum a Stob. T. 124. p. 616. Gesn. (Fragm. ed. Meinek. p. 269.) *Ἀνθρωπίνως χρὴ τὰς τύχας φέρειν, ξένε Τὰ κοινὰ κοινῶς δεῖ φερειν συμπτώματα.* Addimus Cic. Tusc. II. 27. *morbos toleranter atque humane ferunt.*

καὶ μὴ τοῖς μὲν ἄλλοις κ. τ. λ.] Sophocles in Aiace Locro ap. Stob. T. 114. (113.) p. 585. ed. Gesn. *Τοὺς δ᾽ ἂν μεγίστους καὶ σοφωτάτους φρενὶ Τοιούσδ᾽ ἴδοις ἄν, οἷός ἐστι νῦν ὅδε Καλῶς κακῶς πράσσοντι συμπαραινέσαι· Ὅτ᾽ ἂν δὲ δαίμων ἀνδρὸς εὐτυχοῦς τοπρὶν Μάστιγ᾽ ἐρείσῃ τοῦ βίου παλίντροπον, Τὰ πολλὰ φροῦδα καὶ καλῶς εἰρημενα*: qui versus latine redditi sunt a Cicerone Tusc. III. 29. Cfr. omnino Stob. Serm. Tit. 114. (113.). *Ὅτι ῥᾷον ἄλλον παραινεῖν, ἢ ἑαυτὸν* — et praeterea Eurip. ap. Stob. T. 23. (Fragm. inc. p. 433. Matth.) *Ἅπαντες ἐσμὲν εἰς τὸ νουθετεῖν σοφοὶ, Αὐτοὶ δ᾽ ὅταν σφάλωμεν, οὐ γιγνώσκομεν.* Fragm. Tragici inc. aliquoties (v. annot. Wyttenb. ad p. 71. F.) a Plutarcho laudatum: *Ἄλλων ἰατρὸς, αὐτὸς ἕλκεσι βρύων.* Terent. Heaut. V. 1, 49. *Nonne id flagitium'st, te aliis consilium dare, Foris sapere, tibi non posse te auxiliarier.* Simili cohortatione usus est Servius Sulpitius ad Ciceronem Ep. IV. 3. *Denique noli te oblivisci Ciceronem esse, et eum, qui aliis consueris praecipere et dare consilium; neque imitare malos medicos, qui in alienis morbis profitentur se tenere medicinae scientiam, ipsi se curare non possunt: sed potius, quae aliis tute praecipere soles, ea tute tibi subiice et apud animum perpende.*

ἑαυτοῖς] Quum praecesserit *ἐχρησάμεθα*, pronomen reflexivum tertiae personae pro pron. refl. primae personae est positum, de qua personarum permutatione vid. Buttm. § 127. not. 5. Matth. § 489. II. Thiersch. Gr. min. § 209, 26. n. 2. — Cf. annot. ad *ἑαυτοῦ* c. 33. p. 119. D.

τὸ ἀλγοῦν] Vid. quae annot. ad *τὸ βαρῦνον* cap. 1.

παιωνείοις λόγου φαρμάκοις] Phavor. *Παιώνειον· σωτήριον.* Hesych. *Παιώνιον φάρμακον· καταπαῦον ὀδύνας.* Longino

ὡς πάντων μᾶλλον ἢ ἀλυπίας ἀναβολὴν δεῖ ποιεῖσθαι· καίτοι γε τὸν ἐν ὁτῳοῦν ἀμβολιεργὸν ἄταις φησὶ παλαίειν τὸ κυκλούμενον τοῦτο παρὰ πᾶσιν ἔπος· πολὺ δ' οἶμαι μᾶλλον τὸν ὑπερτιθέμενον τὰ τῆς ψυχῆς ἀχθεινὰ πάθη καὶ δυσάντητα πρὸς τὸν ἐπιόντα χρόνον.

λγ'. Ἀποβλέπειν δὲ καὶ πρὸς τοὺς εὐγενῶς καὶ μεγαλοφρόνως τοὺς ἐπὶ τοῖς υἱοῖς γενομένους θανάτους D πράως ὑποστάντας, Ἀναξαγόραν τὸν Κλαζομένιον, καὶ Δημοσθένην τὸν Ἀθηναῖον, καὶ Δίωνα τὸν Συῤῥακούσιον, καὶ τὸν βασιλέα Ἀντίγονον, καὶ συχνοὺς ἄλλους

π. ὕψ. 16, 2. Demosthenes dicitur *παιώνιόν τινα καὶ ἀλεξιφάρμακον εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἀκουόντων καθιεὶς λόγον*, *auditorum animis medelam orationis adhibens.*

ὡς] Ὡς notum est significare interdum *ἐπεὶ, καὶ γὰρ*, ac fere periodorum aut membrorum initio. Est hic usus apud Tragicos frequentissimus. Cf. Vig. p. 568. Passov. ὡς B. II. 4., qui ὡς ea notione nonnisi indicativo iungi dicit.

πάντων μᾶλλον] Vid. quae dix. ad *παντὸς μᾶλλον* c. 3.

ἀναβολὴν — ποιεῖσθαι] Ammonio inter *ἀναβάλλεσθαι* et *ὑπερτίθεσθαι* hoc discrimen esse statuenti, ut illud sit *in aliud tempus differre*, hoc *in suum quaeque tempus agendi differre*, assentitur Lennep. ad Phal. p. 365. b. H. quidem l. *ἀναβολὴν ποιεῖσθαι* et *ὑπερτίθεσθαι* ita inter se discrepant, ut illud *differendi*, hoc *prorogandi* habeat notionem.

ἀμβολιεργὸν] Hesiod. Ἔργ. κ. Ἡμ. 413. *Αἰεὶ δ' ἀμβολιεργὸς ἀνὴρ ἄταισι παλαίει.* Horat. A. P. 172. *dilator.*

κυκλούμενον] Ita ex codd. aliquot sine ulla dubitatione rescripsi pro vulgata lectione *κυκώμενον*, quam omnes deinceps editores mire adhuc tuebantur. Illo autem verbo etiam Phrynichus est usus p. 328., *παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς κυκλεῖται τοὔνομα (ἐνάρετος)*, ubi Lobeck. praeter haec ipsa Plutarchi verba laudat Aristoph. Vesp. 492. *ὥστε καὶ δὴ τοὔνομ' αὐτῆς ἐν ἀγορᾷ κυλίνδεται.* Alias eadem notione dicitur *ὑμνούμενον* vel *θρυλλούμενον*, de quibus vid. annot. ad cap. 1. (*ὑμνοῦσι*) et cap. 27. (*θρυλλούμενον*).

δυσάντητα] Lucian. Tim. 5. *δυσάντητον καὶ ἀποτρόπαιον*, *infaustum malique ominis*, ad q. l. v. Hemsterh. T. I. p. 110.

XXXIII. *ἀποβλέπειν — πρὸς*] *Oculos a se avertere et ad alium convertere.* — Similem domesticorum exemplorum copiam in *Consolatione* collegisse se ait Cicero Tusc. III. 28, 70.

τοὺς ἐπὶ τοῖς υἱοῖς γεν. θαν.] Itemque paullo post: *τὴν περὶ τὸν υἱὸν τελευτήν.* Vid. annot. ad *ἡ περί σε διάθεσις* cap. 2.

πράως] Ante hoc vocab. Wytt. excidisse suspicatur *καί.* — De scribendo voc. *πράως* v. Pass. s. v

Συῤῥακούσιον] Scribendumne *Συρακούσιον*? (Cf. Pass. h. v.) Duplex litera ρ a librariis invecta videtur. Vid. Gregor. Cor. ed. Schaef. p. 295. maximeque D'Orvillium ad Charit. VII. 2. ed. Lips. p. 562.

τῶν τε παλαιῶν καὶ τῶν καθ' ἡμᾶς. Τούτων γὰρ Ἀνα-
ξαγόραν παρειλήφαμεν, ὥς φασι, φυσιολογοῦντα καὶ
διαλεγόμενον τοῖς γνωρίμοις, ἀκούσαντα παρά τινος τῶν
ἀναγγειλάντων αὐτῷ τὴν περὶ τὸν υἱὸν τελευτὴν, μικρὸν
ἐπισχόντα πρὸς τοὺς παρόντας εἰπεῖν, Ἤιδειν, ὅτι θνητὸν
ἐγέννησα υἱόν. Περικλέα δὲ, τὸν καὶ Ὀλύμπιον προσα-
γορευθέντα διὰ τὴν περὶ τὸν λόγον καὶ τὴν δύναμιν
E ὑπερβεβλημένην δύναμιν, πυθόμενον, ἀμφοτέρους αὐτοῦ
τοὺς υἱοὺς μετηλλαχέναι τὸν βίον, Πάραλόν τε καὶ
Ξάνθιππον — ὥς φησι Πρωταγόρας, εἰπὼν οὕτως· Τῶν
γὰρ υἱέων νεηνιῶν ὄντων καὶ καλῶν, ἐν ὀκτὼ δὲ ταῖς
πάσῃσιν ἡμέρῃσιν ἀποθανόντων, νηπενθέως ἀνέτλη· εὐδίης

τῶν καθ' ἡμᾶς] Οἱ καθ' ἡμᾶς sunt οἱ ἡλικιῶται. Passov. κατὰ II. 7.

Ἀναξαγόραν] Idem de Anaxagora proditum est a Cicerone Tusc. III. 14. laudato nobis ad cap. 21.

ὥς φασι] Praegresso παρειλήφαμεν, πλεοναστικῶς illatum. Simili ratione nonnumquam φησὶ vel φασὶ abundanter additur, ubi λέγει vel λέγουσι praecessit. Exempla collegit Heindorf. ad Plat. Charmid. p. 164. E. Cratyl. p. 408. A. 412. B. Cf. Pass. φημὶ 2. b. Simile est, quod continuo sequitur, ὥς φησι Πρωταγόρας, εἰπὼν οὕτως.

φυσιολογοῦντα] Phav. Φυσιολογεῖ· περὶ φύσεως διαλέγεται.

Ὀλύμπιον] Plutarch. Pericl. c. 39. p. 173. C. Καί μοι δοκεῖ τὴν μειρακιώδη καὶ σοβαρὰν ἐκείνην προσωνυμίαν ἓν τοῦτο ποιεῖν ἀνεπίφθονον καὶ πρέπουσαν, οὕτως εὐμενὲς ἦθος καὶ βίον ἐν ἐξουσίᾳ καθαρὸν καὶ ἀμίαντον, Ὀλύμπιον προσαγορεύεσθαι, καθάπερ τὸ τῶν θεῶν γένος ἀξιοῦμεν, αἴτιον μὲν ἀγαθῶν, ἀναίτιον δὲ κακῶν, πεφυκὸς ἄρχειν καὶ βασιλεύειν τῶν ὄντων.

μετηλλαχέναι τὸν βίον] Vid. annot. ad μεταλλαγῆς τοῦ βίου cap. 1. Lycurg. orat. ad Leocr. 12, 5. τὸν βίον μετήλλαξαν.

Πρωταγόρας] „In Protagora nemini nova aut suspecta accidet Ionica dialectus; siquidem eius civis et magister, item Abderita, Democritus ipse quoque Ionice scripsit." Wyttenb. De Protagorae doctrina v. Cic. de Nat. Deor. I. 1. 23, 63. de Orat. III. 32, 128.

ἐν ὀκτὼ δὲ ταῖς πάσῃσιν ἡμέρῃσιν] De voc. πᾶς apud numeral. v. Passov. 4. Thucyd. II. 101. μείνας τριάκοντα τὰς πάσας ἡμέρας, i. e. ganzer dreyssig Tage, vel in allem dreyssig Tage. Est enim ὁ πᾶς, universus, cunctus, insgesammt. Cf. Blume ad Lycurgi orat. in Leocr. 12, 3.

εὐδίης] Εὐδία μεταφορικῶς dicitur ab eodem Plutarcho de Discr. adul. et am. p. 66. C. Εὐδίᾳ γὰρ ἐπάγει νέφος ὁ κινῶν ἐν παιδιᾷ καὶ φιλοφροσύνῃ λόγον ὀφρὺν ἀνασπῶντα. De anim. tranquill. p. 477. A. Οὔτε οἰκία πολυτελὴς, οὔτε χρυσίου πλῆθος, οὔτε ἀξίωμα γένους, οὔτε μέγεθος ἀρχῆς, οὐ λόγου χάρις,

γὰρ εἴχετο, ἐξ ἧς πολλὸν ὤνητο κατὰ πᾶσαν ἡμέρην
εἰς εὐποτμίην καὶ ἀνωδυνίην καὶ τὴν ἐν τοῖς πολλοῖσι
δόξαν· πᾶς γάρ τίς μιν ὁρῶν τὰ ἑαυτοῦ πένθεα ἐῤῥω-
μένως φέροντα, μεγαλόφρονά τε καὶ ἀνδρεῖον ἐδόκει
εἶναι καὶ ἑαυτοῦ κρείσσω, κάρτα εἰδὼς τὴν ἑαυτοῦ ἐν
τοιοῖςδε πράγμασι ἀμηχανίην — τοῦτον γὰρ εὐθὺς μετὰ
τὴν προςαγγελίαν ἀμφοτέρων τῶν υἱέων οὐδὲν ἧττον F
ἐστεφανωμένον κατὰ τὸ πάτριον ἔθος καὶ λευχειμονοῦντα

οὐ δεινότης εὐδίαν παρέχει βίῳ καὶ γαλήνην τοσαύτην κ. τ. λ. Cf. γαληνότερον cap. 37. extr. Epictet. II. 18. γαλήνην καὶ εὐδίαν. M. Antonin. VIII. 28. αἰθρίαν καὶ γαλήνην, ubi vid. Gatak.

εἴχετο] Matth. § 330. Buttm. § 132, 6, 3. Thiersch. Gr. min. § 181, 2. Bernh. p. 147. Thucyd. I. 140. τῆς γνώμης τῆς αὐτῆς ἔχομαι, *in eadem sententia persevero.* Plut. Rom. c. 28. p. 35. F. ἐχομένοις τῆς ἀσφαλείας. Theogn. v. 31. αἰεὶ τῶν ἀγαθῶν ἔχεο, *cole semper et amplectere viros bonos.* Plat. Phaedon. p. 100. D. τούτου ἐχόμενος ἡγοῦμαι οὐκ ἄν ποτε πεσεῖν, *hoc firmiter tenentem me puto non unquam esse lapsurum et erraturum.* Conf. Stallhaum. ad Plat. Protag. p. 319. E. et ad Gorg. p. 499. B.

ὤνητο] V. Pass. Buttm. Matth. s. v. ὀνίνημι. Phavor. Ὠνήμην, ἀπέλαυσα· ὠνήσω, ὠφελήσω.

εἰς] Pass. 3. 5.

πᾶς — τις] Vid. annot. ad c. 17. init.

ἐῤῥωμένως] Phavor. Ἐῤῥωμένως· ὑγιῶς, ἰσχυρῶς, εὐσθενῶς.

κάρτα] Ionice pro εὖ, μάλα.

ἀμηχανίην] Phavor. Ἀμηχανία· ἀπορία, λύπη.

τοῦτον γὰρ κ. τ. λ.] Continuatur oratio, Protagorae verbis interrupta. Est igitur γὰρ h. l. pro ἄρα vel οὖν positum, *igitur.*

εὐθὺς] Phrynichus: Εὐθύ· πολλοὶ ἀντὶ τοῦ εὐθύς. διαφέρει δέ. τὸ μὲν γὰρ τόπου ἐστὶν, εὐθὺ Ἀθηνῶν, τὸ δὲ χρόνου, καὶ λέγεται σὺν τῷ σ. (Buttm. § 117, 1. Pass. εὐθὺς 3.) Refutavit hoc Atticistae praeceptum Lobeckius ad eund. p. 144., docens nihil interesse inter εὐθὺς et εὐθὺ, nisi quod hoc in Atticorum dominetur sermone, tantumque in certis formulis εὐθὺς ἀπ' ἀρχῆς, εὐθὺς γενόμενος et similibus excludatur.

τὴν προςαγγελίαν ἀμφοτέρων τῶν υἱέων] Pro περὶ ἀμφοτέρων τῶν υἱέων. Matth. § 342, 1. § 367. Soph. Ai. 998. ὀξεῖά σου βάξις, *das Gerücht von dir.* Thucyd. VIII. 15. ἀγγελία τῆς Χίου, *Nachricht wegen Chios.* II. 79. ἡ τῶν Πλαταιέων ἐπιστρατεία, *expeditio contra Plataeenses.* (Exemplis a Matth. laudatis adde Eurip. Iph. T. 318. (329.) τὰ τῆς θεοῦ θύματα. 447. (468.) πρόσφαγμα θεᾶς. 757. (775.) ibique Seidl. Ion. 1234. (1253.) θύματα νερτέρων. Soph. Ai. 54. Antig. 1184.) Simili ratione *Latini* genitivo utuntur. Cf. Zumpt. § 421. Sallust. Cat. 52. *de sociorum iniuriis*, i. e. in socios.

λευχειμονοῦντα] Phavor. Λευχείμων· λευκὰ ἱμάτια φορῶν. Oppositum est τῷ μελανείμονι et τῷ μελανειμονεῖν.

δημηγορεῖν, *βουλάς τ' ἐξάρχοντ' ἀγαθάς*, πρός
τε τὸν πόλεμον ἐπιπαροϱμῶντα τοὺς Ἀθηναίους. Ξενο-
φῶντα δὲ τὸν Σωκρατικὸν θύοντά ποτε, παρὰ τῶν
ἀγγέλων ἀπὸ τοῦ πολέμου πυθόμενον, ὅτι ὁ υἱὸς αὐτοῦ
Γρύλλος ἀγωνιζόμενος ἐτελεύτησε, περιελόμενον τὸν στέ-
119 φανον, ἐξετάζειν, τίνα τρόπον ἐτελεύτησε· τῶν δ' ἀπαγ-
γειλάντων, ὅτι γενναίως ἀριστεύων καὶ πολλοὺς τῶν
πολεμίων ἀποκτείνας, μικρὸν παντελῶς διαστήσαντα
χρόνον καὶ τῷ λογισμῷ τὸ πάθος παρακατασχόντα,
ἐπιθέμενον πάλιν τὸν στέφανον, ἐπιτελεῖν τὴν θυσίαν
καὶ πρὸς τοὺς ἀγγέλους εἰπεῖν, ὅτι Θεοῖς ηὐξάμην, οὐκ
ἀθάνατον οὐδὲ πολυχρόνιον γενέσθαι μοι τὸν υἱὸν —
τὸ γὰρ τοιοῦτον ἄδηλον ὅτι συμφέρει — ἀγαθὸν δὲ
καὶ φιλόπατριν· ὁ δὴ καὶ γέγονε. Δίωνα δὲ τὸν Συρ-
ρακούσιον συνεδρεύοντα μετὰ τῶν φίλων, κατὰ τὴν
B οἰκίαν θορύβου γενομένου καὶ μεγάλης κραυγῆς, πυθό-
μενον τὴν αἰτίαν καὶ τὸ συμβεβηκὸς ἀκούσαντα, ὅτι ὁ
υἱὸς αὐτοῦ πεσὼν ἀπὸ τοῦ τέγους ἐτελεύτησεν, οὐδὲν
ἐκπλαγέντα, τὸ μὲν σωμάτιον κελεῦσαι τοῦ μεταλλάξαν-
τος ταῖς γυναιξὶ παραδοῦναι πρὸς τὴν νόμιμον ταφὴν,

δημηγορεῖν] Itemque quae continuo sequuntur, *ἐξετάζειν -- ἐπιτελεῖν*. De usu praesentis pro aoristo v. Buttm. § 137. not. 7. Thiersch. Gr. min. § 217, 1. a. Matth. § 504, 1. Bernh. p. 372.

βουλάς τ' ἐξάρχοντ' ἀγαθάς] In mente habuisse Plutarchus videtur Homeri de Ulixe verba Il. II. 273. *Ὢ πόποι, ἦ δὴ μυρί' Ὀδυσσεὺς ἐσθλὰ ἔοργε, Βουλάς τ' ἐξάρχοντ' ἀγαθάς, πόλεμόν τε κορύσσων.* — *Ἐξάρχειν* h. l. est *auctorem esse*; alias est *τῆς φόρμιγγος ἴδιον*. Vid. Pass. s. v. (In *ἐξάρχοντα* uti vulgo scribitur, resecuimus *τὸ α*, quod ortum videtur e seq. vocab. litera initiali.)

ἐπιπαροϱμῶντα] Demosth. Orat. ad Phil. lit. p. 152. extr. *ὁρμᾶν πρὸς τὸν πόλεμον. Παρορμᾶν* saepius apud Xenoph. Vid. annot. ad *ἀναλαβὼν* hoc ipso cap.

μικρὸν παντελῶς διαστήσαντα χρόνον] Idem fere quod paullo ante *μικρὸν ἐπισχόντα*, *nach einem Unterbruch von ganz kurzer Zeit*. *Διϊστάναι χρόνον*, *tempus interiicere* est significatio verbi nemini, quantum video, notata, aliaque, qua ea firmaretur, exempla frustra quaesivi. Eadem quidem notio inest vocabulo *διάστημα*, veluti Act. Ap. 5, 7. *ἐγένετο δὲ ὡς ὡρῶν τριῶν διάστημα*, et verbum intransitivum habet Lucas 22, 59. *διαστάσης ὡσεὶ ὥρας μιᾶς*. Conf. cap. 14. p. 109. B. *διελθόντος ὀλίγου χρόνου*.

ὅτι] Pass. A. d.

συνεδρεύοντα μετὰ τῶν φίλων] Ael. Var. Hist. III. 4. *ἔτυχε χρηματίζων ὑπὲρ τινων δημοσίων καὶ κοινῶν πραγμάτων.*

*αὐτὸν δὲ, περὶ ὧν διεσκέπτετο, μὴ παραλιπεῖν. Τοῦτον
ζηλῶσαι λέγεται καὶ Δημοσθένην τὸν ῥήτορα, τὴν μόνην
καὶ ἀγαπητὴν ἀπολέσαντα θυγατέρα, περὶ ἧς φησιν
Αἰσχίνης, κατηγορῶν αὐτοῦ δόξας, ταυτί· „Ἑβδόμην δ'
ἡμέραν τῆς θυγατρὸς αὐτῷ τετελευτηκυίας, πρὶν πενθῆ-
σαι καὶ τὰ νομιζόμενα ποιῆσαι, στεφανωσάμενος καὶ
λευκὴν ἐσθῆτα ἀναλαβὼν ἐβουθύτει καὶ παρηνόμει, τὴν* C
μόνην ὁ δείλαιος καὶ πρώτην αὐτὸν πατέρα προςειποῦσαν

μὴ παραλιπεῖν] Cur non *οὐ*? Pass. *μὴ* A. 3. Thiersch. Gr. min. § 226, 6. Matth. § 608, 3.

Αἰσχίνης] Aeschines in orat. adv. Ctesiph. 16. § 77. (Lysiae et Aesch. oratt. sel. ed. Bremii p. 324.)

ἑβδόμην δ' ἡμέραν] „Numerus ordinalis, iunctus vocabulo *ἡμέρα*, genitivum post se habet eius rei, a qua fit computatio, ut hic: septimo die post, quam filia mortua erat, post filiae mortem. Vocabulum autem, quod designat tempus, imprimis si sit *ἡμέρα*, ponunt in accusativo. Thucyd. VII. 23. *τρίτην ἡμέραν αὐτοῦ ἥκοντος*. Interdum etiam accusativus temporis absolute ponitur, non sequente genitivo." Bremii annot. ad h. l. Cf. Matth. § 425, 2. c. Etiam dativo utuntur Graeci, veluti Herod. VIII. 55. *δευτέρῃ δ' ἡμέρῃ ἀπὸ τῆς ἐμπρήσιος*, plerumque autem genitivo, utrovis casu iuncto praepositioni *ἀπό*.

πρὶν πενθῆσαι] Schol. Eurip. ad Hec. 209. *Πένθος ἡ διὰ λύπην μελανειμονία καὶ ἡ κουρὰ καὶ ἡ οἴκοι ἀπόκλεισις καὶ ὅσα τοιαῦτα.*

τὰ νομιζόμενα] sunt ea, quae fieri solent, quae sunt moribus recepta. Phavor. *Νομίζεται· νόμιμόν ἐστι.* Ita apud Herodotum saepius *νομίζειν* idem valet atque *εἰωθέναι*. I. 35. 49. *νομίζουσι θυσίας ἔρδειν*. 131. *ἐκείνην τὴν ἡμέραν τιμᾶν νομίζουσι*. II. 50. *Ἕλληνες ἀπ' Αἰγυπτίων ταῦτα νενομίκασι.*

ἀναλαβὼν] Aeschines dixit *λαβών*; Plutarchus autem indulsit nimio saeculi sui studio verborum cum praepositionibus componendorum, qua in re sequioris aetatis scriptores singularem quandam elegantiam ornatumque quaerebant. En tibi aliquot exempla ex ipso hoc libello delecta, ubi verbum simplex aut una praepositio pro pluribus poterat satisfacere: cap. 10. init. *ἀπεμιμήσατο*. 11. extr. *κατοικτείρειν*. 14. p. 109. C. *διεξέρχεσθαι*. 31. extr. *ἀντιπαρηγορῶν*. 32. extr. *ἀποθεραπεύειν*. 33. p. 118. D. *ἐπιπαρορμῶντα*. p. 119. A. *παρακατασχόντα*. c. *διεξῆλθεν*. 34. F. *ἀπονεμηθέντος*. p. 220. B. *παρεπομένην*. (Aliud est *ἀναλαβὼν* cap. 37. extr.)

ἐβουθύτει] Scholiastes: *ὡς χάριν ὁμολογῶν τοῖς θεοῖς ὑπὲρ τῆς πόλεως, ὅτι ἐτελεύτησεν ὁ Φίλιππος.* Phavor. *Βουθυτεῖ· μεγάλην θυσίαν ποιεῖ.* Eurip. Hec. 261. *πρὸς τύμβον, ἔνθα βουθυτεῖν μᾶλλον πρέπει.*

παρηνόμει] Bekkerus ex quinque codd. apud Aeschinem scripsit *παρενόμει*. Sed altera forma ut est rarior, ita in varietate lectionis praeferenda videtur, firmaturque Plutarchi libris. Cf. Brem. ad h. l. et Buttm. Gr. Gr. ampl. T. I. p. 345. Gr. min. § 86. not. 2. Matth. § 170. p. 310. extr.

δείλαιος] Phavor. *Δείλαιος· ἄθλιος, μάταιος, αἰσχρὸς, δειλὸς, ἀνάλκης* (scr. *ἄναλκις*).

ἀπολέσας." Οὗτος μὲν ῥητορικῶς προθέμενος αὐτοῦ κατηγορῆσαι, ταῦτα διεξῆλθεν, ἀγνοῶν, ὅτι διὰ τούτων αὐτὸν ἐπαινεῖ, τὸ πενθεῖν παρωσάμενον καὶ τὸ φιλόπατρι πρὸ τῆς τῶν ἀναγκαίων συμπαθείας ἐπιδειξάμενον. Ἀντίγονον δὲ τὸν βασιλέα πυθόμενον τὴν Ἀλκυονέως τοῦ υἱοῦ τελευτὴν ἐν παρατάξει γενομένην, μεγαλοφρόνως τε πρὸς τοὺς ἀπαγγείλαντας αὐτῷ τὴν συμφορὰν ἀπιδεῖν καὶ μικρὸν ἐπισχόντα καὶ κατηφιάσαντα προσειπεῖν· Ὦ Ἀλ-
D κυονεῦ, ὀψίτερον μετήλλαξας τὸν βίον, οὕτως ἀφειδῶς

ῥητορικῶς προθέμενος] Pass. s. v. *προτίθημι* Med. — Cicero Tusc. III. 26, 63. *Itaque et Aeschines in Demosthenem invehitur, quod is septimo die post filiae mortem hostias immolavisset. At quam rhetoriee! quam eopiose! quas sententias colligit! quae verba contorquet! ut licere quidvis rhetori intelligas: quae nemo probaret, nisi insitum illud in animis haberemus, omnes bonos interitu suorum quam gravissime lugere oportere.* Scilicet scripsit Cicero Tusculanas disputationes ut alios de philosophia libros post obitum Tulliolae suae.

διεξῆλθεν] Phavor. *Διεξέρχομαι· διηγοῦμαι.* Vid. quae dixi ad *διεξέρχεσθαι* cap. 14.

ἀγνοῶν κ. τ. λ.] Eadem laude Demosthenem ornat Plutarchus in illius vita c. 22. p. 855. extr. *Καὶ προῆλθεν ὁ Δημοσθένης ἔχων λαμπρὸν ἱμάτιον, ἐστεφανωμένος, ἑβδόμην ἡμέραν τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ τεθνηκυίας, ὡς Αἰσχίνης φησὶ λοιδορῶν ἐπὶ τούτῳ καὶ κατηγορῶν αὐτοῦ μισοτεκνίαν, αὐτὸς ὢν ἀγεννὴς καὶ μαλακὸς, εἰ τὰ πένθη καὶ τοὺς ὀδυρμοὺς ἡμέρου καὶ φιλοστόργου ψυχῆς ἐποιεῖτο σημεῖα, τὰ δ' ἀλύπως φέρειν ταῦτα καὶ πράως ἀπεδοκίμαζεν κ. τ. λ.*

παρωσάμενον] Vid. annot. ad c. 26.

πρὸ] Pass. *πρὸ* I. 4.

τῶν ἀναγκαίων] Similiter Latini *necessarios* dicunt eos, qui cognationis aut affinitatis vinculis sunt coniuncti.

Ἀντίγονον] Antigonum Gonatam dicit, filium Demetrii Poliorcetae. Cf. Ael. Var. Hist. III. 5.

μικρὸν ἐπισχόντα] Pass. *ἐπέχω* 4.

κατηφιάσαντα] Phav. *κατηφιῶ· λυποῦμαι.* Vid. annot. ad *κατηφεῖς* cap. 37.

ὀψίτερον] *Ἀττικῶς* dicitur *ὀψαίτερον*, ut *πλησιαίτερον* et *περαίτερον*. Praeter Pass. v. Buttm. § 115. not. 6. Ad comparativum autem supplendum est *ἢ ᾤόμην* vel tale quid. Matth. § 457.

ἀφειδῶς] cuiusnam? hostiumne, an sui? Illa significatione saepius legitur, veluti ap. Herod. I. 207. *ἀφειδέως ἐφόνευον, φειδόμενοι οὔτε ὑποζυγίου οὐδενὸς, οὔτε ἀνθρώπου.* Sed h. l. Xylander reddidit *secure*, i. e. *καταφρονῶν τοῦ θανάτου.* Tyrt. Fragm. I, 14. *ψυχέων μηκέτι φειδόμενοι.* Thucyd. II, 51. (in enarrat. pestis) *αἰσχύνῃ γὰρ ἠφείδουν σφῶν αὐτῶν, ἐσιόντες παρὰ φίλους.* Pseudo-Demosth. Epitaph. p. 1394, 18. *οὐδὲ ψυχῆς ἐφείσαντο.* Horat. Od. I. 12, 37. *animae magnae prodigum Paullum.*

ἐφορμῶν πρὸς τοὺς πολεμίους, καὶ οὔτε τῆς ἑαυτοῦ σωτηρίας οὔτε τῶν ἐμῶν παραινέσεων φροντίζων. Τούτους δὴ τοὺς ἄνδρας θαυμάζουσι μὲν τῆς μεγαλοφροσύνης πάντες καὶ ἄγανται, μιμεῖσθαι δ' ἐπὶ τῶν ἔργων οὐ δύνανται διὰ τὴν ἐκ τῆς ἀπαιδευσίας ἀσθένειαν τῆς ψυχῆς. Πλὴν πολλῶν ὄντων παραδειγμάτων τῶν διὰ τῆς ἱστορίας ἡμῖν παραδεδομένων τῆς τε Ἑλληνικῆς καὶ τῆς Ῥωμαϊκῆς τῶν γενναίως καὶ καλῶς ἐν ταῖς τῶν ἀναγκαίων τελευταῖς διαγινομένων, ἀποχρήσει τὰ εἰρημένα πρὸς τὴν ἀπόθεσιν τοῦ παντὸς ἀνιαρωτάτου πένθους καὶ τῆς ἐν τούτῳ πρὸς οὐδὲν χρήσιμον ματαιοπονίας. E

λδ'. Ὅτι γὰρ οἱ ταῖς ἀρεταῖς διενεγκόντες ὡς θεοφιλεῖς νέοι μετέστησαν πρὸς τὸ χρεών, καὶ πάλαι μὲν διὰ τῶν

τῆς ἑαυτοῦ σωτηρίας] Tertiae personae pronomen reflex. pro secundae pers. positum. Conf. annot. ad *ἑαυτοῖς* cap. 32.

τῆς μεγαλοφροσύνης] Buttm. § 132, 6, 1. Matth. § 317. not. Thiersch. Gr. min. § 183, 1. Bernh. p. 152.

ἐπὶ τῶν ἔργων] Matth. § 584, ζ. Xenoph. Cyrop. I. 6, 25. *ἐπὶ τῶν πράξεων φανερὸν εἶναι.* Similiter etiam nos dicimus, *sie in ihren Werken nachahmen.*

πλὴν] Phav. *Πλὴν· ἐκτὸς, ἢ ὁμοίως.* (F. *ὅμως.* Or.) Pass. 2.

διαγινομένων] Phav. *Διαγίνεσθαι· ἀντὶ τοῦ διάγειν, καὶ ἁπλῶς διατρίβειν. διαγίνεσθαι καὶ τὸ διὰ τέλους καρτερεῖν καὶ ἀνέχεσθαι.* Ceterum pro praesenti exspectaveris aoristum, qui in duobus legitur scriptis: at illud tamen quodam modo poterit defendi.

ἀποχρήσει] Phav. *Ἀπόχρη· σημαίνει τὸ ἀρκεῖ. δοτικῇ, οἷον· οὐκ ἀπόχρη αὐτῷ τοσαῦτα ἔχειν.* Pass. s. v. *αποχράω.*

τὴν ἀπόθεσιν] *Ἀπόθεσις* ut rarius vocabulum notatur a Wyttenbachio, qui laudat I. Petr. 3, 21. *σαρκὸς ἀπόθεσις ῥύπου* et II. 1, 14. *ἡ ἀπόθεσις τοῦ σκηνώματός μου.* Plut. Alex. c. 75. p. 706. B. *ἀποθέμενος τὸ πένθος.* Quibus addimus Hierocl. Comment. in Pythag. Aur. Carm. p. 62. (ed. Lond. 673.) *ὥστε τούτου χάριν τὸν φίλον ποτὲ ἀποθησόμεθα, ὡς μηκέτι δυνάμενον εἶναι κοινωνὸν ἡμῖν ἀρετῆς, ἧς ἕνεκα καὶ τὴν ἀρχὴν φίλον αὐτὸν ἐποιησάμεθα· ἡ δὲ ἀπόθεσις φυλαττέτω τὸ μὴ εἰς ἔχθραν μεταπεσεῖν.* (*Τῇ ἀποθέσει τῶν φίλων* opponitur ib. p. 65. *ἡ τήρησις τῶν φίλων.*) De locis, in quibus lavantium vestes asservantur, h. v. utitur Lucianus in Hippia c. 5. (ed. Reitz. T. III. p. 71.) *ἑκατέρωθεν διαρκεῖς τοῖς ἀποδυομένοις ἀποθέσεις.*

παντὸς] De Genitivo v. Buttm. § 132, 4, 2, a. Thiersch. Gr. min. § 179, 3. Matth. § 333. cap. 37. in. *τοῦ πάντων ἀνιαρωτάτου πένθους*, quod sane intellectu facilius est.

ματαιοπονίας] Usus est etiam Lucianus hoc voc. Dial. Mort. X. 8.

XXXIV. *μετέστησαν πρὸς τὸ χρεών*] V. annot. ad *εἰς τὸ χρεὼν ὁδευόντων* cap. 23.

*πρόσθεν ὑπέμνησα λόγων, καὶ νῦν δὲ πειράσομαι διὰ
βραχυτάτων ἐπιδραμεῖν, προςμαρτυρήσας τῷ καλῶς ὑπὸ
Μενάνδρου ῥηθέντι τούτῳ·*

Ὃν οἱ θεοὶ φιλοῦσιν, ἀποθνήσκει νέος.

*Ἀλλ' ἴσως ὑποτυχὼν ἂν φαίης, Ἀπολλώνιε φίλτατε·
Σφόδρ' ἦν ἐπιτετευγμένος ὁ νεανίσκος Ἀπολλώνιος ἐν
μοίραις, καὶ σὲ ἔδει ὑπ' ἐκείνου τελείου γενομένου κηδευ-
θῆναι μεταλλάξαντα τὸν βίον· τοῦτο γὰρ εἶναι κατὰ*
F *φύσιν. Τὴν ἡμετέραν δηλονότι καὶ τὴν ἀνθρωπίνην, ἀλλ'
οὐ κατὰ τὴν τῶν ὅλων πρόνοιαν καὶ τὴν κοσμικὴν διάταξιν.
Ἐκείνῳ δὲ τῷ μακαρισθέντι οὐκ ἦν κατὰ φύσιν περαιτέρω
τοῦ ἀπονεμηθέντος αὐτῷ χρόνου πρὸς τὸν ἐνθάδε βίον*

διὰ τῶν πρόσθεν] Pass. *διὰ* A. 4., et paullo post, *διὰ τῶν βραχυτάτων* v. Pass. *διὰ* A. 3.

ὑπὸ Μενάνδρου] Menandri et Philem. Fragm. ed. Mein. p. 48. Latine hunc versum reddidit Plautus Bacch. IV. 7, 18. *quem di diligunt, adolescens moritur.* Qua de sententia cf. ea quae dixi ad cap. 17.

ἐπιτετευγμένος] I. e. *bono successu politus*, quod sententiae non convenit. Mirifice fluctuant libri inter *ἐπιτετευγμένος*, *ἐπιτετευμένος*, *ἐπιτεταμένως*. Legendum suspicatur Reisk. *ἐπεσπευσμένος*, Wytt. *ἐπειγόμενος* — *ἐν μοίραις*, vel omissa praepositione *ἐν*, haec afferens similia: Palladae in Anthol. III. 6. *Γέσσιος οὐ τέθνηκεν ἐπειγόμενος παρὰ μοίρης· Αὐτὸς τὴν μοῖραν προύλαβεν εἰς Ἀίδην.* Sophocl. Fragm. ap. Stob. 122 (121). p. 613. Gesn. *Θανόντι κείνῳ συνθανεῖν ἔρως μ' ἔχει. Ἥξεις· ἐπείγου μηδὲν εἰς τὸ μόρσιμον.* Oed. Col. 1540. *ἐπείγει γάρ με τοὐκ θεοῦ παρόν.* Hom. Il. ψ, 623. *ἤδη γὰρ χαλεπὸν κατὰ γῆρας ἐπείγει.* Ovid. Metam. X. 31. *Eurydices, oro, properata retexite fila.* — *Serius aut citius sedem properamus ad unam.*

καὶ σὲ ἔδει] Exspectaveris *μέ*: sed inflectit scriptor orationem rectam in obliquam, neque verba *καὶ σὲ ἔδει κ. τ. λ.* sunt Apollonii patris, sed Plutarchi ex illius sententia loquentis.

τελείου] Phavor. *Τέλειόν ἐστι τὸ συμπληρούμενον τῷ ἰδίῳ λόγῳ τῆς φύσεως.* Ita apud Herod. I. 121. *ὄψις ὀνείρου οὐ τελέη*, *somnii visum ad exitum non perductum.* Nos quoque vita defunctos dicere solemus *Vollendete.*

κηδευθῆναι] Phav. *Κηδεύω· τὸ τῆς προςηκούσης τοῖς νεκροῖς κηδεμονίας ἀξιῶ.* Hac notione saepius apud Herodotum legitur, *funus alicuius curare.*

τὴν ἡμετ. κ. τ. ἀνθρωπ.] E praecedd. intellige *κατὰ φύσιν.*

διάταξιν] Phav. *Διατάξεων· διοικήσεων.* Lucian. Dial. Mort. VI. 1. 2. *τὸ δὲ ἄλλως ἡ μοῖρα καὶ ἡ φύσις διέταξεν. οὐκοῦν ταύτην αἰτιῶμαι τῆς διατάξεως.*

τῷ μακαρισθέντι] I. q. *τῷ μακαρίτῃ*, de quo voc. vid. annot. ad c. 34. extr.

περιμένειν, ἀλλ' εὐτάκτως τοῦτον ἐκπλήσαντα πρὸς τὴν εἱμαρμένην ἐπανάγειν πορείαν, καλούσης αὐτῆς, φησίν, ἤδη πρὸς ἑαυτήν. Ἀλλ' ἀώρως ἐτελεύτησεν. Οὐκοῦν εὐποτμότερος διὰ τοῦτο, καὶ κακῶν ἀπείρατός ἐστιν· ὁ βίος γάρ, φησὶν Εὐριπίδης, ὄνομ' ἔχει, πόνος ἐγώ σ'· οὗτος δ' ἐπὶ τῆς εὐανθεστάτης ἡλικίας προαπεφοίτησεν

πρὸς τὸν ἐνθάδε βίον περιμένειν] Pro *ἐν τῷ βίῳ*. Pass. *πρὸς* C. 5. Matth. § 591. *η*.

τὴν εἱμαρμένην πορείαν] Plat. Menex. c. 5. init. p. 236. *πορεύονται τὴν εἱμαρμένην πορείαν*, quam mortis *περίφρασιν* ad sublimitatem orationis valere censuit Longinus *περὶ ὕψ*. 28.

ἐπανάγειν] h. l. intransitive dictum est.

φησίν] Conf. Bos. Ellips. p. 782. Plene dicendum erat; *ὥς φησιν ὁ ποιητὴς* vel *ἀνὴρ τραγικός*, ut est apud Platonem in Phaedon. p. 115. A. *Ὑμεῖς μὲν οὖν, ὦ Σιμμία τε καὶ Κέβης καὶ οἱ ἄλλοι, εἰσαῦθις ἔν τινι χρόνῳ ἕκαστοι πορεύσεσθε· ἐμὲ δὲ νῦν ἤδη καλεῖ, φαίη ἂν τις ἀνὴρ τραγικός, ἡ εἱμαρμένη*. Wyttenh. (in annot. ad h. l. Plutarchi) tale fuisse quoddam tragici dictum suspicatur: equidem potius Plutarchum ad illa ipsa Platonis verba respexisse putem, quibus non certum aliquod tragici dictum laudatur, sed, ut vere mihi iudicare videtur Stallbaumius, tragici sermonis granditas cum leni cavillatione perstringitur.

ἀλλ' ἀώρως ἐτελεύτησεν] Obiectio est patris, post quam editores minus recte interrogationis signum ponere solebant.

οὐκοῦν] De vocc. *οὐκοῦν* et *οὔκουν* v. Pass. Buttm. § 149. p. 432. Herm. ad Vig. p. 794. Thiersch. Gr. min. § 257, 21.

κακῶν ἀπείρατος] Vid. annot. ad *πειραθέντες κακῶν* cap. 24. Lucian. Nigr. 15. *ἄγευστος μὲν ἐλευθερίας, ἀπείρατος δὲ παῤῥησίας, ἀθέατος δὲ ἀληθείας* κ. τ. λ. — Phav. *Ἀπείρατος κάλλιον ἢ ἄπειρος καὶ ἐπὶ τριῶν γενῶν*.

Εὐριπίδης] Euripidi in hoc incertae sedis fragmento (ap. Matth. Vol. IX. p. 390.) obversatum fuisse videtur Heracliti *τοῦ σκοτεινοῦ* dictum ab Etym. M. p. 198. et Eustathio ad Il. *α'*. p. 31, 6. servatum: *Ἔοικε δὲ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὁμωνύμως λέγεσθαι βιὸς τὸ τόξον καὶ ἡ ζωή. Ἡράκλειτος οὖν ὁ σκοτεινός, τῷ οὖν βιῷ* (vulg. *τόξῳ*) *ὄνομα βίος, ἔργον δὲ θάνατος*. [*„Bedeutet doch des Bogens Name Leben, sein Geschäft aber ist Tod." Offenbar wollte H. hier mit Vernachlässigung des Tons die Sprache auf seine Seite ziehen, dafs der Tod selbst Leben seyn müsse.* Schleiermacher üb. Herakl. in d. Museum d. Alterthumswiss. v. Wolf u. Buttm. Bd. I. S. 503.] Cf. annot. ad cap. 10. p. 106. E. et simile Africani dictum ap. Cic. de Rep. VI. 14. *Immo vero ii vivunt, qui ex corporum vinculis tamquam e carcere evolaverunt: vestra vero, quae dicitur, vita mors est.* — Pro vitiosa omnium librorum scriptura *πόνος ἐγώ σ'*, Grotius (Excerpt. Trag. p. 433.) admodum probabiliter coniecit: *Ὁ βίος γὰρ ὄνομ' ἔχει, πόνος δ' ἔργῳ πέλει*, (*vita haec vocatur vita, revera est labor*), assentiente Valcken. ad Eurip. Phoen. p. 402. Xylander suspicatur, *πόνος περ ὤν*, quo non exsistit iustus senarius.

ὁλόκληρος ἤϑεος, ζηλωτὸς καὶ περίβλεπτος πᾶσι τοῖς συνήϑεσιν αὐτῷ, φιλοπάτωρ γενόμενος, καὶ φιλομήτωρ, καὶ φιλοίκειος, καὶ φιλόσοφος, τὸ δὲ σύμπαν εἰπεῖν, φιλάνϑρωπος· αἰδούμενος μὲν τοὺς πρεσβυτέρους τῶν φίλων, ὥςπερ πατέρας, στέργων δὲ τοὺς ὁμήλικας καὶ συνήϑεις, τιμητικὸς δὲ τῶν καϑηγησαμένων, ξένοις δὲ καὶ ἀστοῖς πρᾳότατος, πᾶσι δὲ μείλιχος καὶ φίλος διά τε τὴν ἐξ ὄψεως χάριν καὶ τὴν εὐπροςήγορον φιλανϑρω-
B πίαν. Ἀλλὰ γὰρ ἐκεῖνος μὲν τῆς τε σῆς εὐσεβείας καὶ τῆς ἑαυτοῦ τὴν πρέπουσαν εὐφημίαν ἔχων, πρὸς τὸν ἀεὶ χρόνον προαπεφοίτησε τοῦ ϑνητοῦ βίου, καϑάπερ ἐκ τοῦ συμποσίου, πρὶν εἴς τινα παροινίαν ἐκπεσεῖν τὴν

ὁλόκληρος] Phav. Ὁλόκληρός ἐστιν ὁ καὶ τὴν πρᾶξιν μετὰ τῆς γνώσεως, καὶ τὴν ϑεωρίαν οὐκ ἄπρακτον διανύων. Mira sane interpretatio; ὁλόκληρος est i. q. ἀκέραιος, quocum coniungitur a Luciano Asin. c. 33. extr. *integer*, *unverdorben*, *unbefleckt*. Polyb. XVIII. 28. εὔκλειαν ὁλόκληρον περιποιήσασϑαι.

ἤϊϑεος] Scriptoribus a Passow. in Lex. Gr. et a Ruhnkenio ad Tim. p. 132. sq. laudatis adde Phavorinum, qui praeter alia s. h. v. haec habet: Ἤϊϑεοι καὶ παρϑένοι· ὃ γὰρ ἐν ἡλικίᾳ γυναικῶν αἱ παρϑένοι, τοῦτο ἐν ἀνδράσιν ἤϊϑεοι, οἱ ὡραῖοί φασι γάμοι [scr. εἰσι γάμου] καὶ μηδέπω γεγαμηκότες — et Lucianum de Syria Dea c. 60. Τροιζήνιοι τῇσι παρϑένοισι καὶ τοῖσι ἠϊϑέοισι νόμον ἐποιήσαντο, μή μιν ἄλλως γάμον ἰέναι, πρὶν Ἱππολύτῳ κόμας κείρασϑαι. Est autem haec significatio iam ab Homero repetenda, apud quem Odyss. VI. 63 sq. Nausicaa ad patrem suum ita loquitur: πέντε δέ τοι φίλοι υἷες ἐνὶ μεγάροις γεγάασιν, Οἱ δύ' ὀπυίοντες, τρεῖς δ' ἠΐϑεοι ϑαλέϑοντες. Cf. Il. XVIII. 593. ἠΐϑεοι καὶ παρϑένοι. XXII. 127. παρϑένος ἠΐϑεός τε. Od. XI. 38. νύμφαι ἠΐϑεοί τε.

πρᾳότατος] Phav. Οἱ πρᾳεῖς· οἱ μὴ ὀξύῤῥοποι πρὸς τὰς ἐμπαϑεῖς τῆς ψυχῆς κινήσεις, ἀλλὰ κατεσταλμένοι τῷ λόγῳ, ὡς (οἱ) μακάριοι οἱ πρᾳεῖς. ἡ φύσις γὰρ πρὸς κακίαν εὔκολός ἐστι, καὶ ὀξύῤῥοπος ἐπὶ τὸ χεῖρον. Idem fere significat nomen ἐπιεικής. — Lucian. Demon. c. 11. τοὺς Ἀϑηναίους ἤδη λίϑους ἐπ' αὐτὸν ἐν ταῖν χεροῖν ἔχοντας, πρᾴους αὐτῷ καὶ ἵλεως γενέσϑαι αὐτίκα.

μείλιχος] Vid. Pass. Similiter Latini in blanditiis voce. *mellitus* et *melliculum* usurpant. Cic. ad Att. I. 18. *ut tantum requietis habeam, quantum cum uxore et filiola et mellito Cicerone consumitur.* Plaut. Pseud. I. 2, 47. *mellita puella.* Curc. I. 1, 11. *melliculo dulci meo.*

προαπεφοίτησε τοῦ βίου — πρὶν] *e vita ante decessit, quam* —. Vid. Pass. s. v. ἀποφοιτάω.

καϑάπερ ἐκ τοῦ συμποσίου κ. τ. λ.] Laudantur a Wyttenb. nonnulli scriptores, qui in eodem simili versantur: Aristoteles ap. Maxim. et Anton. p. 878. Ἐκ τοῦ βίου κράτιστόν ἐστιν ἐξελ-

τῷ μακρῷ γήρᾳ παρεπομένην. Εἰ δ' ὁ τῶν παλαιῶν τε ποιητῶν καὶ φιλοσόφων λόγος ἐστὶν ἀληθὴς, ὥςπερ εἰκὸς ἔχειν οὕτω, καὶ τοῖς εὐσεβέσι τῶν μεταλλαξάντων ἔστι τις τιμὴ καὶ προεδρία, καθάπερ λέγεται, καὶ χῶρός τις ἀποτεταγμένος, ἐν ᾧ διατρίβουσιν αἱ τούτων ψυχαὶ, καλὰς ἐλπίδας ἔχειν σε δεῖ περὶ τοῦ μακαρίτου υἱέος σου, ὅτι τούτοις συγκαταριθμηθεὶς συνέσται.

λε'. Λέγεται δὲ ὑπὸ μὲν τοῦ μελικοῦ Πινδάρου ταυτὶ C
περὶ τῶν εὐσεβέων ἐν ᾅδου·

θεῖν, ὡς ἐκ συμποσίου, μήτε διψῶντα, μήτε μεθύοντα. Horat. Sat. I. 1, 117. *Inde fit, ut raro, qui se vixisse beatum Dicat et exacto contentus tempore vita Cadat, uti conviva satur, reperire queamus.* Ep, II. 2, 213. *Vivere si recte nescis, decede peritis: Lusisti satis, edisti satis atque bibisti: Tempus abire tibi est; ne potum largius aequo Rideat et pulset lasciva decentius aetas.* Conf. Cic. Tusc. V. 40. Lucret. 3. 973.

ἐκπεσεῖν] Ne id positum putes pro ἐμπεσεῖν; illa enim praepositio exitum denotat. Pass. ἐκπίπτω d. Lucian. Iov. Conf. 7. εἰς ἄπειρον ἐκπίπτει τὸ πρᾶγμα.

οὕτω, καὶ] Wyttenb. vulgarem distinguendi rationem οὕτω καὶ defendens multis demonstravit exemplis, antecedd. particulis εἰ, ἐπεὶ, ἂν, similibus, sequi οὕτω, quem nominis usum attigit Passow. s. v. 7. (Conf. annot. ad οὕτως cap. 27.) At vero huic explicationi h. l. duae res obstant: ac primum quidem non hic incipit apodosis, sed a verbis καλὰς ἐλπίδας κ. τ. λ.; deinde particula καὶ h. l. non est augentis, sed explicantis et coniungentis: neque enim dicere voluit, *etiam* piis certum esse quendam ac definitum locum, ubi beati aevo sempiterno fruantur, quasi vero id aliis contingat praeter eos ipsos, qui pie sancteque vixerunt.

μακαρίτου] Phav. Μακαρῖται· οἱ ἀποθανόντες. Εὐφημισμὸς magis usitatus scriptoribus Christianis, quam veteribus Graecis, qui nomine μακαρίτης numquam nisi de nuper mortuis sunt usi. Vid. Ruhnken. ad Tim. p. 59. qui praeter alios laudat Aeschylum (immo Aristophanem) ap. Stob. p. 609. ed. Gesn. Πᾶς γὰρ λέγει τις, ὁ μακαρίτης οἴχεται. Adde Aesch. Pers. 639. ὁ μακαρίτας ἰσοδαίμων βασιλεὺς, ubi v. Blomf. Theocrit. II. 70. ἁ Θευχαρίλα, Θρᾶσσα τροφὸς ἁ μακαρῖτις. Frequentius est apud posterioris aevi scriptores. Lucian. de luctu 24. ἔασον ἀναπαύσασθαι τοὺς τοῦ μακαρίτου δαίμονας. Dial. meretr. VI. T. III. p. 293. in.) ὁ μακαρίτης σου πατήρ. Itemque de Morte Peregr. (ib. p. 340.)

XXXV. ὑπὸ μὲν τοῦ μελικοῦ] Particulam adversativam invenies cap. seq. in. ὁ δὲ θεῖος Πλάτων.

Πινδάρου] Simonidem παθητικῶς, Pindarum μεγαλοπρεπῶς οἰκτίζεσθαι, Dionysius Halic. dicit Rhetor. p. 69. init. et Sylb. — De Pindari Θρήνοις Horatius Carm. IV. 2. *Flebili sponsae iuvenemve raptum plorat et vires animumque moresque Aureos educit in astra, nigroque Invidet Orco.*

ἐν ᾅδου] Vid. Pass. ᾅδης.

Τοῖσι λάμπει μὲν μένος ἀελίου τὰν ἐνθάδε νύκτα κάτω,
φοινικορόδοις τ' ἐνὶ λειμώνεσσι προάστιον αὐτῶν
καὶ λιβάνῳ σκιαρᾷ καὶ χρυσέοις καρποῖς βέβριθεν.
καὶ τοὶ μὲν ἵπποις γυμνασίοις τε, τοὶ δὲ πεσσοῖς,
τοὶ δὲ φορμίγγεσσι τέρπονται, παρὰ δέ σφισιν εὐαν-
θὴς ἅπας τέθαλεν ὄλβος·

τοῖσι κ. τ. λ.] Scripsimus Pindari verba, uti nunc in eius poëtae fragmentis ab Hermanno et Boeckhio emendata leguntur (ed. Boeckh. mai. n. 95. p. 620. ed. min. p. 222.), vulgataeque lectionis varietatem haud ita magnam suo loco indicabimus. Sunt autem hi dulcissimi versus e logaoedico genere, quod est mixtum e dactylicis et trochaicis numeris: quorum descriptionem in extremo libello exhibebimus.

μένος] Phav. *Μένος· δύναμις, ὁρμή.* Nonnumquam a poëtis Soli tribuitur. Vid. Pass. c. Adde Solon. Fragm. v. 23. (Poet. Gr. min. ed. Gaisf. p. 135. Lips.) *Λάμπει δ' ἠελίοιο μένος κατ' ἀπείρονα γαῖαν Καλόν.*

τὰν ἐνθάδε νύκτα] *quum hic terrarum nox est.* De accusativo v. Buttm. § 131, 8. Thiersch. Gr. min. § 196. Matth. § 425, 2. Hom. Il. II. 56. *νύκτας τε καὶ ἦμαρ*, *noctesque diesque.*

κάτω] iungendum est cum *τοῖσι λάμπει.*

προάστιον] Sic Boeckh. scripsit pro vulg. *προάστειον.* Cfr. Matth. p. 57. Pind. Pyth. I. 75. *βαρείας δουλίας* pro *δουλείας.*

λιβάνῳ] Phrynichus p. 187. *Λίβανον λέγε τὸ δένδρον, τὸ δὲ θυμιώμενον λιβανωτὸν*, ubi in commentariis nostrum non attulit locum eruditissimus editor. Itemque Phavorinus: *Λίβανος καὶ λιβανωτὸς διαφέρουσι· λίβανος μὲν γὰρ αὐτὸ τὸ δένδρον, λιβανωτὸς δὲ ὁ καρπὸς τοῦ λιβάνου. — Λίβανος δὲ εἴρηται οἱονεὶ ὁ λειβόμενος καὶ σπενδόμενος. — Λίβανον καὶ θηλυκῶς ὁ Εὐριπίδης, Συρίας θ' ὡς λιβάνω καρπός, καὶ Πίνδαρος, αἴτε τὰν χλωρὰν λίβανον* [scr. *τᾶς χλωρᾶς λιβάνου*] *ξανθὰ δάκρυα θυμιᾶτε.*

σκιαρᾷ] In Plutarchi libris est *σκιερὰν* praeter unum, qui habet *σκιαρόν*. Hinc Hermannus, servata Dorica forma, fecit *σκιαρᾷ.*

χρυσέοις καρποῖς] Vulgatam lectionem *χρυσοκάρποισι(ν)* retinere voluit Hermannus, „quae etsi similiter formatis substantivis, ut *καλλίπαις*, defendi possit, tamen auctoritate caret." Boeckh.

βέβριθεν] Phavor. *Βρίθει τὸ δένδρον τοῖς καρποῖς, ἀντὶ τοῦ βαρύνεται· βρίθειν καρπῷ τὴν πολλὴν εὐθηνίαν τῶν καρπῶν δηλοῖ, καὶ βρίθειν, γέμειν.*

τοὶ μὲν — τοὶ δὲ] Buttm. § 75. not. 2. Matth. § 65. not. 3. Thiersch. Gr. min. § 138, 5.

γυμνασίοις τε] Copulam *τε*, sequenti vocabulo obliteratam, feliciter restituit Boeckhius.

τέθαλεν] Dorica forma pro *τέθηλεν*. *Μεταφορὰ* frequens est neque Graeco sermoni propria. Simon. Fragm. 22. (Poet. Gr. min. ed. Gaisf. p. 166. Lips.) *πόλιν ἐλευθερίᾳ τεθαλυῖαν.* 230, 85. (p. 212.) *θάλλει δ' ὑπ' αὐτῆς* [*τῆς γυναικὸς*] *κἀπαέξεται βίος.*

ὄλβος] I. q. *εὐδαιμονία*, quamquam in illo inest notio quaedam abundantis copiae magnarumque opum. Hinc passim *ὄλβος* idem est atque *πλοῦτος*, veluti ap. Callim. Hymn. in Iov. 95. *Οὔτ' ἀρετῆς*

ὀδμὰ δ' ἐρατὸν κατὰ χῶρον κίδναται
αἰεὶ θύα μιγνύντων πυρὶ τηλεφανεῖ παντοῖα θεῶν
ἐπὶ βωμοῖς.

Καὶ μικρὸν προελθὼν ἐν ἄλλῳ θρήνῳ περὶ ψυχῆς λέγων φησίν·

Ὀλβίᾳ δ' ἅπαντες αἴσᾳ λυσίπονον [μετανίσσονται]
τελευτάν.
καὶ σῶμα μὲν πάντων ἕπεται θανάτῳ περισθενεῖ, D
ζωὸν δ' ἔτι λείπεται αἰῶνος εἴδωλον· τὸ γάρ ἐστι μόνον
ἐκ θεῶν· εὕδει δὲ πρασσόντων μελέων, ἀτὰρ εὑδόν-
τεσσιν ἐν πολλοῖς ὀνείροις
δείκνυσι τερπνῶν ἐφέρποισαν χαλεπῶν τε κρίσιν.

ἄτερ ὄλβος ἐπίσταται ἄνδρας ἀέξειν. **Simonid.** V. 3. (l. l. p. 135.) Musas alloquutus: *Ὄλβον ἐμοὶ πρὸς θεῶν μακάρων δότε.* Id. fr. 11. *τίκτει γὰρ κόρος ὕβριν, ὅταν πολὺς ὄλβος ἕπηται* — ap. **Herod.** I. 30. *ὄλβια* i. e. *πλούσια.*

κίδναται] **Phav.** *Σκίδναται· σκεδάννυται.* De aurora **Homerus** Il. VIII. 1. *Ἠὼς μὲν κροκόπεπλος ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ' αἶαν*, de sole **Mimnermus** fr. 2. (l. l. p. 220.) *ὅσον τ' ἐπὶ γῆν κίδναται ἠέλιος*, de somno **Euripides** Hec. 915. *ὕπνος ἡδὺς ἐπ' ὄσσοις κίδναται.*

μιγνύντων] Intellige *αὐτῶν:* est enim genitivus absolutus.

θύα — παντοῖα] Alias dicuntur *θυμιάματα, ἀρώματα.*

ἐν ἄλλῳ θρήνῳ] **Pindar.** l. l. p. 621. Conf. **Plutarch.** Rom. c. 28. p. 35. extr. *Λεκτέον οὖν ἐχομένοις τῆς ἀσφαλείας κατὰ Πίνδαρον, ὡς σῶμα μὲν πάντων ἕπεται θανάτῳ περισθενεῖ, ζωὸν δ' ἔτι λείπεται αἰῶνος εἴδωλον· τὸ γάρ ἐστι μόνον ἐκ θεῶν:* quem locum in restituendis numeris maxime sequutus est **Boeckhius.**

μετανίσσονται] Et sententiae et numerorum lacunam invenit, felicique ingenii acumine supplevit **Hermannus.**

ζωὸν δ' ἔτι κ. τ. λ.] „**Pindarus** divinam auram, quod *εἴδωλον* vocat, immortalem statuit; ea post mortem sola sine corpore est; eandem etiam viventibus adesse iudicat, sed consopitam, quia haec vita et status mortis sibi opposita sunt. Sed in somniis, corpore dormiente, divina natura illi qui post hanc vitam est statui propior reperitur et vigilans divinat; quae dormiebat, dum corpus et membra vigilantia operabantur (*πρασσόντων μελέων*). *Πράσσειν* absolutum est id quod *ἐργάζεσθαι, operari, agere*, ut Nem. I. 26. sine accusativo: *πράσσει γὰρ ἔργῳ μὲν σθένος, βουλαῖσι δὲ φρήν.* Iam vero in illa, quam dixi, somniorum divinatione, qua vates maxime excellebant, nec minus **Pindarus**, qui somniis plurimum tribuisse fertur (v. **Pausan.** IX. 23. coll. Vit. Pind. p. 9.) animis futura revelantur. Hoc autem loco *τερπνῶν χαλεπῶν τε κρίσις ἐφέρπουσα* somniis declarari dicitur, hoc est *apud inferos futurum iudicium de praemiis et poenis*, de quibus quae casci vates et mysteria tradiderant, ea divina natura per somnum et ecstasin docuerat." **Boeckhius.** Ceterum de opposita huic vitae illa apud inferos conditione conf. cap. 10. p. 106. B. et cap. 34. p. 120. init. et quae utroque loco annotavimus.

λς'. Ὁ δὲ θεῖος Πλάτων πολλὰ μὲν ἐν τῷ περὶ Ψυχῆς περί τε τῆς ἀθανασίας αὐτῆς εἴρηκεν, οὐκ ὀλίγα δ' ἐν τῇ Πολιτείᾳ καὶ τῷ Μένωνι καὶ τῷ Γοργίᾳ καὶ σποράδην ἐν τοῖς ἄλλοις διαλόγοις. Ἀλλὰ τὰ μὲν ἐν τῷ περὶ Ψυχῆς διαλόγῳ ῥηθέντα κατ' ἰδίαν ὑπομνηματισάμενός σοι παρέξομαι, ὡς ἐβουλήθης· πρὸς τὸ παρὸν δὲ καίρια καὶ χρήσιμα τὰ λεχθέντα πρὸς [Καλλικλέα] τὸν Ἀθηναῖον,

ἐφέρποισαν] Pind. Olymp. VI. 164. μὴ θραύσοι χρόνος ὄλβον ἐφέρπων. Sic etiam nos interdum cum maiore quadam vi ac gravitate verbis *kommen* et *nahen* utimur. — „Ἕρπειν Dorice scribentibus quibusvis frequentatur pro ἔρχεσθαι." Valcken. ad Eurip. Hippol. 555. — De forma -οισαν adi Buttm. § 27. not. 4. Matth. § 14. extr. Thiersch. Gr. min. § 168.

XXXVI. ὁ θεῖος Πλάτων] Usu valuit, ut in suo quisque genere princeps diceretur *Deus*. Cic. de Nat. D. II. 12, 32. *Platonem* appellat *quasi quendam deum philosophorum*. Ep. ad Att. IV. 16. *Deus ille noster Plato*. Cfr. annot. ad cap. 6. ὁ θεῖος Ὅμηρος.

ἐν τῷ περὶ Ψυχῆς] in eo sermone, qui Phaedo inscribitur.

ἐν τῇ Πολιτείᾳ] Lib. X. a cap. 12. p. 614 sqq.

ἐν τῷ Μένωνι] Cap. 14. p. 81.

ἐν τοῖς ἄλλοις διαλόγοις] Veluti in Phaedro a § 51. p. 245. C., in Apol. Socr. a cap. 32. p. 40. C., in Theaeteto § 84. p. 176. B.

κατ' ἰδίαν ὑπομνηματισάμενος] Significare videtur Plutarchus, alio libro separatim ad Apollonium scribendo ea, quae a Platone de animorum immortalitate sint disputata, se commentariis suis esse illustraturum. — Verbum ὑπομνηματίζεσθαι Wyttenb. ut ἅπαξ εἰρημένον notavit, quum substantivum ὑπομνηματισμὸς bis terve apud Plutarchum, Iamblichum et Antoninum [adde Polybium] legatur. Non recordabatur homo doctissimus Longini verba I. 2. Ἐπεὶ δ' ἐνεκελεύσω καὶ ἡμᾶς τι περὶ ὕψους πάντως τι εἰς σὴν ὑπομνηματίσασθαι χάριν κ. τ. λ., neque Polyb. V. 33. οἱ ὑπομνηματιζόμενοι.

ἐβουλήθην] Attici plerumque scribebant ἠβουλήθην. Buttm. § 83. not. 5. (Thiersch. Gr. min. § 48, 2. not. 5.) Matth. § 162. not. 3. — Inter βούλεσθαι et ἐθέλειν hoc discrimen statuit Buttmann. in Lexil. p. 26. sq., ut ἐθέλειν de voluntate usurpari dicat, quae in nostra potestate et consilio sita sit, βούλεσθαι de re, quam non tam spectemus quam in votis habeamus: quod etsi in plerisque Homeri atque Hesiodi locis valet discrimen, tamen a ceteris scriptoribus non adeo constanter est observatum. Vid. Schaefer. Appar. ad Demosth. T. I. p. 261. Bornem. ad Xenoph. Cyrop. I. 2, 11.

πρὸς τὸ παρὸν δὲ κ. τ. λ.] Complurium librorum lectionem τὰ δὲ πρὸς τὸ παρὸν καίρια καὶ χρήσιμα vulgatae anteferendam, hisque verbis παραθήσομαι addendum censuit Wytt. Ac certe quidem τὸ παρὸν requirere videtur praepositionem: est enim πρὸς τὸ παρὸν i. q. ἐν τῷ παρόντι. Ad καίρια καὶ χρήσιμα autem facillime intelligi poterit ἐστίν.

Καλλικλέα τὸν Ἀθηναῖον] Aegre hic desideratur in vulg. edd. hominis nomen, quod, etsi miro modo ex omnibus scriptis evanuit,

ἑταῖρον δὲ καὶ μαθητὴν Γοργίου, τοῦ ῥήτορος. Φησὶ E
γὰρ ὁ παρὰ Πλάτωνι Σωκράτης· „Ἄκουε δή, φησὶ, μάλα καλοῦ λόγου, ὃν σὺ μὲν ἡγήσῃ, ὡς ἐγὼ οἶμαι, μῦθον, ἐγὼ δὲ λόγον· ὡς ἀληθῆ γὰρ ὄντα σοι λέξω, ἃ μέλλω λέγειν. Ὥςπερ γὰρ Ὅμηρος λέγει, διενείμαντο τὴν ἀρχὴν ὁ Ζεὺς καὶ ὁ Ποσειδῶν καὶ ὁ Πλούτων, ἐπειδὴ παρὰ τοῦ πατρὸς παρέλαβον. ἦν οὖν νόμος ὅδε περὶ ἀνθρώπων καὶ ἐπὶ Κρόνου, καὶ ἀεὶ καὶ νῦν ἔτι ἔστιν ἐν θεοῖς,

quin a **P l u t a r c h o** fuerit additum, dubitari vix potest. Conf. extr. cap. *ὦ Καλλίκλεις.*

Γοργίου] De **G o r g i a** Leontino vid. **C i c.** de Invent. I. 5, 7. de Orat. I. 11, 47. 22, 103. III. 32, 129. Brut. 12, 47. de Fin. II. init.

παρὰ Πλάτωνι] In eo sermone, quem **G o r g i a e** nomine inscripsit p. 523. A. cap. 79. § 166. (In v. *παρὰ Πλάτωνι* articulum ne desideres. Quamquam grammaticorum de articulo praecepta etiamnunc admodum sunt infirma. Vid. inprimis **B e r n h.** Synt. p. 317. not. 80.)

φησὶ] Apud **P l a t o n e m** est *φασὶ*, ideo interpositum, ut ait **S t a l l b a u m.** ad h. l., quia sollemne hoc fuit narrandi initium, ut quasi proverbii speciem referret. Quod Plutarchus scripsit *φησὶ*, aut ex sequioris saeculi consuetudine (de qua dix. ad c. 21. init.) pro *φασὶ* est positum, aut referendum ad Socratem.

ἡγήσῃ] **P l a t o**: *ἡγήσει μῦθον, ὡς ἐγὼ οἶμαι.* **B u t t m.** § 103. III. not. 3. **T h i e r s c h.** Gr. min. § 173, 18.

μῦθον] *Μῦθος* et *λόγος* ubi inter se opponuntur, illud de *fabula*, hoc de *vera narratione* est intelligendum. **P h a v o r.** *Αἰεὶ ὁ ποιητὴς τὸν μῦθον ἁπλῶς τὸν λόγον φησί· τὸ δὲ ἐπὶ ψευδοῦς λόγου τεθεῖναι* [scr. *τεθῆναι*] *αὐτὴν τὸ ὕστερόν ἐστι.* Quod discrimen qua aetate invaluerit, v. ap. **P a s s.** s. v. *μυθος* et *λόγος*. Cf. **S t a l l b.** ad Plat. Phaed. p. 61. B. — Contra ubi *λόγος τῇ ἀληθείᾳ* vel *τῷ ἔργῳ* opponitur, illud *verba*, *blosse Worte*, significat, veluti apud **L y c u r g.** orat. in Leocr. cap. 8. *ἵνα δὲ μὴ λόγον οἴησθε εἶναι, ἀλλ' εἰδῆτε τὴν ἀλήθειαν, κ. τ. λ.* Cf. **P a s s.** v. *λόγος*, 6. Hinc interdum *λόγος* excusationem commenticiam significat, ut ap. **L y c u r g.** l. l. 15. in.

ὡς ἀληθῆ γὰρ ὄντα κ. τ. λ.] Saepenumero in exponendis gravissimis philosophiae argumentis fabularum involucris usus est **P l a t o**, neque ornatus tantum gratia ita fecisse videtur, sed duplici praesertim consilio, primo ut significaret, argumentum, quod attigisset, ita esse comparatum, ut suspicionibus magis et coniecturis esset indulgendum, quam ratiociniis et disputationibus consulendum, tum, ut civium suorum superstitionem sensim tolleret aut certe emendaret, eorumque animos ad purioris sapientiae doctrinam percipiendam praepararet. Vid. **S t a l l b.** ad Phaedon. p. 178.

Ὅμηρος] Il. XV. 178. sq.

ὅδε] **P a s s.** 1.

καὶ ἐπὶ Κρόνου] **B u t t m.** § 145, 2. **T h i e r s c h.** Gr. min. § 188, 11. **M a t t h.** § 584. **P a s s.** *ἐπὶ* I. B. **B e r n h.** p. 247. (*Καὶ* om. ap. **P l a t.**)

καὶ ἀεὶ καὶ νῦν ἔτι] *nunc adhuc ut semper.* **P h a e d r.** p. 254. *ἀεί τε καὶ τότε.* **S t a l l b.** Sic nos quoque dicimus: *jezt und immerdar*, et. *weder jezt noch jemals.*

τῶν ἀνθρώπων τὸν μὲν δικαίως διελθόντα τὸν βίον καὶ ὁσίως, ἐπειδὰν τελευτήσῃ, ἐς μακάρων νήσους ἀπιόντα οἰκεῖν ἐν πάσῃ εὐδαιμονίᾳ ἐκτὸς κακῶν, τὸν δὲ ἀδίκως
121 καὶ ἀθέως εἰς τὸ τῆς δίκης τε καὶ τίσεως δεσμωτήριον, ὃ δὴ τάρταρον καλοῦσιν, ἰέναι. τούτων δὲ οἱ δικασταὶ ἐπὶ Κρόνου καὶ ἔτι νεωστὶ τοῦ Διὸς τὴν ἀρχὴν ἔχοντος ζῶντες ἦσαν ζώντων, ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ δικάζοντες, ᾗ μέλλοιεν τελευτᾶν. ἔπειτα αἱ δίκαι πως οὐ καλῶς ἐκρίνοντο. ὅ τε οὖν Πλούτων καὶ οἱ ἐπιμεληταὶ οἱ ἐκ μακάρων νήσων ἰόντες ἔλεγον πρὸς τὸν Δία, ὅτι φοιτῷέν σφισιν ἄνθρωποι ἑκατέρωσε ἀνάξιοι. εἶπεν οὖν ὁ Ζεύς, Ἀλλ᾽ ἐγώ,

ἔστιν] *Παροξυτόνως* scripsi cum Stallbaumio. Buttm. § 108. IV. 3. Thiersch. Gr. min. § 232, 2. Pass. 1. b. Male vulgo *ἐστίν*,

ἐς μακάρων νήσους] Ita Bekkerus et Stallbaum. scripserunt e codd. Videlicet, inquit Stallbaum., in huiusmodi formulis, quales sunt *ἐς κόρακας*, *ἐς μάκαρας*, vulgaris sermo vix admisit *εἰς*, semperque videtur usurpasse formam praepositionis breviorem. — De *μακάρων νήσοις*, prout quaque aetate terrarum cognitionis ambitus erat, ab aliis aliorsum translatis, conf. praeter Vossium *krit. Bl.* T. II. p. 363. Hom. Odyss. IV. 564 sqq. Horat. Epod. 16, 41. Canariae, quas hodie appellant, insulae tam miti fruuntur caeli temperie, *ὥστε μέχρι τῶν βαρβάρων διῖχθαι πίστιν ἰσχυρὰν, αὐτόθι τὸ Ἠλύσιον εἶναι πεδίον καὶ τὴν τῶν εὐδαιμόνων οἴκησιν, ἣν Ὅμηρος ὕμνησε:* quae sunt verba Plutarchi in Sertorio cap. 8. extr. p. 572. B. — Omnis autem haec opinio de bonorum et improborum apud inferos iudicio e sacerdotum ac philosophorum fluxit doctrina, probeque est distinguenda ab Homericae aetatis opinione, ex qua quidem praeter paucissimos quosdam, quos aut insigni quodam amore Dii complectebantur, inque beatorum insulas translocarant, aut tamquam nefarios sui contemptores summis suppliciis exquisitisque cruciatibus enecandos *Ἅιδι* tradiderant, omnes una eademque tristi exilium umbrarum sorte fruebantur. Optime de his rebus disseruit Vossius *krit. Blätter* T. II. p. 427 sqq. et *Antisymbolik* T. I. p. 203 sqq.

ἐκτὸς κακῶν] *malorum expertes.* Stallb. Mox ap. Plat. alio verborum ordine legitur: *εἰς τὸ τῆς τίσεως τε καὶ δίκης δεσμ.*

τούτων δὲ οἱ δικασταὶ] Deest articulus in Platonis libris.

καὶ ἔτι νεωστὶ κ. τ. λ.] *et nuper etiam, Iove imperium tenente.* Id.

ἔπειτα αἱ δίκαι πως οὐ καλῶς ἐκρίνοντο] Tacite Reiskius emendavit vulg. lect. *πῶς*, quam ex edit. Francof., haud scio consultone an casu, retinuit Wytt. Apud Platonem legitur: *κακῶς οὖν αἱ δίκαι ἐκρίνοντο.*

οἱ ἐκ μακάρων νήσων ἰόντες] Solet in formulis ex articulo et nominibus cum praepositione compositis ea poni praepositio, quam poni iubet ingenium et natura verborum, quae formulis illis addita sunt. Vid. Fischer. et Stallb. ad Phaedon. c. 22. p. 76. D. Apol. Socr. p. 32. B.

ἑκατέρωσε] *in beatorum insulas et in Tartarum.* Stallb. Paullo ante ap. Plat. legitur, *φοιτῷέν σφιν.*

ἔφη, παύσω τοῦτο γινόμενον. νῦν μὲν γὰρ κακῶς αἱ
δίκαι δικάζονται. ἀμπεχόμενοι γάρ, ἔφη, οἱ κρινόμενοι B
κρίνονται. πολλοὶ μὲν οὖν ἴσως, ἦ δ᾽ ὅς, ψυχὰς πονη-
ρὰς ἔχοντες ἠμφιεσμένοι εἰσὶ σώματά τε καλὰ καὶ γένη
καὶ πλούτους, καί, ἐπειδὰν ἡ κρίσις ᾖ, ἔρχονται αὐτοῖς
πολλοὶ μαρτυρήσοντες, ὡς δικαίως βεβιώκασιν. οἱ οὖν
δικασταὶ ὑπό τε τούτων ἐκπλήττονται, καὶ ἅμα καὶ
αὐτοὶ ἀμπεχόμενοι δικάζουσι, πρὸ τῆς ψυχῆς τῆς ἑαυ-
τῶν ὀφθαλμοὺς τε καὶ ὦτα καὶ ὅλον τὸ σῶμα προ-
κεκαλυμμένοι. ταῦτα δὴ αὐτοῖς πάντα ἐπίπροσθεν γίνε-
ται, καὶ τὰ ἑαυτῶν ἀμφιέσματα καὶ τὰ τῶν κρινομένων.
πρῶτον μὲν οὖν παυστέον ἐστὶ προειδότας αὐτοὺς τὸν
θάνατον· νῦν μὲν γὰρ προΐσασι. τοῦτο μὲν οὖν καὶ δὴ C
εἴρηται τῷ Προμηθεῖ, ὅπως ἂν παύσῃ αὐτό. ἔπειτα

γινόμενον] Plato: *γιγνόμενον*, quod usquequaque intelligendum est etiam me tacente. — De structura v. annot. ad *παυστέον — προειδότας*.

ζῶντες γὰρ κρίνονται] „Quod *κρίνονται* iteratur, est haec grata quaedam sermonis quotidiani imitatio." Stallb.

πολλοὶ μὲν οὖν ἴσως] Plato: *πολλοὶ οὖν*.

ἦ δ᾽ ὅς] Buttm. § 109. I. 4. § 126, 5. Matth. § 215. not. 3.

μαρτυρήσοντες] Plato. *μάρτυρες, μαρτυρήσοντες*.

καὶ ἅμα καὶ αὐτοὶ] Ex Platone restitui *καὶ* ante *ἅμα*, quo carere oratio nequit. Ceteri mire sic verba distribuunt *ἐκπλήττονται ἅμα, καὶ αὐτοὶ* —. Mox apud Platonem recte omittitur *τε* post *ὀφθαλμούς*.

πρὸ τῆς ψυχῆς — προκεκαλλυμένοι] *quum animus ipsorum oculis, auribus atque toto corpore velatus et quasi praetextus sit.* Elegans dictio. Stallb.

ἐπίπροςθεν γίνεται] Vulgata lectio *ἐπιπρόςθεσις γ.* sententiae nullo modo convenit, quare Wytt. ex uno libro scripsit *ἐπιπρόςθησις γ.*, quod vocab. ductum ab *ἐπιπροςθεῖν* (*abscondere, obnubilare*), etiam alias haud raro a Plutarcho est usurpatum. Ego, in varietate praesertim lectionis, praetuli Platonis scripturam.

τὰ ἑαυτῶν] Plato: *τὰ αὐτῶν*.

μὲν οὖν] Post haec verba Plato insernit *ἔφη*.

παυστέον — προειδότας] Buttm. § 144. not. 3. Matth. § 550. d. Bernh. p. 477. Thiersch. Gr. min. § 250, 10. b.

καὶ δὴ] Pass. *δή*.

ὅπως ἂν παύσῃ] De aoristo coniunctivi post *ὅπως* vid. Buttm. § 139, 4. Thiersch. Gr. min. § 251, 4. Matth. § 518, 4 et 7. (p. 999.) — Eodem respicit Promethei dictum apud Aeschylum in Prometh. V. v. 526. *Πρ. Θνητούς γ᾽ ἔπαυσα μὴ προδέρκεσθαι μόρον. Χο. Τὸ ποῖον εὑρὼν τῆςδε φάρμακον νόσου; Πρ. Τυφλὰς ἐν αὐτοῖς ἐλπίδας κατῴκισα. Χο. Μέγ᾽ ὠφέλημα τοῦτ᾽ ἐδωρήσω βροτοῖς.*

αὐτὸ] Stallb. apud Platonem recte scripsit *αὐτῶν*, qui genitivus iungendus est pronomini *τοῦτο*. Enrip. Iph. A. 28. *οὐκ ἄγαμαι*

γυμνοὺς κριτέον ἁπάντων τούτων· τεθνεῶτας γὰρ δεῖ κρίνεσθαι. καὶ τὸν κριτὴν δεῖ γυμνὸν εἶναι, τεθνεῶτα, αὐτῇ τῇ ψυχῇ αὐτὴν τὴν ψυχὴν θεωροῦντα ἐξαίφνης ἀποθανόντος ἑκάστου, ἔρημον ἁπάντων τῶν συγγενῶν, καταλιπόντα ἐπὶ τῆς γῆς πάντα ἐκεῖνον τὸν κόσμον, ἵνα

ταῦτ' ἀνδρὸς ἀριστέος, *ich billige dieses nicht an einem Fürsten.* Matth. § 317. Ceterum magna est apud Platonem librarum varietas, quum alii αὐτὸν, alii αὐτὸ (quod servavit Plutarchus), alii denique αὐτὸ αὐτῶν praebeant, quarum aliud ex alio deinceps ortum videtur.

ἁπάντων τούτων] Buttm. § 132, 5, 2. Thiersch. Gr. min. § 178, 1. b. Matth. § 531. Bernh. p. 173. sq. Genitivis iunguntur adiectiva πλέος, πλήρης, μεστὸς, πλούσιος, ἀφνειὸς, ἀνάριθμος et quae iis sunt opposita, ἄπληστος, ἀκόρεστος, κενὸς, μόνος, ἔρημος, γυμνὸς, πένης, ἁγνὸς, καθαρὸς, ἐνδεὴς, ἐπιδεὴς, ἐλεύθερος. *Latini* in his saepius ablativos aut praepositiones, quam genitivos usurpant. Vid. Zumpt. § 460, 2. coll. c. § 437, 2 et 305.

αὐτῇ τῇ ψυχῇ] *sola anima, a corporis communione seiuncta.* Stallb. Vid. Buttm. § 127. III. not. 2. Matth. § 468, 5. Pass. αὐτὸς I. 4. Hermann. ad Vig. p. 734. laudat Hom. Il. V. 279. ἀλλ' οὔπως ἅμα πάντα δυνήσεαι αὐτὸς ἑλέσθαι. Hinc nata formula αὐτοί ἐσμεν [Lucian. Dial. Deor. X. 2. ubi v. Hemsterh. Xenoph. Cyrop. VIII. 4, 2. ubi v. Bornem.] de iis, qui, ut soli, cum amicis et familiaribus liberius loqui solent. Plat. Phaed. p. 63. c. πότερον αὐτὸς ἔχων τὴν διάνοιαν ταύτην ἐν νῷ ἔχεις ἀπιέναι, ἢ κὰν ἡμῖν μεταδοίης; ad q. l. cf. Stallb. eundemque ad Protag. c. 1. et Heind. ad Parmen. § 21. p. 220. Menex. c. 17. p. 245. αὐτοὶ Ἕλληνες, οὐ μιξοβάρβαροι οἰκοῦμεν. Demosth. Philipp. 1. p. 123, 16. τὴν ὡραίαν αὐτὴν στρατεύεσθαι, i. e. *solam per aestatem.* de Coron. p. 269, 13. ἀντὶ πολλῶν καὶ ψευδῶν αὐτὰ τὰ ἀναγκαιότατα εἰπεῖν περὶ αὐτοῦ, i. e. *tantummodo ea, quae maxime necessaria sunt.* Copiam denique exemplorum suppeditat Schweigh. in Lex. Polyb. — Eadem ratione Latini voc. *ipse* usurpant. Exemplis a Zumptio § 695. allatis haec adde: Cic. de Fin. V. 18. *Nonne videmus eos nec valetudinis nec rei familiaris habere rationem, omniaque perpeti, ipsa* (i. e. sola et mera) *cognitione et scientia captos.* pro Arch. 7. *animum et mentem meam ipsa cogitatione hominum excellentium conformabam.* Tusc. III. 1. *Sunt ingeniis nostris semina innata virtutum: quae si adolescere liceret, ipsa nos ad beatam vitam natura perduceret.* De Rep. I. 13. *Ac me quidem, ut hercule te ipsum, Laeli, omnisque avidos sapientiae cognitio ipsa rerum consideratioque delectat.* Liv. II. 54. *eas per se ipsi Latini, — sine Rom. aut duce aut auxilio castris exuerunt.*

ἐξαίφνης ἀποθανόντος ἑκάστου] *statim ut quisque mortuus fuerit.* Nam ἐξαίφνης hic eodem modo intelligendum, quo alibi voces αὐτίκα, εὐθὺς, ἅμα cum participiis iunctae. Matth. § 565, 2. Stallbaum.

ἔρημον — καὶ παραλιπόντα] Animadverte generis ἐναλλαγήν: masculinum enim genus est positum, quasi praecessisset ἀποθανόντα ἕκαστον, non ψυχὴν ἀποθανόντος ἑκάστου. (Apud Platonem recte scribitur πάντων pro ἁπάντων.)

ἡ κρίσης δικαία ᾖ. ἐγὼ οὖν ταῦτα ἐγνωκὼς πρότερον ἢ ὑμεῖς, ἐποιησάμην δικαστὰς υἱεῖς ἐμαυτοῦ, δύο μὲν ἐκ τῆς Ἀσίας, Μίνω τε καὶ Ῥαδάμανθυν, ἕνα δὲ ἐκ τῆς Εὐρώπης, Αἰακόν. οὗτοι δὲ δὴ, ἐπειδὰν τελευτήσωσι, δικάσουσιν ἐν τῷ λειμῶνι, ἐν τῇ τριόδῳ ἐξ ἧς φέρετον τὰ ὁδὼ, ἡ μὲν ἐς μακάρων νήσους, ἡ δ᾽ εἰς τάρταρον. καὶ τοὺς D
μὲν ἐκ τῆς Ἀσίας Ῥαδάμανθυς κρινεῖ, τοὺς δ᾽ ἐκ τῆς Εὐρώπης, Αἰακός· Μίνῳ δὲ πρεσβεῖα δώσω, ἐπιδιακρῖναι, ἐὰν ἀπορῆτόν τι τὼ ἑτέρω, ἵνα ὡς δικαιοτάτη

ἵνα ἡ κρίσις δικαία ᾖ] Ἐνεργεστέρως Plato: ἵνα δίκαια ἡ κρίσις ᾖ.

ἐγὼ οὖν] Plato: ἐγὼ μὲν οὖν, et πρότερος.

δύο μὲν ἐκ τῆς Ἀσίας] Mirabile visum interpretibus, *Minoem* cum *Rhadamantho* fratre *Asiae* hic adscribi, quum uterque Cretam insulam incoluerit; quam difficultatem duplici tollere studuerunt ratione, alii Cretam Asiae partem habentes, alii ortum illorum maternum Asiaticum, quippe ex Europa, Cadmi Phoenicis sorore natorum, spectari putantes.

Αἰακὸν] „Aeacus, Iovis ex Aegina filius, rex *Aeginae* insulae [quae ante eum *Oenopia* appellabatur], omnium Graecorum ὁσιώτατος iudicatus est. V. Plutarch. Thes. p. 5. A. Isocrat. Evagor. init." Stallbaum.

οὗτοι δὲ δὴ] Plato: οὗτοι οὖν.

ἐν τῷ λειμῶνι] „De hoc loco, ubi via in duas partes dividitur, Virgil. Aen. VI. 549. sqq. Memoratur etiam ὁ λειμὼν de Rep. X. p. 616. B. [c. 13.] Et in Axiocho *campus veritatis* appellatur § 19. Scilicet ibi ψεύσασθαι ἀμήχανον, ut statim post ibi ait Socrates § 20." Routh. Adde Pind. in fragm. cap. 59., Plat. Phaedr. p. 248. B. τὸ ἀληθείας πεδίον, et paullo post νομὴ ἐκ τοῦ ἐκεῖσε λειμῶνος, de Rep. X. c. 12. p. 614. extr. Lucian. Necyom. 11. 21. Ver. Hist. II. 6. de Luctu 5. Empedocles ed. Sturz. p. 514. Λειμὼν voc. est proprium de campo apud inferos, ut apud Iudaeos ὁ παράδεισος, de quo vocab. v. Interpr. ad Lucian. T. II. p. 121.

τὰ ὁδὼ] Plato: τὼ ὁδώ. Illud a correctore profectum est. Matth. § 436, 1. — Conf. Cic. Tusc. I. 30. *Ita enim censebat* (Socrates) *itaque disseruit: duas esse vias, duplicesque cursus animorum e corpore excedentium* cett.

καὶ τοὺς μὲν κ. τ. λ.] De officiis, muneribus, numero iudicum inferorum alii alia tradiderunt, neque etiam ipse sibi constare videtur Plato, qui in Apol. Socr. p. 41. A. etiam Triptolemum aliosque egregios heroas in illorum numero recenset. Conf. Stallb. ad h. l. et Hemsterhus. ad Lucian. Dial. Mort. 20. T. I. p. 413. — (Apud Platonem scribunt: εἰς μακ. νησ. — εἰς τ.)

πρεσβεῖα] Πρεσβεῖον est ἡ διὰ γῆρας προτίμησις. Similiter dicunt Graeci καλλιστεῖον, ἀριστεῖον, δευτερεῖον, quae sunt ducta a verbis in -εύω exeuntibus.

ἐπιδιακρῖναι] Plato: ἐπιδιακρίνειν. Cf. Matth. § 501. Thiersch. Gr. min. § 215, 2. — De praepos. ἐπὶ v. Pass. V.

ἐὰν ἀπορῆτόν τι τὼ ἑτέρω] Vulgo: ἐὰν ἀπόῤῥητόν τι ἢ τῷ

ἡ κρίσις ἡ περὶ τῆς πορείας τοῖς ἀνθρώποις. Ταῦτ᾽ ἔστιν, ὦ Καλλίκλεις, ἃ ἐγὼ ἀκηκοὼς πιστεύω ἀληθῆ εἶναι· καὶ ἐκ τούτων τῶν λόγων τοιοῦτό τι λογίζομαι συμβαίνειν, ὅτι ὁ θάνατος τυγχάνει ὤν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, οὐδὲν ἄλλο ἢ δυοῖν πραγμάτοιν διάλυσις, τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, ἀπ᾽ ἀλλήλοιν."

λζ'. Ταῦτα σοι διαγαγών, Ἀπολλώνιε φίλτατε, καὶ

ἑτέρῳ, quod etiam in plerisque Platonis libris est scriptum, nisi quod in his ἢ positum est ante ἀπόῤῥητον: nullo sensu. Quid enim est ἀπόῤῥητον? (Vid. Pass.) Emendare vitium studuit Ruhnkenius ad Tim. p. 44. scribens ἄπορον. At quo modo τῷ ἑτέρῳ dici potuit, quum duo sint praeter Minoem indices? Quamobrem unice vera est unius cod. scriptura ἐὰν ἀπορῆτόν τι τὼ ἑτέρω, recepta a recentioribus Platonis editoribus. (Tacent Reisk. Wyttenb. Hutten.)

δικαιοτάτη ἡ κρίσις] Excidit articulus apud Plutarchum ἀβλεψίᾳ fortasse librarii ob praecedens ὁμοιοτέλευτον.

περὶ τῆς πορείας] Num vertendum est, *über den Wandel der Menschen*, *de vita ab hominibus acta*, an potius intelligendum de duplici illo itinere, e quibus alterutrum cuique homini sit ingrediendum? Plat. de Rep. X. c. 12. p. 614. C. τοὺς μὲν δικαίους κελεύειν πορεύεσθαι εἰς δεξιὰν κ. τ. λ. p. 615. A. ἐν τῇ ὑπὸ γῆς πορείᾳ — εἶναι δὲ τὴν πορείαν χιλιετῆ.

τοιοῦτό τι] Plato: τοιόνδε τι. (Quonam haec inter se differunt? v. Passow.) Mox idem ille: συμβαίνειν. Ὁ θάν.

ὁ θάνατος κ. τ. λ.] Plato in Phaedone p. 64. C. ἡγούμεθά τι τὸν θάνατον εἶναι; — Ἆρα μὴ ἄλλο τι ἢ τὴν τῆς ψυχῆς ἀπὸ τοῦ σώματος ἀπαλλαγήν; καὶ εἶναι τοῦτο τὸ τεθνάναι, χωρὶς μὲν ἀπὸ τῆς ψυχῆς ἀπαλλαγὲν αὐτὸ καθ᾽ αὑτὸ τὸ σῶμα γεγονέναι, χωρὶς δὲ τὴν ψυχὴν ἀπὸ τοῦ σώματος ἀπαλλαγεῖσαν αὐτὴν καθ᾽ αὑτὴν εἶναι; Cic. Tusc. I. 9. 18. *Sunt, qui discessum animi a corpore putent esse mortem. Sunt, qui nullum censeant fieri discessum, sed una animum et corpus occidere, animumque in corpore exstingui.* 29, 71. *Est enim interitus quasi discessus et secretio ac diremptio earum partium, quae ante interitum iunctione aliqua tenebantur.*

XXXVII. διαγαγών] Wyttenbachio magis placuit συναγαγών, quod in nonnullis libris repererat, accommodatius hoc esse censens ad ipsam rem, quum Plutarchus ex aliorum libris suum collegerit. Sed id ipsum iam verbo συνθεὶς indicatur, quod ita supervacaneum foret: quamobrem διαγαγὼν servare atque accipere malim pro διελθών, διηγησάμενος, διαγράψας, eadem notione, qua Latini verbo *persequendi* utuntur. (Vid. quae dix. ad διεξέρχεσθαι cap. 14.) Sic etiam nos dicimus *etwas durchgehen*, et, *etwas durchführen*. Quamquam exemplum eius usus verbi διάγειν nullum in promptu est, et διαγράψας profecto magis placeret. Haud absimili quidem significatione interdum eo usus est Dio Cassius, veluti XVII. 56. πάντα αὐτῷ διῴκει καὶ διῆγεν, ubi διάγειν idem est quod διατάσσειν, *administrare*, *ordinare*, *digerere*. Huc etiam pertinet Numenii

συνθεὶς μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας, ἀπειργασάμην τὸν παραμυθητικόν σοι λόγον ἀναγκαιότατον ὄντα σοι πρός E τε τὴν τῆς παρούσης λύπης ἀπαλλαγὴν καὶ τοῦ πάντων ἀνιαρωτάτου πένθους παῦλαν. Περιέχει δὲ καὶ τὴν πρὸς τὸν θεοφιλέστατον υἱόν σου Ἀπολλώνιον πρέπουσαν τιμήν, ποθεινοτάτην οὖσαν τοῖς ἀφιερωθεῖσι, τὴν διὰ τῆς ἀγαθῆς μνήμης καὶ τῆς ἀδιαλείπτου πρὸς τὸν ἀεὶ χρόνον εὐφημίας. Καλῶς οὖν ποιήσεις καὶ τῷ λόγῳ πεισθεὶς, καὶ τῷ μακαρίτῃ σου υἱῷ χαρισάμενος, καὶ

locus apud **Euseb.** Praepar. Evang. XIV. p. 728. D. laudatus a **Wytt.**, *διαγαγὼν δὲ ἕκαστα ὅπη ἐνόμιζεν — ἀσφαλῶς μὲν ἐγράψατο.* Conf. **Polyb.** V. 34, 3.

περιέχει] *continet, complectitur.* **Plat.** Legg. XI. p. 927. in. *ταῦτα δὲ ἀληθεῖς μὲν, μακροὶ δ' εἰσὶ περιέχοντες λόγοι.* **Diod. Sic.** I. 4. *τῶν γὰρ βίβλων ἡμῖν ἓξ αἱ πρῶται περιέχουσι τὰς πρὸ τῶν Τρωϊκῶν πράξεις καὶ μυθολογίας.* **Polyb.** XXVIII. 7. *εἴ τινες (Εὐμένους τοῦ βασιλέως τιμαὶ) ἀπρεπές τι περιέχουσι τῷ κοινῷ τῶν Ἀχαιῶν ἢ παράνομον.* **Longin.** de Sublim. 21, 1.

πρὸς — πρέπουσαν] Usitatior est Dativus apud verba *πρέπειν* et *ἁρμόττειν;* interdum tamen cum praepositionibus iunguntur. **Xenoph.** Cyrop. II. 1, 24. *εἰς πλῆθός πρέπει.* **Pass.** s. v. *πρέπω.* **Matth.** § 386, 4.

τοῖς ἀφιερωθεῖσι] Verbum ut minus Atticum reprehendit **Phrynichus** p. 192. *Ἀφιερῶσαι· καὶ τοῦτο Φαβωρῖνος, σὺ δὲ καθιερῶσαι* (ad q. l. vid. **Lobeck.**) Quibus **Phavorinus** addit: *Ἀφιερωμέναι· αἱ τῷ θεῷ ἀνακείμεναι. ἀφίερωσεν· ἀνέθηκε τῷ θεῷ.*

τὴν] Aut intelligendum esse *ὁδὸν* aut excidisse *ἀφιέρωσιν* censet **Wytt.**, delere tamen articulum mavult, qui etiam in libro quodam scripto et vetustis editis desit; quam sententiam firmare studet his **Ciceronis** verbis de Nat. Deor. III, 19. *virorum fortium memoriam honore Deorum immortalium consecratam.* Sed nescio an verba **Plutarchi** servato articulo *τὴν* aliam non minus probabilem interpretationem admittant. *Οἱ ἀφιερωθέντες* esse mihi videntur *ἁπλῶς mortui*, quippe Diis consecrati, dedicati et quasi addicti; atque haec fere dicturus fuisse **Plut.** videtur: libro suo debitum Apollonio filio tribui honorem, quum mortuis nihil magis sit acceptum, quam perennis virtutum et pie sancteque transactae vitae recordatio. Quae si ita acceperis, *ποθεινοτάτην κ. τ. λ.* est *ἐπεξήγησις* vocabuli *τιμὴν*, et articulus *τὴν* verti poterit, *nämlich, dico.*

χαρισάμενος] Est in aliquot libris *χρησάμενος*, *auctore utens filio tuo, filii tui exemplum imitans.* Animadverte sententiarum nexum, nec dubitabis, utrum sit praeferendum. — Eodem consolationis argumento usus est **Servius Sulpicius** ad **Ciceronem** Ep. ad Fam. IV. 5. *Quod si quis etiam inferis sensus est: qui illius in te amor fuit pietasque in omnes suos, hoc certe illa te facere non vult. Da hoc illi mortuae: da ceteris amicis ac familiaribus, qui tuo dolore maerent: da patriae; ut, si qua in re opus sit, opera et consilio tuo uti possit.*

μεταβαλὼν ἐκ τῆς ἀνωφελοῦς περὶ τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν κακώσεως καὶ καταφθορᾶς ἐπὶ τὴν συνήθη σοι
F καὶ κατὰ φύσιν διαγωγὴν [ἐλθεῖν]. ὡς γὰρ οὐδὲ συμβιῶν ἡμῖν ἡδέως ἑώρα κατηφεῖς ὄντας, οὔτε σὲ, οὔτε τὴν μητέρα, οὕτως οὐδὲ νῦν μετὰ θεῶν ὢν καὶ τούτοις συνεστιώμενος εὐαρεστήσειεν ἂν τῇ τοιαύτῃ ὑμῶν διαγωγῇ. Ἀνδρὸς οὖν ἀγαθοῦ καὶ γενναίου καὶ φιλοτέκνου φρόνημα ἀναλαβὼν, σεαυτόν τε καὶ τὴν μητέρα τοῦ
123 νεανίσκου καὶ τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους ἔκλυσαι τῆς τοιαύτης κακοδαιμονίας, εἰς γαληνότερον μετελθὼν βίου σχῆμα καὶ προςφιλέστατον τῷ τε υἱῷ σου καὶ πᾶσιν ἡμῖν τοῖς κηδομένοις σου κατὰ τὸ προςῆκον.

ἐλθεῖν] „Ita omnes libri. Attamen aut ἐλθὼν corrigendum aut delendum.“ Wytt. prob. Reisk. Ego uncis inclusi.

κατηφεῖς] Etym. Magn., Zonar. et Phavor. Κατηφής· ὁ ὑπ' αἰσχύνης κατανεύων τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἤγουν ὁ αἰσχυνόμενος· παρὰ τὸ φῶ, τὸ φαίνω γέγονε παράγωγον, φαίω, φάος, καὶ ἐν συνθέσει μετὰ τῆς προθέσεως γέγονε καταφαὴς, καὶ ἐν συγκοπῇ κατηφὴς, ὁ ἔχων κάτω τὰ φάη, ἤγουν τοὺς ὀφθαλμούς. Est plane nostrum *niedergeschlagen*.

συνεστιώμενος] Nonnulli libri habent συνεπισπώμενος, quod haud dubie mutandum in συνεπισπόμενος. Atqui ἕπεσθαι et ἡγεῖσθαι sollemnia quidem sunt apud Platonem verba de mirifica illa χορείᾳ, qua in caeli regionibus humani animi cum Diis versantur, alii alios sequentes, tamquam ὀπαδοὶ et χορευταί. Plat. Phaedr. p. 246. E. ἕπεται στρατιὰ θεῶν καὶ δαιμόνων. 247. A. θεοὶ ἄρχοντες ἡγοῦνται. 248. A. ἡ μὲν ἄριστα θεῷ ἑπομένη (ψυχή). C. ψυχὴ θεῷ ξυνοπαδὸς γενομένη. 249. C. ἡ ψυχὴ συμπορευθεῖσα θεῷ. Sed ad hunc Platonis μῦθον Nostrum h. l. respexisse nihil arguit, tenendumque videtur συνεστιώμενος, quod verbum de felici animorum post mortem conditione et tralatitio et superstitioso sensu accipi potest et sane utroque accipiebatur. Conf. Plat. Phaedr. p. 247. E. ψυχὴ τὰ ὄντως ὄντα θεασαμένη καὶ ἑστιαθεῖσα p. 247. B. de Diis, ὅταν δὲ δὴ πρὸς δαῖτά τε καὶ ἐπὶ θοίνην ἴωσι, in quibus fortasse inest παρῳδία illius Homerici Il. α', 424. Ζεὺς — ἔβη κατὰ δαῖτα, θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἕποντο. p. 248. B., ubi τὴν προςήκουσαν ψυχῆς τῷ ἀρίστῳ (i. e. τῇ διανοίᾳ, ᾗ νῷ τε καὶ ἐπιστήμῃ ἀκηράτῳ τρέφεται) νομὴν καὶ τροφὴν reperiri ait ἐν τῷ τῆς ἀληθείας πεδίῳ. — Hoc autem loco eo minus de mutatione vocabuli συνεστιώμενος est cogitandum, quod scriptor ex summa, qua Apollonius in Deorum coetu fruatur, animi hilaritate ac laetitia optimum doloris solatium hauriri posse docet.

ἀναλαβὼν] Pass. ἀνὰ E. 2.

γαληνότερον] Vid. annot. ad εὐδίης cap. 33.

τοῖς κηδομένοις σου κατὰ τὸ προςῆκον] *quibus tu, uti par est, curae cordique es.* Phavor. Κήδεται, γενικῇ· φροντίζει, βοηθεῖ, ἐπιμελεῖται.

Io. Casp. Orellii
Spicilegium Criticum.

Cap. 2. p. 102. B. *Ψυχῆς (γὰρ) νοσούσης κ. τ. λ.*] *Γὰρ* minime ( ) includendum, ut fecit Wyttenb. etiam cap. 4 et 5. cet., sed alio modo distinguendum a poëtae verbis; nam omnibus istis locis ab ipso Plutarcho, non a librariis, interpositum est.

Ibid. C. Collato Stobaeo Serm. XCVII. p. 537, 51. Gesn. XCIX. p. 415. Grot., Menandri et Philemonis Reliquiis ed. Meineke p. 406., equidem sic scripserim:

Διὰ λύπην γάρ φασι καὶ μανίαν γίνεσθαι πολλοῖς
— — καὶ νοσήματ' οὐκ ἰάσιμα
αὐτούς τ' ἀνῃρήκασι διὰ λύπην τινές.

[Philemoni hos versus tribuit Grotius. L. U.]

Cap. 5. p. 103. C. *τῶν θεῶν οὕτω βουλομένων ἔσται*] Corruptela haec ἄμετρος Plutarcho vix tribui potest. Quin rescribimus, ut est apud Euripidem Iphig. in Aul. v. 33., *τὰ θεῶν οὕτω βουλόμεν' ἔσται*.

Ibid. D. *μεγίστοις οἰκονομεῖται πράγμασιν*] Haec merito suspecta Stephano et Meinekio omnino ne Graeca quidem sunt, sed misere *σολοικίζει*. Nec tamen adhuc medela reperta est; nam quod Meineke proponit *ἐγκυκλεῖται* nimis distat a ductibus literarum vocabuli corrupti, et longe aliud est, quod ad firmandam aliquatenus suam suspicionem affert ex Pherecrate apud Stob. Serm. p. 591. Gesn. *πολλοῖς ἐμαυτὸν ἐγκυλῖσαι πράγμασιν*. Scripsitne Menander sic: *μεγίστοις ὀρσολοπεῖται πράγμασιν?* *ὀρσολοπεῖται* an *ὀρσοπολεῖται*, nunc non quaero. Cfr. Interpretes ad Aeschyli Pers. v. 10. *κακόμαντις ἄγαν ὀρσολοπεῖται* (*ὀρσοπολεῖται* Langer.) *θυμὸς ἔσωθεν*. Sententia tum haec erit: *homo ad maxima quaeque incepta perturbate fertur; ad talia erigitur in iisque exsequendis perturbatur.* „Haud mala, inquit, sententia: at vocabulum est tragicum." Ego vero in hoc ipso tragici verbi delectu insignem quandam Menandri artem perspicere mihi videor, qua callide excusata priore formula tragica *ἔσπασας τὸν ἀέρα τὸν κοινὸν*, eadem licentia, sibi iam concessa, paullo post rursus utitur. Satis autem sciebat, auditorum cuivis in mentem venturum esse versiculi Aeschylei.

[Aliam emendationem feliciter excogitavit Ferdin. meus Hauthalius, Frankenhusanus, Phil. Dr., quocum, Bernae quum degebat bibliothecae Bongarsianae *κειμήλια* explorandi causa, saepenumero de communibus literarum studiis summo cum fructu ac delectatione confabulabar. Is igitur certam corruptelae medicinam reperisse sibi videtur, corrigens *οἰκοδομεῖται*, i. e. *ὑψοῦται*, ut hoc voluerit poëta: *Nullum aliud animal homine citius nunc alte assurgere, nunc delabi potest: neque id mirum: homo enim, infirmissimum natura animal, egregiis (et suis et aliorum hominum) factis erigitur, summo*

in loco collocatur, clarus et magnus exsistit, omnibusque admirandus; *at repente de statu suo deiectus plurima bona secum evertit ac pessumdat. Tu autem, Trophime, neque solito maiora ac singularia bona perdidisti, neque nimiis nunc malis affectus es; unde, quod est reliquum, placate et moderate* (*ἀνὰ μέτρον:* cf. Passov. Lex. Gr. *ἀνὰ* 4. et *μέτρον* d.) *tibi ferendum est.* Quae emendatio quum per se facilitate sua satis commendatur, tum maxime fit probabilis annotatione eruditissimi viri, D'Orvillii ad Charitonem (VIII. 1. pag. 599, ed. Lips.), cuius haec sunt verba: „*οἰκοδομῆσαι καλῶς*] *In* „*tuto firmoque statu res praesentes collocare.* Eleganti metaphora ab „aedificiis. Alia locutione dicit L. 8, 4, 135. 7, *Τὰ ἐν Αἰγύπτῳ* „*καταστήσασθαι βεβαίως*, Ita *Diodor.* 37. p. 538, *βεβαιοῦν τὸ* „*κράτος*, et L, 20, 2. *ἀσφαλῶς θέσθαι τὰ κατὰ τὴν ἀρχήν*. Nec alia „metaphora in locutione *eiusdem* L. 15, 1. *ἡγεμονία τεθεμελιωμένη*. „*Ammian. Marcellin.* 17, 9, 133, dixit *fundare utilitatem provinciarum.* Sic passim *munire*, et *Cic.* 9. *fam.* 2, dixit ad *aedificandam* „*Rempublicam.* Sic *ἱδρῦσαι ἑαυτὸν*, *locum insidere manendi animo*, „*Lucian. Asino* p, 603, *Xenoph*, L. 8, *K. II.* 236. B, alia ratione adhibet „vocem: *ἐπὶ ταῦτα εὐθὺς οἰκοδομεῖτε ἄλλα φιλικὰ ἔργα*, *collocate* „*firmiter* et *adstruite*, — Habet et hoc verbum vicini soni insidiatorem, *οἰκονομῆσαι:* ut ap, *Philon.* de *Iosepho* 2, p. 41, ap. *Lucian.* „T. 2, 62. *ἐς δέον οἰκοδομήσασθαι τὴν ὕλην:* ubi nnnc, nescio „quam bene *οἰκονομήσασθαι*. Ita commiscentur in *prima Paulli* „*epistola* ad *Timoth.* 1, 4. nec improbabiliter *Cl, Valkenarius* in „*Eranio Philone* p. 172. *πόλις, τὸ οἰκονόμημα*, non *οἰκοδόμημα*, „scribendum autumat, Tamen vulgo sic accipi docet *Luciani* locus „in *de Gymnas.* p, 900, ubi ait, Athenienses *πόλιν* non putare *τὰ* „*οἰκοδομήματα*, et si *πόλις* a *πόλος*, ut *urbs* ab *orbe* etymologice „verum foret." L. U.]

Cap, 6. p, 104. A. Pindaricum illud sic constituit Boeckhius in Ed, secnnda s. minore p. 237. N. 120.

Ταρτάρου πυθμὴν πιέσει σ᾽ ἀφανοῦς σφυρηλάτοις ἀνάγκαις. [Eidem p. 667. ed. mai, ex *θρήνῳ* ista verba desumta videntur, et ante *ἀνάγκαις* excidisse voc, aliquod, fortasse *στυγναῖς*. L. U.]

Ibid. Ubi ex more Plutarchi scripseris *καὶ ὅτι μικρότατα τὰ σφάλλοντα* (pedestri haec oratione, tum ligata:) – . – *καὶ μί᾽ ἡμέρα*, minime opus erit Valckenaerii suspicione parum probabili *ὡς μικρὰ τὰ σφάλλοντα.* [Ego ista verba scribenda et distribuenda putavi secundum Stobaeum Floril. Tit, 103, p. 559. Gesn. Tit. 105, p, 431, Grot.

Ὁρᾷς, τυράννους διὰ μακρῶν ηὐξημένους
ὡς μικρὰ τὰ σφάλλοντα, καὶ μί᾽ ἡμέρα
τὸν μὲν καθεῖλεν ὑψόθεν, τὸν δ᾽ ἦρ᾽ ἄνω.
ὑπόπτερος δ᾽ ὁ πλοῦτος· οἷς γὰρ ἦν ποτε,
ἐξ ἐλπίδων πίπτοντας ὑπτίους ὁρῶ.

Vides tyrannos longa quos fovit dies Ut saepe res exigua momento brevi Deturbet, alios rursus in celsum levet. Pennata res fortuna; iam multos ego Vidi supinos spe procul volvi sua. Vulgatam lectionem *ἠσκημένους* pro *ηὐξημένους* correxit Grotius ex Philostrati Vit. Apoll, VII. 5. — Conf, Eurip. ed, Matthiae. Vol, IX, Fragm, p. 204 sq, L. U.]

Ibid. B. *οὐδ' ἂν ἐκφράσαι τις ἕτερος δυνηθείη σαφῶς*] Sane legendum vel cum Mez. *ἑτέρως*, vel, si minus placent duo adverbia sic se excipientia, *ἑτέροις* scil. *ὀνόμασι καὶ ῥήμασι*.

Ibid. C. *ὑπό γε ἡμῶν εἰς τοῦτο ἀφῖκται διαφθορᾶς*] Stephanus in Thesauro p. 1683. a. „Apud Plutarchum *ἀφῖχθαι εἰς δυστυχίαν, in calamitatem devenisse.*" Nullum tamen exemplum affert, quo probetur Graece dici posse *ὑπό τινος ἀφικνεῖσθαι εἴς τι*, de quo equidem vehementer dubito. Fuitne *ἀπῆκται? a nobismet ipsis talem ad corruptelam deducta est.* Sic propter iotacismum controversia orta est inter *ἀπηγμένας* et *ἀπιγμένας* apud Herodotum VII. 64. ubi cfr. Valckenaerium. [Ingeniosa sane coniectura! At vereor tamen, ne nihil mutandum sit. Nam primum quidem usus verbi *ἀφικνεῖσθαι εἴς τι* in talibus formulis prope sollemnis est, veluti Herod. VIII. 52. *ἐς τὸ ἔσχατον κακοῦ ἀπιγμένοι*. 56. *ἐς τοσοῦτον θόρυβον ἀπίκοντο*. Eurip. Med. 371. *ὁ δ' ἐς τοσοῦτον μωρίας ἀφίκετο*. Demosth. Philipp. III. 54. *εἰς τοῦτο ἀφῖχθε μωρίας ἢ παρανοίας ἢ οὐκ ἔχω τί λέγω*. Xenoph. qui fertur lib. de Laced. Rep. 4, 2. *ἐπὶ πλεῖστον ἀφικνεῖσθαι ἀνδραγαθίας*. Deinde praepositio *ὑπὸ* c. genit. quum iis verbis intransitivis iungitur, in quibus passiva latet notio, veluti *πάσχειν, θνήσκειν, φεύγειν, ἀπολέσθαι, πληγὰς ἔχειν ὑπό τινος* (Eurip. Androm. 1075.), *ἀποβαλεῖν τι ὑπό τινος* (Xenoph. Hist. Gr. II. 4.); tum etiam apud verba activa haud raro causam efficientem significat, aut viam ac rationem, qua aliquid effectum est, aut incitamentum denique, quo in opere aliquo faciendo utimur. Eurip. Hec. 1215. *ἀλλ' ἡνίχ' ἡμεῖς οὐκέτ' ἦμεν ἐν φάει, Καπνῷ δ' ἐσήμην' ἄστυ πολεμίων ὕπο* — i. e. *quum urbs fumo signum dedit igni ab hostibus iniecto*, ubi v. Pflugk. Ibid. v. 597. *ὁ δ' ἐσθλὸς ἐσθλὸς, οὐδὲ συμφορᾶς ὕπο Φύσιν διέφθειρ', ἀλλὰ χρηστός ἐστ' ἀεί*. Med. 488. *Πελίαν τ' ἀπέκτειν', ὥσπερ ἄλγιστον θανεῖν, παίδων ὑπ' αὐτοῦ*, i. e. *den Pelias liess ich unter den Händen seiner Töchter sterben.* Cfr. Matthiae Gr. Gr. § 592. (De simili usu praepositionis *a*, *ab* apud Latinos vide Ruddimanni Institutt. Gramm. Lat. T. I. p. 287. not. 7. T. II. p. 211. p. 264. not. 9. p. 267. not. 16.) Quoniam igitur haec recte dici possunt, cur non eodem iure dicatur etiam *ὑπό τινος ἀφικνεῖσθαι εἴς τι?* Omnem vero dubitationem tollit locus Xenophontis Hist. Gr. VI. 1, 4. (12.) *οἶδα δὲ, ὑφ' οἵας δυνάμεως, καὶ τῆς μετὰ Κύρου ἀναβάσεως, καὶ τῆς μετ' Ἀγησιλάου, εἰς πᾶν ἀφίκετο βασιλεύς*. L. U.]

Cap. 7. p. 105. D. *ὁ δὲ μετὰ τοῦτον καὶ τῇ δόξῃ καὶ τῷ χρόνῳ, καίτοι τῶν Μουσῶν ἀναγορεύων ἑαυτὸν μαθητὴν, Ἡσίοδος*] Haec significant: *Proximus ab hoc gloria et tempore ac tamen Musarum se professus discipulum*, sive *quamvis Musarum se profiteatur discipulum;* reprehensionem igitur Hesiodi continent, qui etsi proximos dumtaxat honores ab Homero occupet, tamen tantum sibi tribuere ausus sit: id autem, ubi nonnisi laudari debet ille poëta, parum fit opportune. Fuitne igitur: *καὶ αὐτῶν τῶν Μουσῶν?*

Cap. 8. p. 106. A. *τοὺς δ' ἐκ μεγίστης ὀλβίας τυραννίδος*] Matthiae ad Eurip. Fragm. p. 155. „Valcken. in marg. ed. Barnes. adscripsit *ὀλβίους*. Elmslei. ad Heracl. 168. *τούς τ' ἐκ μέγιστον ὀλβίας τυραννίδος*. Me quidem duplex adiectivum uni substantivum iunctum non offendit." Me vero etiamnunc offendit. [Vix ego absti-

nui, quin Elmsleii emendationem reciperem. Idem poëta in Med. 1323. ὦ μέγιστον ἐχθίστη γυνή. L. U.]

Cap. 12. p. 107. E. τὴν ἀναισθησίαν ἡμᾶς διδάξαι πειρώμενος] Parum aptum sensum haec praebere manifestum est; et varietas lectt. in Animadvv. Wyttenbachii satis demonstrat corruptelam. Est autem haec: — τὴν ἀναισθησίαν (al. pessime ἀθανασίαν) ἡμῶν αἰνιττόμενος: unde legerim: τὴν ἀναισθησίαν ἡμῖν αἰνιττόμενος. Quod si cui otiosum videbitur ἡμῖν, is legat τὴν ἀναισθησίαν ἀμφοῖν αἰνιττόμενος, *tecte significans, et in somno et in morte nullum esse sensum.*

Cap. 13. init. τὸ γὰρ μὴ δεδουλῶσθαι σαρκὶ καὶ τοῖς πάθεσι ταύτης διάγειν] Aperte hiat constructio; nec multo melius esset συνδιάγειν, etsi tunc intelligeres dativum τοῖς πάθεσι. Sed fuit, ut opinor, δεδουλωμένον σαρκὶ καὶ τοῖς πάθεσι ταύτης διάγειν. Incredibile autem est, quales corruptelae saepenumero natae sint ex male intellectis compendiis terminationum inprimis in Graeca scriptura.

Cap. 19. init. τοὺς οὕτως ἀποθανόντας] Nisi fuit τοὺς ἀώρως ἀποθανόντας, tamen sic explicandum cum interprete Latino, nec vero scribendum αὐτοῖς e Wyttenb. suspicione.

Cap. 26. p. 114. E. ἅμα τῶν τε ἀνιαρῶν κ. τ. λ.] Recte vidit Wyttenb. corruptum esse ἀνιαρῶν; nec tamen felices videntur eius suspiciones ἀναγκαίων vel ἀνιάτων. Quidni scribamus: τῶν τε ἀνιῶν: *ubi una cum illis et luctus iste et mala omnia ex ipsorum stultitia orta sepeliantur* — ? [Cfr. similem emendationem a nobis propositam ad c. 31. ἄλλων δυςχερῶν μειζόνων. L. U.]

Ibid. p. 115. A. ἀλλ' εἰ λογίζοινθ' ὅτι κ. τ. λ.] Locus hic, in quo frustra desudavit Wyttenbachius, distinctione et uno accentu mutato, sic scribendus atque explicandus videtur: Ἀλλ' εἰ λογίζοινθ' ὅτι παύσεται τινὸς γενομένου, προςαναλογίσαιντ' ἄν, χρόνου. Δηλαδὴ τί ποιήσαντος; — τὸ μὲν γὰρ γεγενημένον οὐδὲ θεῷ δυνατόν ἐστι ποιεῖν ἀγένητον· — οὐκοῦν τὸ νῦν παρ' ἐλπίδα συμβεβηκὸς καὶ παρὰ τὴν ἡμετέραν δόξαν ἔδειξε (scil. ὁ χρόνος) τὸ εἰωθὸς περὶ πολλοὺς γίνεσθαι δι' αὐτῶν τῶν ἔργων. *At si reputarent luctum aliquando desiturum quadam re interveniente, illud etiam praeterea reputare deberent,* **tempore:** (si quidem nullum aliud luctus remedium est.) *Nimirum quum quid effecerit tempus? — etenim quod factum est, infectum reddere ne Deus quidem potest — sed tempus quum intervenit, reapse demonstrare solet, illud, quod nobis, ut nunc arbitramur, praeter spem opinionemque acciderit nostram, idem prorsus esse, quod permultis quotidie fere accidere consuerit.* „Non apparet, inquit Wyttenbachius, uter ex duobus casibus τὸ συμβεβηκὸς et τὸ εἰωθὸς nominativi aut accusativi locum obtineat." Immo uterque est accusativus: subiectum autem verbi ἔδειξε est χρόνος. Fortasse tamen bis ponendum χρόνου ita: προςαναλογίσαιντ' ἄν, χρόνου. Χρόνου δηλαδὴ τί ποιήσαντος; κ. τ. λ.

Cap. 27. p. 115. C. διὰ στόματος ἐν τοῖς ἀνθρώποις ὁρᾷς] Legitima formula esset διὰ στόματος τοῖς ἀνθρώποις ὁρᾷς. [Cfr. cap. 14. in. πᾶσι διὰ στόματος. L. U.]

Cap. 28. p. 116. A. Ἐπιλελησμένοις οὖν ἐοίκαμεν. Οὐ γὰρ μόνον] Vitiosa haec esse sensisse aliquatenus videtur librarius Cd. D. qui pro

οὐ γὰρ dedit *ὅτι*. Absolvit emendationem Wyttenbachius inde faciens *ἐπιλελησμένοις οὖν ἐοίκαμεν, ὅτι οὐ μόνον κ. τ. λ.* Sed vide ne vitium quaerendum potius sit in *ἐπιλελησμένοις*, quam in particulis *οὐ γὰρ μόνον*, quae vix ullam habent corruptionis speciem. Scripsitne fortasse Plutarchus: *ἐπιδεδανεισμένοις οὖν ἐοίκαμεν· οὐ γὰρ μόνον κ. τ. λ. Iis igitur, qui identidem aes alienum mutuum sumunt, similes sumus* cet. —?

Cap. 30. p. 117. B. *καὶ τὴν ἐπ' αὐτῷ ὀδύνην αὐτοῖς ἀφέντος*] Sic legitur nunc quum sine certa auctoritate, tum languida sententia; nam ii quoque, qui peregre moriuntur, suis luctum relinquunt. Manifestum est, violenta manu a nescio quo sic exsectum esse ulcus inveteratum vel panno potius occultatum. Libri autem plerique: *καὶ τὴν ἐν ὀφθαλμοῖς ὀδύνην αὐτῆς* (sic) *μένων ἀφέντος*. Alii v. *μένων*, quod soloecum esse videbant, omisso, *αὐτοῖς* pro *αὐτῆς* scripserunt. Wyttenb. volebat: *καὶ τὴν ἐν ὀφθαλμοῖς ὀδύνην αὐτοῖς μένων ἀφέντος*, prorsus soloece, nisi inest error aliquis typographicus. Quae enim, quaeso, ista constructio *μενων ἀφέντος*? Fuitne: *καὶ τὴν ἐν ὀφθαλμοῖς ὀδύνην ἠυγασμένην ἀφέντος: quod in oculis positum (conspectum, conspiciendum) luctum iis reliquerit;* colore praesertim in *ἠυγασμένην* e tragico aliquo desumpto —? Quippe senarius esset: *ὀδύνην ἀφεὶς ἐν ὀφθαλμοῖς ἠυγασμένην.* Certe v. *μένων* Codd. plerorumque non ex interpolatione est, sed ex errore.

Describuntur numeri,
quibus usi sunt poëtae in versibus a Plutarcho laudatis.

I. Fragm. Pindari cap. 6. (*Ταρτάρου κ. τ. λ.*)

–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏑ – ⏒

II. Fragm. inc. Trag. cap. 10. (*Ὦ θάνατε κ. τ. λ.*)

– ⏕́ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –
(⏑ –́ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
aut sic: ⏑ –́ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –́ –)

De mensura voc. *ἀνία* vid. Porson. ad Eurip. Phoen. 1334. Vocabula autem *γὰρ ὄντως* Plutarchi citantis esse mihi videntur, neque eiusdem poëtae, qui versum scripsit antecedentem.

III. Fragm. Simonidis cap. 11.

–́ – – ⏑ ⏑ –́ –
–́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓
– –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –́
⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ –
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –
⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ –

IV. Fragm. Pindari ibid.

–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓

V. Fragm. Aeschyli an Sophoclis cap. 28. (*Αἰεὶ κ. τ. λ.*)

⏓ | –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
– – | –́ – – ⏑ ⏑ –
⏕́ – ⏕ ⏑ –́ ⏓

VI. Fragm. Pindari ibid.

⏒ –́ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏒

VII. Fragm. Pindari cap. 35. (*Τοῖσι λάμπει κ. τ. λ.*)

∠ ⏑ – – ∠ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ∠ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
– ∠ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ∠ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
∠ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ∠ ⏑ – – ∠ ⏑ – –
– ∠ ⏑ – – ∠ ⏑ ⏑ – ⏒ ∠ ⏑ – –
∠ ⏑ – – ∠ ⏑ – – ∠ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ∠ ⏑ – ⏓ ∠ ⏑ – ⏒
– ∠ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ∠ – ⏓
– ∠ ⏑ ⏑ – – ∠ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ∠ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –

VIII. Fragm. Pindari ibid. (*Ὀλβίᾳ δ' ἅπαντες αἴσᾳ κ. τ. λ.*)

∠ ⏑ – ⏒ ∠ ⏑ – – ∠ ⏑ ⏑ – [⏑ ⏑ – – ∠] ⏑ – –
– ∠ ⏑ – – ∠ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏒ ∠ ⏑ –
– ∠ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ∠ ⏑ – – ∠ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
∠ ⏑ – – ∠ ⏑ – – ∠ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ∠ ⏑ – – ∠ ⏑ – –
– ∠ ⏑ – ∠ ⏑ – – ∠ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓

Integra Varietas

Stephaniana, Reiskiana, Wyttenbachiana et Hutteniana.

F. = Ed. Francof. 1599., i. e. repetitio Stephanianae (a. 1572.), quae pro vulgata habetur. Fol.

R. = Ed. Reiskiana. Lips. 1777. 8.

W. = Ed. Wyttenbachiana. Oxon. 1795. 4.

H. = Ed. Hutteniana. Tub. 1796. 8.

Litera uncis inclusa indicatur improbare editorem lectionem a se receptam.

I. *συνηχθέσθην*] W. *συνηχθήσθην*. [*διὰ τῆς τῶν ἔξωθεν ἐπιχρίστων ἐπιθέσεως*] F. R. W. H. sine uncis.

II. *ψυχῆς γὰρ*] F. R. W. H. *ψυχῆς* [*γὰρ*]. (Sic etiam reliquis locis, quibus aliorum verba laudat Plut.) *οταν τις*] F. W. *ὅταν τὶς*. *ἄλλη*] F. (non Steph.) W. *ἄλλη* err. typ. *νοσήματ' — τινές.*] F. R. W. H. soluta oratione. *αὐτους τ'*] F. (non Steph.) W. *αὐτους τ'*, fort. err. typ.

III. *παρείη τις*] F. W. *παρείη τὶς*. *ἀνθρώπῳ·*] W. om. signum interpunct. err. typ.

IV. *ἀλλ' αὐτὸς*] F. R. W. H. *ἀλλ' αὐτὸς*. *ἢ συστεῖλαι*] F. R. H. *καὶ συστεῖλαι*. (Illud requiritur ob sequ. *τετραχῶς*, legiturque ap. Stob. Floril. Tit. 3. p. 40.) *πᾶσίν σ'*] F. R. W. H. *πᾶσί σ'*.

V. *κἂν*] F. R. W. H. *κἂν* omnibus locis. *βουλόμεν' ἔσται*] F. R. W. H. *βουλομένων ἔσται*. *σ' ἐφ' ᾧτε*] F. R. W. H. *σε, ἐφ' ᾧ γε*. *διευτυχεῖν*] F. R. W. H. *διευτυχῶν*. *γάρ σ' ἐψευσμένος*] F. (R.) W. H. *γὰρ ἐψευσμένος*. *ζῶον οὐδὲν*] F. R. W. H. *ζῶον οὐθὲν*. *ἀγαθὰ, τὰ νυνὶ δ' ἔστι μέτριά σοι κακα*. F. (R. W.) H. *ἀγαθὰ, τανῦν δ' ἔστε μέτρια καὶ τά σοι κακά*. *τὰ χθαμαλὰ*] F. (R.) W. *χθαμαλὰ* om. art.

VI. *ταρτάρου — ἀνάγκαις*] F. R. W. H. soluta oratione. *πυθμὴν πιέσει σ'*] F. R. (W. H.) *πυθμένα πιέζεις*. *καὶ· Ὡς μικρὰ*] F. R. W. H. *καὶ ὅτι μικρότατα*. *ἦρ' ἄνω*] F. R. W. H. *ἦρ' ἄνω*. *κύκλος γὰρ αὐτὸς*] F. R. W. H. *κ. γ. αὐτὸς*. *κἀκιθερίζεται*] F. R. W. H. *κἀκιθερίζεται*. *ἑτέρως*] F. R. (W.) H. *ἕτερος*. *ὑγιει,*] Ceteri puncto distinguunt. *τούτοις δ' ἑπομένως*] H. *τούτοις δὲ ἑπ.* *ἕρπει." Τοῦ*] F. R. H. *ἕρπει. τοῦ* W. *ἕρπει· τοῦ — ἀτυχεῖν οὐδὲν*] H. ex R. susp. *οὐδὲν ἀτυχεῖν*. *ταὐτὸ*] F. W. *ταυτὸ*. *οὐδένα*] F. (R.) W. H. *οὐθένα*. *γάρ ποτέ φησι*] F. R. W. H. *γάρ ποτε φησὶ*. *τελέσωσιν*] F. R. W. H. *τελέουσι*. *τοίη δὲ*] F. R. W. H. *τοιῇδε*. *ἐπιγίγνεται*] F. R. W. H. *ἐπιγίνεται*. *μέν τε*] F. R. W. H. *μέντοι*. *ἀπαγγεῖλαι*] F. (R.) W. H. *ἐπαγγεῖλαι*. *τεθρίππῳ*] F. (R.) *τεθρίππων*, ortum e prima litera verbi *νενικ.*

VII. *ὧς γὰρ*] F. (non Steph.) R. H. *ὥς γὰρ*. *βροτοῖσιν*] F. R. W. H. *βροτοῖσι*. *ἀκηδέες εἰσίν.*] F. R. W. H. *ἀκ. εἰσί*. *οὔδει,*] F. R. W. H. *οὔδει*. *μέν κ' ἀμμίξας*] F. R. W. H. *μὲν καμμίξας*. *δοίη — δοίη*] F. R. W. H. *δῴη — δῴη*. *ἔθηκεν*] F. R. W. H. *ἔθηκε*. *καί ἑ*] F. R. W. H. *καὶ ἑ*. *θάλατταν, λέγων*] F. W. *θάλατταν· λέγων*.

VIII. *ἀπηρτημένως*] F. (R. H.) *ἀπηρτημένος. ταυτί λέγει*] F. R. W. H. *ταυτὶ λέγει. τί οὖν ποιεῖς πλέον; οὐδέν·*] F. R. W. H. *τί οὖν πλέον ποιοῦμεν; οὐθέν· σῶν τι*] F. W. *σῶν τὶ. ὅσοι τε — ὅσοι τε*] F. poster. loco *ὅσοί τε.* W. utroque loco *ὅσοί τε. μηδὲν*] F. R. W. H. *μηθὲν.*

IX. *εἰ συνεισενέγκαιμεν*] F. (R.) *δεῖν συνεισενέγκαι μὲν.*

X. *ὡς οὐ*] W. *ὧς οὐ. μέγ' ἐστ' ἴαμα*] F. R. W. H. *μέγιστον ἴαμα. ἀνιᾶν*] F. R. (W.) H. *ἀν' αἶαν. αδην*] F. R. W. H. *Ἅδην.* [*καὶ*] F. (R.) W. sine uncis. *ταὐτό τ'*] F. W. *ταυτότ'. καὶ τὸ ἐγρηγ. καὶ τὸ καθ.*] Ex R. susp. H. del. art. utroque loco. *κἀκεῖνα*] F. R. W. H. *κἀκεινα. ζῆν*] F. R. W. H. usquequaque *ζῆν*, quod hîc semel dixisse sufficiat. *εἴτε Ἀχ.*] R. H. *εἴτ' Ἀχ.*

XI. *τό τε ἄτακτον*] R. H. *τό τ' ἄτακτον. φησὶν*] F. R. W. H. (*φησὶν*). *ἄπρηκτοι*] F. R. W. H. *ἄπρακτοι.* [*ὁμῶς*] F. R. W. H. sine uncis. *ἐσλὸν*] F. R. W. *ἐσθλὸν. σύνδυο*] W. *σὺν* ‖ *Δυο.* H. *σὺν Δύο. δαίονται*] F. R. W. *δαίνυνται. βροτοῖς*] F. R. *βροτοὶ. τὰ μὲν ὧν*] F. R. *τε μένειν.*

XII. *ἐπεπορεύετο*] F. (R.) W. *ἐπεπόρευτο.* (W. in annot. scr. *ἐπεπορεύετο*, nec tamen animadvertisse videtur discrimen.) *μηδὲν*] F. R. W. H. *μηθὲν. τέ πού φησι*] F. R. W. H. *τέ που φησὶ. ἀποφήνασθαι*] F. R. W. H. *ἀποφήνασθαι. χαλεπὸν,*] H. *χαλεπόν. ἔφη*] F. R. H. [*ἔφη*].

XIII. *τῷ ὄντι ὑπ' αὐτοῦ οὐδὲ*] F. W. *τῷ ὄντι ὑπ' αὐτοῦ, οὐδὲ.* R. *τῷ ὄντι ὑπ' αὐτοῦ· οὐδὲ.* H. *τῷ ὄντι· Ὑπ' αὐτοῦ οὐδὲ. παραπῖπτον*] F. R. W. H. *παραπίπτον. καθορᾶν*] F. R. W. H. *καθορᾶν* omn. locis, itemque *διεκπερᾶν, βοᾶν, τελευτᾶν,* similia. *οὐ ἐπιθομοῦμέν τε καί φαμεν ἐρασταὶ εἶναι*] F. R. W. *οὐ ἐπιθυμοῦμεν καὶ οὐ φαμὲν ἔρωτα εἶναι.* H. *οὐ ἐπιθυμοῦμεν τε καὶ φαμὲν ἐρασταὶ εἶναι. φρόνησις*] F. R. W. H. *φρονησεως. εἰ γὰρ μὴ*] F. R. om. *μὴ. οὐδαμοῦ ἔστι*] F. R. W. H. *οὐδαμοῦ ἐστι. ὅ τι μὴ*] F. R. W. H. *ὅτι μὴ. οὐδ' εἰ τυγχάνει*] F. (non Steph.) *οὐδ' ἐντυγχανει.*

XIV. *δωρεᾶς*] F. (non Steph.) *δορεᾶς. συμμετρίας*] F. R. *ἀμετρίας. τὸν οὖν Ἡλίσιον — ἄλλον*] H. e. R. susp. *τῷ οὖν Ἡλισίῳ — ἄλλῳ. κἂν*] F. R. W. H. *κἂν. τοῦτον γὰρ*] F. (R.) *τοῦτο γὰρ. τὸν ἑαυτοῦ*] W. *τοῦ ἑαυτοῦ* err. typ. *ὧν πέρι*] F. W. *ὧν περὶ. τῶν παρὰ τοῖς*] F. (R.) W. H. om. *τῶν.*

XV. *τελεία τίς ἐστι*] F. W. *τελεία τὶς ἐστὶ.* R. H. *τελεία τις ἐστὶ. ἠρμένον*] F. R. W. H. *ἠρμένον. οὐδέτερον*] F. R. W. H. *οὐδ' ἕτερον. οὐδὲν ἡμῖν ἦν*] F. R. W. H. *οὐθὲν ἡμ. ἦν. ἢ μὴ γενέσθαι*] W. om. *ἢ* fort. errore aliquo. *κατεσκευάσθη*] F. (R.) *κατεσκεύασαι. οὐδένα πώποτ'*] F. R. W. H. *οὐθένα πώποτ'. οὐδένειαν*] F. R. W. H. *οὐθενίαν. ἄνω. τί τῶνδε χαλεπόν;*] W. *τῶν δὲ χ.* F. (R.) *ἄνω τι. τῶν δὲ χαλεπὸν. ὁ Κρεσφόντης*] F. (R.) W. *ὁ Κρεσφ. φησὶ*] F. R. W. H. [ ]. *οὐκέτ' οὖσιν*] F. R. W. H. in poster. vs. *οὐκ ἔτ' οὖσιν. κἀκποδὼν*] F. R. W. H. *κἀκποδὼν. προφερομένη*] F. R. *προσφερομένη.*

XVI. *βίος τι*] F. W. *βίος τὶ. βροτῶν, θάπτει τε*] F. R. H. *βροτῶν. Θαπτει τε* W. *βροτῶν· θάπτει τε. χ' ἄτερ' αὖ*] F. R. W. H. *χ' ἄτερα αὖ. θνήσκει. καὶ*] F. R. W. H. *θνήσκει, καὶ — φέροντες γῆν· ἀναγκαίως δ' ἔχει*] F. W. *φέροντες· την δ' ἀναγκαίως ἔχει.* R. H. *φέροντες· τὴν δ' ἀ. ἐ.*

XVII. *κἀκεῖνον*] F. R. W. H. *κἀκεῖνον*, et mox *κἀκείνων*. *πέρι κῆρι*] F. R. W. H. *περὶ κῆρι*. *Ζεύς τ'*] H. *Ζεὺς τ'*. *στιγμή τίς ἐστιν*] F. R. W. H. *στιγμή τις ἐστίν*. *συνέπιπτεν, ὥςτε*] F. R. H. *συνέπιπτεν. ὥςτε* W. *συνέπιπτεν· ὥςτε*.

XIX. *ὑπὸ σοῦ*] F. (non Steph.) *ὑπὸ σου* W. *ὑπό σου*. *ἀγαπήσει σε*] F. (R. W.) *ἀγ. τε*. *ἀεὶ τί σοι*] F. R. W. H. *ἀεί τι σοι*.

XX. *εἴποι τις*] F. W. *εἴποι τὶς*. *προςσχὼν*] F. R. W. (H.) *προσχών*.

XXI. *οὐδένειαν*] F. R. W. H. *οὐθένειαν*. *ὁδοὺς, ἵν'*] F. R. W. H. *ὁδούς. Ἵν'*. *δάκοι*] F. R. W. H. *δάκη*.

XXII. *οὔτε εἰς*] R. H. *οὔτ' εἰς*. *ἔμπλεω*] F. W. *ἔμπλεῳ*. *ἡμῶν ἱκέτις ἡβώντων*] F. (R.) *ἡμῶν καὶ τὰ ἡμῶν*. *λιποῦσα*] H. *λυποῦσα* err. typ.

XXIII. *παιδείας τελειότητος*] F. R. W. *παιδείας, τελ.* (H. nihil annot.) *πάντες δὲ*] R. H. *πάντες δ'*. *οὐδὲν πλέον*] F. R. W. H. *οὐθὲν πλ.* *εἰ δὲ*] F. R. W. H. *εἰ δὴ*. *πάντως ἂν*] R. om. *ἂν* fort. err. typ.

XXIV. *ἢ Πρίαμος αὐτὸς, εἰ προετ.*] F. (R.) *ἢ Πρίαμος. οὗτος δὲ εἰ προετ.* *Τρωὰς*] F. R. W. H. *Τρωϊάδας*. *πρὸς δ', ἐμὲ*] F. R. W. H. *πρὸς δέ με*. *δηϊοτῆτι*] H. *δηϊότητι*. *θύρησιν*] F. R. W. H. *θύρησι*. *ἐρυουσιν*] F. R. W. H. *ἐρύσωσιν*. (Turn. *ἐρίσουσιν*.) *ἐπεί κέ τις*] F. R. W. H. *ἐπεὶ κέ τις*. [*οὓς τρέφον — φαεινῇ*] F. R. W. H. om. *χερσὶν*] F. R. W. H. *χερσὶ*. *συμμετρίας*] F. R. *ἀμετρίας*.

XXV. *καὶ μετρίου*] Tauchn. om. *καί*.

XXVI. *παρεκτρέπεσθαι, καὶ*] F. R. W. *παρεκτρέπεσθαι· καὶ* H. *παρεκτρέπεσθαι. καὶ*. *τῶν τε ἀνιαρῶν*] R. H. *τῶν τ' ἀν.* *ἦλθεν*] F. R. W. H. *ἦλθε*. *αὐτοῖς προςδιαλέγεσθαι*] F. R. W. *αὔτοις πρ.* (H. nihil annot.) *πραύτατοι*] F. R. W. H. *πρᾳότατοι*. *προςαναλογίσαιντ' ἂν*] F. *προςαναλογήσαιντ' ἄν*. *χρόνου. δηλαδὴ τί ποιήσαντος;*] F. R. W. H. *χρόνου δηλαδή τι ποιήσαντος*. *θεῷ δυνατὸν*] F. (R.) *θεῶν δυν.*

XXVII. *ἀποφήνασθαι*] F. R. W. H. *ἀποφήνασθαι*, et extr. cap. *ἀπεφήνατο*. *καὶ πρὸς*] H. (*καὶ*) *πρὸς* suad. R. *νομίζομεν*] F. R. W. H. *νομίζειν*. *τοπαράπαν*] F. R. W. H. *τὸ παράπαν*. *κἀκεῖνος — ἔφη*] F. R. W. H. *κἀκεῖνος — ἔφην*. *τεθνάναι — ζῆν — σιωπᾶν*] F. R. W. H. *τεθνᾶναι — ζῆν — σιωπᾷν*. *ἀναγκαζόμενος*] H. *ἀναγκαζόμενον* suad. R.

XXVIII. *αὔτ' ἀφαιροῦνται*] F. R. W. H. *αὐτὰ ἀφαιρ.* *αἰεὶ*] R. H. *ἀεί*.

XXIX. *ἣν ἂν μοῖραν ἔλης*] F. R. W. H. *ὧν ἂν μοῖραν ἔχοις*.

XXX. *αὐτὸς σὺ σοι*] F. R. W. H. *αὐτὸς αὐτῷ, σὺ σοί*. *μηδενὸς*] F. R. W. H. *μηθενός*. *οὐδέ τί μοι*] F. R. W. H. *οὐδέ τι μοι*. *μεμνήμην*] F. R. W. H. *μεμνήμην*.

XXXI. *πάσχειν —*] F. R. W. H. *πάσχειν*. *οὐδὲν γὰρ*] F. R. W. H. *οὐθὲν γάρ*. *πεπαιδευμένων δ' ἐστὶν*] *πεπ. δ' ἔστιν*. Tauchn. *μή μοί τι*] F. R. W. H. *μή μοι τι*. *γάρ τίς μ'*] F. R. W. H. *γάρ τις μ'*. *οὔτινά φημι*] F. R. W. H. *οὔ τινα φημί*. *οὐδὲ μὲν*] F. R. W. H. *οὐδέ μεν*. *ταπρῶτα*] F. R. W. H. *τὰ πρῶτα*.

XXXII. *κυκλούμενον*] F. (R.) W. H. *κυκώμενον*.

XXXIII. *πράως*] R. H. *πρᾴως*. *εἰπὼν οὕτως*] F. (R.) *οὕτως εἰπεῖν*. *εἴχετο, ἐξ ἧς πολλὸν*] F. (R.) *ἐχεῖτο. ἐξ ἧς πολλῶν*. *γάρ τίς*

μιν] F. R. W. H. γάρ τις μιν. οὐδὲν ἧττον] F. R. W. H. οὐθὲν ἧττον. ἐξάρχοντ'] F. R. W. H. ἐξάρχοντα. ὅτι Θεοῖς] F. R. H. Ὅ τι θεοῖς. οὐδὲν ἐκπλαγέντα] F. R. W. H. οὐθὲν ἐκπλ.

XXXIV. πραότατος] R. W. H. πραότατος. οὕτω, καὶ] F. (R.) W. οὕτω καί. ἐστι τις] F. R. W. H. ἐστί τις.

XXXV. ταυτί] F. R. W. H. ταυτὶ. μὲν] H. om. suad. R. φοινικοροδοις τ' κ. τ. λ.] F. R. W. H. φοινικοροδίαι τε λειμῶνες εἰσι προάστειων. σκιαρᾷ] F. (R.) σκιερὰν W. H. σκιαρὸν prob. R. χρυσέοις καρποῖς βέβριθεν] F. R. W. H. χρυσοκάρποισι βέβριθε. ἵπποις γ. γυμνασίοις τε] F. R. W. H. ἱππείοις γυμνασίοις. (Ald. et Bas. ἵπποις prob. R.) φορμίγγεσσι] F. R. W. H. φορμίγγεσι. τερπονται] F. (R.) τέρψονται. δέ σφισιν] F. R. W. H. δὲ σφίσιν. τέθαλεν] F. R. W. H. τεθηλεν. ἐρατὸν] F. (R.) ἐρατῶν. αἰεὶ θυα] F. R. W. H. ἀεὶ, θύματα. ὀλβία — αἶσα] F. R. W. H. ὀλβία — αἶσα. ζωὸν δ' ἔτι λ.] F. R. W. H. ζῶν δὲ λ. αἰῶνος εἴδωλον· τὸ γὰρ ἐστι μόνον] F. (R.) αἰῶνος· εἴδωλον γὰρ μόνον ἐστὶν. W. H. μονον ἐστὶν. ἐφέρποισαν] F. R. W. H. ἐφέρπουσαν.

XXXVI. περί τε] H. om. τε suad. R. πρὸς τὸ παρὸν] F. (R.) W. om. πρὸς. Καλλικλέα] F. (R.) W. om. ἑταῖρον δὲ] H. ἑταιρὸν τε e R. susp. ἔτι ἔστιν] F. R. W. H. ἔτι ἐστὶν. ἐς μακ. νησ.] F. R. W. H. εἰς μ. ν. τὸν δὲ ἀδίκως] R. H. τὸν δ' ἀδίκως. δίκαι πως] F. W. δίκαι πῶς. καὶ ἅμα καὶ] F. R. W. H. ἅμα, καὶ om. pr. καί. ταῦτα ἐγν. R. H. ταῦτ' ἐγν. ἕνα δὲ] R. H. ενα δ'. ἐξ ἧς] F. (non Steph.) W. ἐξ ῆς err. typ. δικαιοτατη ἡ κρ.] F. R. W. H. om. η. ταῦτ' ἐστιν] F. R. W. H. ταῦτ' ἐστὶν.

XXXVII. [ἐλθεῖν] F. (R. W. H.) sine uncis. οὔτε σὲ] F. W. οὔτέ σε. R. W. οὔτε σε.

Addenda et Corrigenda.

Primis plagulis quum utilissimum **Thierschii** librum, **minorem** eius dico grammaticam, citare praetermiserim, id h. l. in fugam, ut aiunt, vacui, supplevimus.

Pag. 3. ὑπὸ] **Thiersch** Gr. min. § 201, 12. — φέρειν § 222, e. ἀνοίκειον ἦν] § 246, 1. c.

p. 4. λαβεῖν πέψιν] § 217, 4, e.

p. 5. μεταδοῦναι] § 179, 4.

p. 7. τὴν δὲ μετριοπαθ.] § 204, 6.

p. 8. τέχνηρ.] § 215, 8. σῶμα — ψυχὴν] § 200, 1. c. si quidem ad τοιοῦτον intelligitur ἄνθρωπον.

p. 9. ἄν τι σ.] § 243, 3. 6.

p. 10. πεπαιδ.] § 186, 2. πάντ'] §. 193, 5.

p. 12. ἐφ' ᾧτε] § 255, 3. διατελεῖν] § 223, 2. βούλει] § 173, 18.

p. 13. ἐπαρθέντες] § 255, 6. d. ἡτέρα et τουναντ.] § 173, 6. b.

Pag. 15. *καϑεῖλεν*] § 217, 3. h. *βέλτιον*] § 246, 3.
p. 16. *εἰ μὴ*] § 226, 4.
p. 17. *ὑπὸ*] § 188, 15.
p. 18. *εἰδείημεν*] § 251, 3. 4. *πεπονϑ.*] § 215, 8.
p. 19. *πείσεσϑαι*] § 83, 57. *ἄγησι*] § 254, 4. *τοίη δὲ*] § 240, 14.
p. 20. *ἐξ ὧν*] § 253, 3. *ἐστὶ*] § 250, 3.
p. 21. *πρὸς*] § 188, 13.
p. 23. *ἀχνυμ.*] § 250, 9. c. *ἕτερος*] § 238, 10. c. *δοίη*] § 161, 3. *ἔϑηκεν*] § 217, 3. h.
p. 25. *εἰ ἦν — ἤλλαττ.*] § 246, 3. *ἤλλαττ.*] § 147, 5.
p. 33. *μήποτε — ῇ*] § 226, 8. 238, 16.
p. 35. *ἐπαληϑεύσ.*] § 248, 2.
p. 42. *ὑπὸ*] § 188, 15.
p. 44. *ὅτι μὴ*] § 242, 12.
p. 45. *μὴ καϑαρῷ*] § 226, 4. *μὴ οὐ*] § 227, 6. *τῶν ἀγαϑῶν*] § 186, 1. *ἃ οὐκ οἶδεν*] § 238, 11.
p. 47. *αἰτεῖν*] § 215, 4. *εἰς ϑεοῦ*] § 238, 4. a.
p. 48. *ἐστὶν*] § 250, 3.
p. 58. *παντοίῃ φιλότητ'*] § 199, 2. 103, 5. *ἵκετο*] § 195, 1.
p. 60. *μέσης ἡμερ.*] § 184, 1.
p. 63. *παύσῃ*] §. 173, 18.
p. 80. *μηχαν. μηχαν.*] § 199, 2.

Pag. 11. annot. lin. 19. adde: Soph. Antig. 1158. 9. *Τύχη γὰρ ὀρϑοῖ, καὶ τύχη καταῤῥέπει Τὸν εὐτυχοῦντα, τόν τε δυςτυχοῦντ' ἀεί.*

p. 12. lin. 17. dele verba: quum imperfectum praecesserit.

p. 12. lin. 20. *in nominibus propriis* — adde: et in primo pede.

p. 16. lin. 29. Soph. Antig. 1155. scribe: 1170. Adde: Anacr. δ. (ed. Mehlh. λ.) *Τροχὸς ἅρματος γὰρ οἷα Βίοτος τρέχει κυλισϑείς· Ὀλίγη δὲ κεισόμεσϑα Κόνις ὀστέων λυϑέντων.*

p. 23. lin. 21. — § 313, 3. c. scribe: § 313, 13, c.

p. 23. lin. 25. — § 231, h. scribe: § 230, h.

p. 26. lin. 29. adde: Soph. Oed. Tyr. 454. *τυφλὸς ἐκ δεδορκότος.* Antig. 1093. *ἐξ ὅτου λευκὴν ἐγὼ Τήνδ' ἐκ μελαίνης ἀμφιβάλλομαι ϑρίχα.*

p. 45. lin. 9. *in cap.* adde: 10.

p. 77. lin. 9. adde: Soph. Oed. Col. 1238. *γῆρας ἄφιλον, ἵνα πρόπαντα κακὰ κακῶν ξυνοικεῖ.*

p. 79. lin. 10, adde: Soph. Oed. Col. 1225 sq. *Μὴ φῦναι τὸν ἅπαντα νικᾷ λόγον· τὸ δ', ἐπεὶ φανῇ, βῆναι κεῖϑεν ὅϑεν περ ἥκει, πολὺ δεύτερον, ὡς τάχιστα.*

INDICES.

Numeri paginas huius libri indicant.

I.

Index Scriptorum,

quorum verba a Plutarcho in Consolatione laudantur.

II.

Index grammaticus.

III.

Index verborum,

quae in commentariis illustrantur.

Δ.

Ε.

Ζ.

Η.

Θ.

Π.

Ρ.

Σ.

Τ.

Υ.

Φ.

Χ.

Ψ.

Ω.

Literarische Anzeige.